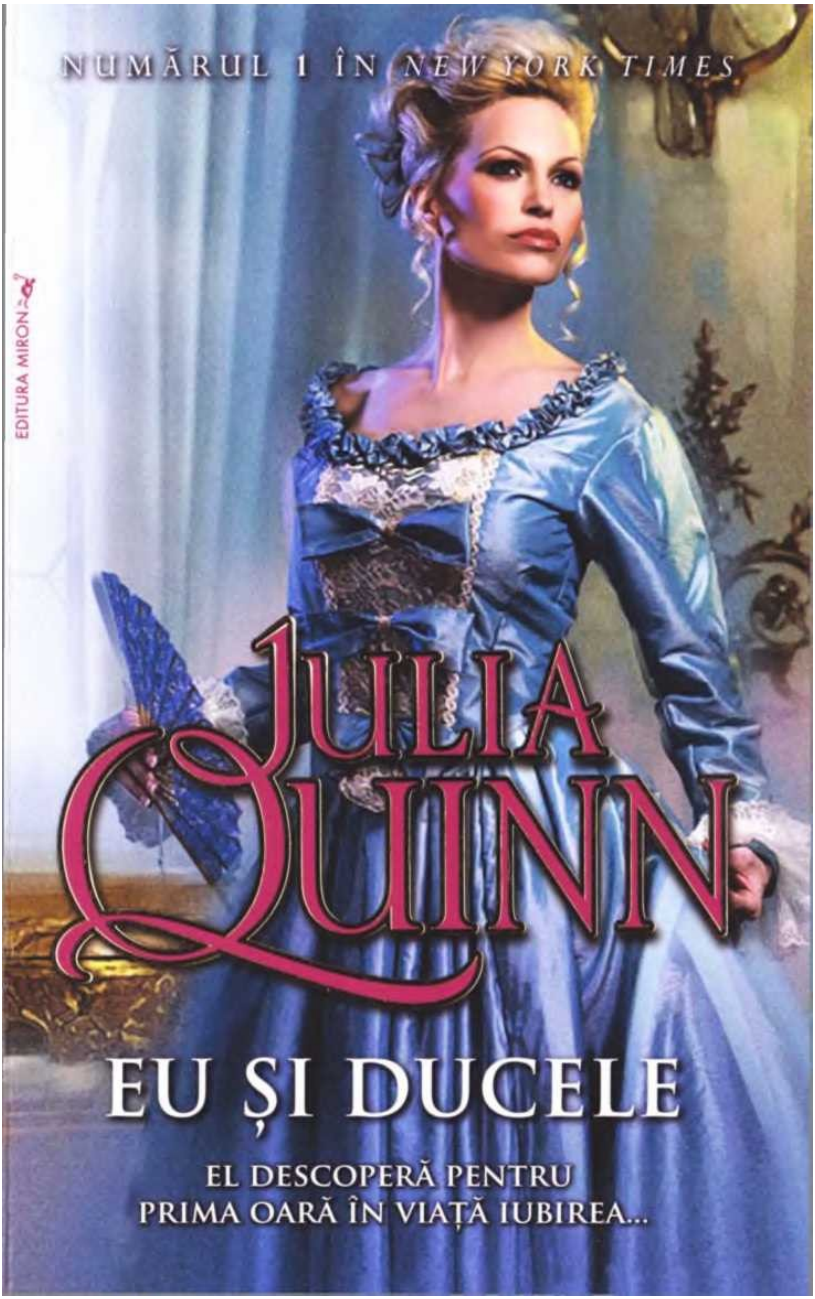
NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES
EDITURA MIRON
JULIA QUINN
EU ȘI DUCELE
EL DESCOPERĂ PENTRU
PRIMA OARĂ ÎN VIAȚĂ IUBIREA...

Frumosul duce o cere în căsătorie pe sora celui mai bun prieten, pe Daphne Bridgerton. Dar numai ei doi ştiu adevărul - că au pus la punct un plan – să se prefacă îndrăgostiţi şi pe cale să se căsătorească astfel încât Ducele să scape de încăpăţânatele mame ale fetelor de măritat din înalta societate. Dar în timp ce Simon şi Daphne valsează bal după bal, le este din ce în ce mai greu să-şi amintească faptul că totul este doar o înşelătorie. Poate că de vină este zâmbetul lui fermecător, sau felul în care ochii îi strălucesc atunci când o priveşte... şi Daphne se trezeşte că s-a îndrăgostit cu adevărat. Iar el descoperă pentru prima oară în viaţă iubirea...

JULIA QUINN
EU ŞI DUCELE

The Duke and I by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

JULIA QUINN
EU ŞI DUCELE
Traducere: Gabriela Anca Marin

PROLOG

Venirea pe lume a lui Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, conte de Clyvedon a fost întâmpinată cu mult fast. Clopotele bisericii au sunat ore întregi, şampania a curs în valuri prin imensul castel pe care nou-născutul avea să-l numească „acasă” şi întreg satul Clyvedon a lăsat lucrul pentru a lua parte la sărbătoare.

— Ăsta nu-i un copil ca oricare altul, îi spusese brutarul fierarului.

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset nu avea să-şi petreacă întreaga viaţă drept conte de Clyvedon. Acesta era doar un titlu nobiliar pasager. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – copilul care avea mai multe nume decât ar fi putut avea nevoie oricine – era moştenitorul unuia dintre cele mai vechi şi mai bogate ducate din Anglia. Iar tatăl lui, al nouălea duce de Hastings, aşteptase mulţi ani acest moment.

Stătea în holul din faţa camerei soţiei lui, ţinându-şi în braţe fiul care scâncea, iar inima aproape că-i pleznea de bucurie. Trecut binişor de patruzeci de ani, el îi văzuse pe cei din jurul lui, duci şi conţi, producând rânduri-rânduri de moştenitori. Unii avuseseră câteva fiice înaintea preţiosului fiu, dar într-un sfârşit se asiguraseră că numele lor va fi dus mai departe, că elita Angliei va avea o nouă generaţie de urmaşi.

Nu şi ducele de Hastings. Deşi în cei cincisprezece ani de căsnicie soţia lui reuşise să rămână însărcinată de cinci ori, doar de două ori reuşise să ţină sarcina şi ambii copii se născuseră morţi. După cea de-a cincea sarcină, care se sfârşise în luna a cincea cu o hemoragie puternică, toţi doctorii îi

sfătuiseră pe cei doi soţi să nu mai încerce în niciun caz să conceapă un copil. Viaţa ducesei era în mare pericol. Era prea fragilă, prea slăbită şi, poate, spuseseră cu blândeţe, puţin cam prea în vârstă. Ducele trebuia pur şi simplu să se obişnuiască cu gândul că titlul de duce nu avea să mai fie purtat de niciun alt membru al familiei Basset.

Dar ducesa, suflet binecuvântat de Dumnezeu, îşi cunoştea prea bine rolul şi după o perioadă de recuperare de şase luni a descuiat uşa care despărţea cele două dormitoare şi a reînceput, împreună cu ducele, să încerce să producă un moştenitor.

Cinci luni mai târziu, ducesa şi-a informat soţul că era însărcinată. Bucuria ducelui fost înlocuită rapid de hotărârea ca nimic – absolut nimic – să nu pună în pericol sarcina. Ducesa a fost imediat consemnată la pat şi un doctor a fost adus zi de zi să o vadă. Pe la jumătatea sarcinii, ducele l-a abordat pe cel mai respectabil doctor din Londra şi l-a plătit regeşte ca să-şi părăsească toţi pacienţii şi să se mute temporar la castelul Clyvedon.

Ducele nu voia să rişte nimic de data aceasta. *Trebuia* să aibă un fiu, pentru ca ducatul să rămână în familie.

Ducesa a început să aibă dureri cu o lună înainte de termen şi i-au fost puse câteva perne sub şolduri. Gravitaţia putea să ajute copilul să rămână înăuntru, le-a explicat doctorul Stubbs. Ducelui i s-a părut un lucru de bun simţ, aşa că atunci când doctorul s-a retras la culcare a mai îndesat o pernă sub soţia lui, ridicând-o la douăzeci de grade. Şi aşa a rămas ea, timp de o lună.

În final a sosit şi momentul adevărului. Toţi cei din casă se rugau pentru duce, care îşi dorea cu ardoare un moştenitor, şi prea puţini au fost aceia care

şi-au amintit să se roage şi pentru ducesa care slăbise îngrozitor şi era foarte fragilă. Oricum nu-şi puteau face speranţe prea mari – la urma-urmei, ducesa mai născuse de două ori şi-şi îngropase copiii. Chiar dacă reuşea să dea naştere unui copil sănătos, ei bine, existau toate şansele să fie fată.

Ţipetele ducesei deveniseră tot mai puternice şi mai dese când ducele a năvălit în cameră, ignorând protestele doctorului şi pe cele ale moaşei. Era hotărât să fie de faţă când aflau sexul copilului.

A apărut mai întâi capul, apoi umerii… Toată lumea s-a aplecat să vadă mai bine, în timp ce ducesa se opintea şi împingea şi atunci…

Şi atunci ducele a ştiut că Dumnezeu exista şi că El îi zâmbise. A lăsat-o pe moaşă să cureţe puţin copilul, l-a luat în braţe şi a ieşit în holul principal, să-l arate tuturor.

— Am un fiu! a strigat. Un băiat perfect sănătos!

În timp ce servitorii chiuiau şi plângeau uşuraţi, ducele şi-a privit copilul şi i-a spus:

— Eşti perfect. Eşti un Basset. Şi eşti al meu. Ducele ar fi vrut să-l scoată chiar atunci afară, să le arate tuturor că avea un urmaş sănătos, de sex masculin, dar era început de aprilie şi era rece, aşa că a lăsat-o pe moaşă să-l ducă înapoi la mama lui. A încălecat pe unul din caii lui premiaţi şi a plecat să sărbătorească strigându-şi norocul oricui era dispus să-l asculte.

Între timp, ducesa care continua să sângereze şi-a pierdut cunoştinţa şi la scurt timp a murit.

Ducele şi-a jelit soţia. Cu adevărat. Nu o iubise, bineînţeles, şi nici ea nu-l iubise, dar fuseseră prieteni, într-un mod destul de ciudat. Ducele nu-şi dorise din căsnicia lor decât un moştenitor, iar în această privinţă ea fusese o soţie exemplară. A dat poruncă să-i fie

aşezate flori proaspete săptămânal pe mormânt, indiferent de anotimp, iar portretul ei a fost adus din camera de zi şi aşezat în hol, la loc de mare cinste, deasupra scării.

După care ducele s-a hotărât să se ocupe de educaţia fiului său.

În primul an nu a avut prea multe de făcut, bineînţeles. Copilul era prea mic ca să i se ţină diverse predici despre administrarea domeniului şi responsabilităţile lui, aşa că ducele l-a lăsat pe Simon în grija doicii şi a plecat la Londra, unde a continuat să trăiască exact ca şi până să fi devenit tată. Singura diferenţă era că obliga pe toată lumea – inclusiv pe rege – să privească miniatura care-i înfăţişa fiul, pe care o comandase la scurt timp după naşterea lui.

Ducele mai venea din când în când în vizită la Clyvedon, iar la cea de-a doua aniversare a lui Simon s-a întors definitiv, gata să preia frâiele educaţiei lui. Îi cumpărase un ponei, îi alesese o puşcă mică pentru vânătoarea de vulpi şi îi tocmise profesori pentru toate disciplinele cunoscute de mintea umană.

— Dar e prea mic pentru toate astea! exclamase doica Hopkins.

— Prostii, i-a răspuns condescendent Hastings. Nu mă aştept la minuni, dar nu este niciodată prea devreme să începi să educi un duce.

— Nu este duce, a murmurat doica.

— Va fi. Hastings i-a întors spatele şi a îngenuncheat lângă fiul lui, care construia din cuburi un castel destul de asimetric. Ducele nu mai venise la Clyvedon de câteva luni şi fusese plăcut impresionat de cât de mult crescuse Simon. Era un băiat robust, sănătos, cu păr negru şi ochi albaştri.

— Ce construieşti aici, fiule?

Simon i-a zâmbit şi a făcut semn spre castel.

Hastings a ridicat privirea spre doică.

— Nu vorbeşte?

Doica a clătinat din cap.

— Nu încă, Alteţa Voastră.

Ducele s-a încruntat.

— Are doi ani. N-ar fi trebuit să vorbească până acum?

— Unii copii vorbesc mai târziu, Alteţă. Dar este cu siguranţă un băiat inteligent.

— Bineînţeles că este inteligent. Doar e un Basset.

Doica a dat din cap. Întotdeauna dădea din cap atunci când venea vorba despre superioritatea unui Basset.

— Poate că nu are nimic de spus, a sugerat ea.

Ducele nu a părut prea convins, dar i-a întins băiatului un soldat de jucărie, l-a bătut uşurel pe cap şi a ieşit să călărească iapa pe care tocmai o cumpărase de la lordul Worth.

Doi ani mai târziu era foarte iritat:

— *De ce nu vorbeşte?* tuna el.

— Nu ştiu, i-a răspuns doica, frângându-şi mâinile.

— Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic!

— Dacă îţi făceai treaba aşa cum ar fi trebuit, el – a arătat furios cu degetul spre Simon – ar fi vorbit de mult.

Simon, care exersa scrierea literelor la micul lui birou, îi privea cu interes pe cei doi.

— Are patru ani. La naiba! a tunat ducele. Ar trebui să fie în stare să vorbească.

— Ştie să scrie, i-a spus repede dădaca. Am crescut cinci copii şi niciunul nu a început să scrie atât de devreme ca şi conaşul Simon.

— La ce-i foloseşte scrisul dacă nu vorbeşte? S-a întors spre Simon, cu ochii strălucind de furie. Vorbeşte-mi, la naiba!

Simon s-a dat un pas înapoi. Buza de jos îi tremura.

— Alteţă! a exclamat doica. Speriaţi copilul!

Hastings s-a întors spre ea.

— Poate că o sperietură i-ar face bine. Poate că are nevoie de puţină disciplină. O bătaie bună s-ar putea să-l ajute să-şi dea drumul.

A luat peria cu coadă din argint cu care doica îl pieptăna pe Simon şi a făcut câţiva paşi spre fiul lui:

— Te fac eu să vorbeşti, prostănacule…

— Nu!

Doica a tresărit. Ducele a scăpat peria din mână. Era prima oară când vocea lui Simon se făcea auzită.

— Ce-ai spus? a şoptit ducele, cu lacrimi în ochi.

Simon a strâns din pumni şi a ridicat semeţ bărbia.

— Să nu r-r-ridici…

Ducele a pălit.

— Ce spune?

Simon a rupt din nou tăcerea:

— S-s-să…

— Dumnezeule! Ducele era îngrozit. E idiot.

— Nu este idiot! a strigat doica, luând copilul în braţe.

— S-s-să nu r-r-ridici mâna… Simon a inspirat adânc. La mine.

Hastings s-a prăbuşit pe un scaun, cu capul în mâini.

— Ce-am făcut să merit asta? Ce am făcut în viaţa asta de…

— Ar trebui să vă lăudaţi băiatul! l-a admonestat doica. Atâţia ani aţi aşteptat să-l auziţi vorbind şi

acum…

— Acum descopăr că este un idiot! Un idiot nenorocit!

Simon a izbucnit în plâns.

— Numele Hastings se va stinge, a gemut ducele. Toţi anii aceştia m-am rugat pentru un moştenitor iar acum s-a ales praful de tot. Ar fi trebuit să-i cedez titlul vărului meu. S-a întors spre fiul lui, care îşi trăgea nasul şi-şi ştergea lacrimile, încercând să pară curajos în ochii tatălui său. Nu pot nici măcar să mă uit la el.

Cu aceste cuvinte, ducele a ieşit furtunos din *încăpere.*

Doica Hopkins l-a luat pe băiat în braţe.

— Nu eşti idiot, i-a şoptit. Eşti cel mai deştept băieţel din lume. Şi ştiu că vei învăţa să vorbeşti cum trebuie.

Simon s-a cuibărit suspinând în îmbrăţişarea ei.

— Îi arătăm noi, şi-a jurat doica. Îl facem noi să-şi înghită cuvintele.

Iar doica s-a ţinut de cuvânt. În timp ce ducele de Hastings se retrăsese la Londra şi încerca să se convingă pe sine că nu mai avea niciun fiu, ea şi-a petrecut fiecare minut cu Simon, exersând şi silabisind, lăudându-l când reuşea să rostească fără greşeală şi încurajându-l chiar şi atunci când nu reuşea.

Progresele au fost lente, dar vorbirea lui Simon s-a îmbunătăţit. Când a împlinit şase ani, cuvântul *n-n-n-nu* se transformase în *n-nu,* iar la opt ani putea să spună fără greşeală o frază întreagă. Tot se mai bâlbâia, atunci când era supărat, iar doica îi reamintea frecvent că trebuia să rămână calm şi să se adune dacă voia să rostească totul corect, dintr-o bucată. Simon era hotărât, era inteligent şi mai presus de toate, era al naibii de încăpăţânat. Învăţase să inspire adânc înainte de fiecare frază şi să se gândească la

cuvintele pe care urma să le folosească. Studiase felul în care îşi simţea gura atunci când vorbea corect şi încercase să analizeze ce anume nu era în regulă atunci când greşea. Într-un final, când a împlinit unsprezece ani, s-a întors spre doica Hopkins, a făcut o pauză să se concentreze şi i-a spus:

— Cred că a venit vremea să-mi vizitez tatăl.

Doica l-a privit cu atenţie. Ducele nu-şi mai văzuse de şapte ani băiatul. Şi nu-i răspunsese la niciuna dintre scrisorile pe care el i le trimisese. Şi-i trimisese cel puţin o sută.

— Eşti sigur? l-a întrebat.

Simon a dat din cap.

— Foarte bine. Trimit vorbă să pregătească trăsura. Vom pleca spre Londra dis de dimineaţă.

Călătoria a durat o zi şi jumătate. Era după-amiază târziu când trăsura a tras în faţa casei Basset. Simon privea uimit strada aglomerată. Doica l-a însoţit pe scările de la intrare. Niciunul dintre ei nu mai intrase în acea casă. Doica a bătut la uşă. După câteva secunde aceasta s-a deschis şi s-au trezit priviţi de sus de un majordom cu un aer impresionant.

— Livrările se fac prin spate, le-a spus dând să le trântească uşa în nas.

— Stai aşa! a spus repede doica, blocând uşa cu piciorul. Nu suntem servitori.

Majordomul i-a privit cu dispreţ hainele.

— Ei bine, eu sunt, dar el nu. L-a luat pe Simon de braţ şi l-a împins înăuntru. Este contele Clyvedon şi ai face bine să-l tratezi cu respect.

Majordomul rămăsese cu gura căscată. A clipit de câteva ori înainte să spună:

— Înţelesesem că a murit.

— Ce? a exclamat doica.

— Cu siguranţă nu sunt mort! a strigat şi Simon,

cu toată indignarea de care era în stare un copil de unsprezece ani.

Majordomul l-a examinat pe Simon şi a văzut imediat că avea trăsăturile unui Basset, aşa că i-a lăsat să intre.

— De ce ai crezut că am m-murit? a întrebat Simon, blestemându-se pentru că se bâlbâia iar, fără a fi însă surprins. Avea întotdeauna tendinţa să se poticnească atunci când era furios.

— Nu e cazul să vă explic.

— Ba este, cu siguranţă, a ripostat doica. Nu se poate să-i spui aşa ceva unui copil şi să nu-i dai nicio explicaţie.

Majordomul a tăcut câteva clipe, după care a spus într-un final:

— Alteţa Sa nu i-a mai pomenit numele de ani întregi. Ultima oară l-am auzit spunând că nu mai are niciun fiu. Părea îndurerat atunci când a spus asta, aşa că noi – servitorii, adică – am crezut că a murit.

Simon şi-a încleştat fălcile.

— Dar n-ar fi ţinut doliu? a întrebat doica. De asta ce mai zici? Cum aţi putut să credeţi că băiatul a murit şi tatăl lui nu ţine doliu?

Majordomul a ridicat din umeri.

Stăpânul poartă mai mereu costume negre. Dacă ar fi fost în doliu ar fi îmbrăcat aceleaşi costume.

— Este o ruşine! a spus indignată doica. Anunţă-l imediat pe Alteţa Sa.

Simon nu mai spunea nimic. Încerca din răsputeri să-şi controleze emoţiile. Trebuia să o facă. Nu avea cum să-i poată vorbi tatălui său dacă era atât de agitat.

Majordomul a dat din cap.

— Este sus. Îl anunţ imediat.

Doica a început să se învârtă pe hol, murmurând

în barbă la adresa stăpânului cuvinte pe care nimeni nu ar fi crezut că le avea în vocabular. Simon a rămas nemişcat în mijlocul încăperii, respirând adânc, cu pumnii încleştaţi.

Poţi, îşi spunea în gând. *Poţi să faci asta.*

Doica s-a întors spre el, l-a văzut cum încerca să se stăpânească şi a oftat adânc.

— Ei bine, a sosit clipa, i-a spus repede, îngenunchind lângă el şi luându-i mâna în mâna ei. Ştia mai bine ca oricine ce avea să se întâmple dacă băiatul dădea ochii cu tatăl lui înainte să reuşească să se calmeze. Inspiră adânc. Şi ai grijă să te gândeşti la fiecare cuvânt înainte să-l rosteşti. Dacă îţi controlezi…

— Tot îl mai cocoloşeşti, s-a auzit o voce hotărâtă dinspre prag.

Doica Hopkins s-a îndreptat de spate şi s-a întors încet. Încerca să găsească ceva de spus, ceva plin de respect, care să-i facă să treacă peste acea situaţie îngrozitoare. Dar când l-a privit pe duce şi a văzut cât de tare îi semăna Simon, furia i-a revenit. Ducele era leit fiul lui, dar nu-i era nici pe departe un adevărat tată.

— Eşti demn de dispreţ, domnule.

— Iar tu, doamnă eşti concediată.

Doica s-a dat un pas înapoi.

— Nimeni nu-i vorbeşte astfel ducelui de Hastings! a tunat el. Nimeni!

— Nici măcar regele? a întrebat Simon.

Hastings s-a întors pe călcâie, fără să realizeze că fiul lui vorbise clar.

— Tu… a spus cu voce joasă.

Simon a dat scurt din cap. Reuşise să rostească fără greşeală o propoziţie, dar fusese una foarte scurtă şi nu voia să-şi forţeze norocul. Nu în clipa aceea, când era atât de supărat. În mod normal, treceau zile întregi

fără să se bâlbâie măcar o dată, dar acum…

Felul în care îl privea tatăl lui îl făcea să se simtă ca un copil mic. Şi idiot.

Parcă i se umflase deodată limba.

Ducele i-a zâmbit crud.

— Ce ai de spus, băiete? Ei? Ce ai de spus?

— Totul va fi bine, Simon, i-a şoptit doica Hopkins, aruncându-i ducelui o privire furioasă. Nu-l lăsa să te necăjească. O să reuşeşti, dragul meu.

Cumva, tonul ei încurajator a stricat totul. Simon venise să-i demonstreze ceva tatălui său iar doica îl trata ca pe un copil.

— Ce s-a întâmplat? l-a îmboldit ducele. Ţi-a înghiţit pisica limba? Simon era într-atât de încordat încât a început să tremure.

Tatăl şi fiul s-au privit în ochi preţ de câteva clipe care au părut o eternitate. Într-un final, ducele a tras o înjurătură şi s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre uşă.

— Eşti cel mai mare eşec al meu, a spus printre dinţi. Nu ştiu ce am făcut să te merit, dar Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te mai văd niciodată.

— Alteţă! a spus indignată doica. Nu aşa se vorbeşte unui copil.

— Ia-l din faţa mea, i-a poruncit el. N-ai decât să-ţi păstrezi slujba, atâta timp cât îl ţii departe de mine.

— Aşteaptă!

Ducele s-a întors fără grabă, auzind vocea lui Simon.

— Ai spus ceva?

Simon a inspirat de trei ori pe nas, cu fălcile încă încleştate de furie. A încercat să le relaxeze şi şi-a frecat limba de cerul gurii, impunându-şi să rostească totul corect. Într-un final, chiar în clipa în care ducele voia să-l alunge din nou, a deschis gura şi a spus:

— Sunt fiul tău.

Simon a auzit-o pe doica Hopkins oftând uşurată iar în privirea tatălui său a citit ceva ce nu mai văzuse până atunci. Mândrie. Nu prea multă, dar era totuşi acolo, în adâncul ochilor lui, dându-i lui Simon o umbră de speranţă.

— Sunt fiul tău, a repetat, ceva mai tare de data aceasta, şi nu sunt un id…

Gâtul i s-a încleştat brusc. Iar el s-a panicat.

Poţi să faci asta. Poţi.

Ceva îl strângea de gât, limba i se umflase din nou, ochii tatălui său deveniseră tot mai mici.

— Nu sunt un id-d-d…

— Du-te acasă, i-a spus ducele cu voce joasă. Nu ai ce căuta aici.

Simon a resimţit respingerea până în adâncul sufletului. O durere i-a pătruns în trup, învăluindu-i inima. În timp ce ura punea stăpânire pe el, a făcut un jurământ solemn.

Dacă nu putea fi ceea ce-şi dorea tatăl lui, ei bine, avea să fie *exact opusul…*

CAPITOLUL 1

Familia Bridgerton este pe departe cea mai prolifică din eşalonul superior al societăţii. Numai că alegerea numelui copiilor vicontesei şi a răposatului viconte lasă mult de dorit. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory şi Hyacinth – ordinea este benefică în toate privinţele, este evident, dar ai crede că nişte părinţi inteligenţi ar trebui să fie în stare să reţină ordinea în care li s-au născut copiii fără să fie nevoiţi să respecte alfabetul.

Mai mult decât atât, când o vezi pe vicontesă în

aceeaşi cameră cu toţi cei opt copii ai ei, te întrebi dacă nu cumva vezi dublu, sau triplu, sau chiar mai rău. Autoarea nu a mai văzut niciodată o colecţie de fraţi atât de asemănători din punct de vedere fizic. Deşi autoarea nu a considerat niciodată necesar să consemneze culoarea ochilor fiecăruia, toţi opt au aceeaşi culoare de păr şi osaturi similare. Păcat că vicontesa, care este în căutare de partide avantajoase pentru fiicele ei, nu a fost în stare să producă măcar un copil cu o culoare de păr mai interesantă decât acest castaniu banal. Sunt însă şi avantaje – nu există niciun dubiu că toţi opt sunt copii legitimi.

Dragă cititorule, autoarea ta devotată şi-ar dori ca acest lucru să fie întâlnit în toate familiile numeroase...

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 26 aprilie 1813.

— Oooooooohhhhhhh! Violet Bridgerton a făcut ziarul cocoloş şi l-a aruncat cât-colo prin salonul elegant.

Înţeleaptă, fiica ei Daphne nu a făcut niciun comentariu, prefăcându-se absorbită de broderia ei.

— Ai citit ce-a scris? a întrebat-o Violet. Ai citit? Daphne a privit ghemotocul de hârtie care aterizase sub o masă din mahon aflată în celălalt colţ al camerei.

— Nu am avut ocazia să-l citesc... înainte.

— Citeşte-l, a exclamat Violet, făcând un gest dramatic cu braţele prin aer. Citeşte cum ne-a defăimat *femeia aceea.*

Daphne a pus liniştită broderia deoparte şi a întins mâna sub masă. A netezit hârtia în poală şi a citit paragraful despre familia lor. Clipind, a ridicat privirea:

— Nu e chiar atât de rău, mamă. De fapt este de-

a dreptul o binecuvântare faţă de cele scrise despre familia Featherington, săptămâna trecută.

— Cum să-ţi mai găsesc un soţ când *femeia aceea* te defăimează aşa?

Daphne s-a străduit să expire. După aproape două sezoane petrecute la Londra, tâmplele începeau să-i zvâcnească doar la auzul cuvântului *soţ.* Voia să se mărite, chiar voia, şi nici măcar nu mai spera în iubirea adevărată. Dar era totuşi chiar atât de greu să spere într-un soţ pentru care să aibă o cât de mică afecţiune?

Până în ziua aceea îi ceruseră mâna patru bărbaţi. Numai că Daphne nu-şi putuse imagina restul vieţii alături de niciunul dintre ei. Existau şi destui bărbaţi care s-ar fi putut dovedi nişte soţi rezonabil de buni, dar niciunul nu se arătase interesat de ea. *O plăceau* cu toţii, asta era sigur. Toată lumea o plăcea. Toată lumea o considera amuzantă şi drăguţă, spirituală chiar, deloc neatrăgătoare, dar nimeni nu fusese vrăjit de frumuseţea ei, nu rămăsese mut de uimire în prezenţa ei şi nici nu-i scrisese poezii.

Bărbaţii, şi-a spus cu dezgust, erau interesaţi doar de femeile care îi înspăimântau. Niciunul nu părea tentat să-i facă ei curte. O adorau cu toţii – aşa spuneau, cel puţin – pentru că părea să înţeleagă întotdeauna ce simţeau. Unul dintre ei, pe care Daphne l-ar fi văzut în postura de soţ rezonabil de bun, îi spusese:

— Daff, tu nu eşti ca alte femei. Eşti foarte normală.

Ceea ce ar fi putut fi luat drept un compliment, dacă în clipa următoare el n-ar fi pornit în căutarea unei frumuseţi blonde.

Daphne a coborât privirea şi şi-a dat seama că încleştase pumnii. A ridicat la loc privirea, pentru că mama ei se uita la ea cu atenţie, aşteptând-o să spună

ceva. Daphne şi-a dres glasul şi a spus:

— Sunt sigură că lady Whistledown şi rubrica ei de scandal nu-mi vor spulbera şansele de a-mi găsi un soţ.

— Daphne, dar au trecut doi ani!

— Iar ziarul apare doar de trei luni. Nu cred că putem să o învinovăţim pe ea pentru asta.

— Învinovăţesc pe cine vreau, a murmurat Violet.

Daphne şi-a înfipt unghiile în palme, abţinându-se cu greu să nu riposteze. Ştia că mama ei îi voia numai binele, ştia că o iubea. Şi ea o iubea la rândul ei. De fapt, de când Daphne ajunsese la vârsta măritişului, Violet fusese de-a dreptul cea mai bună mamă din lume. Şi mai era şi acum, atunci când nu o cuprindea disperarea pentru că după Daphne mai urmau alte trei fete de măritat.

Violet şi-a dus mâna la piept, cu un gest delicat.

— A încercat să arunce umbre de îndoială asupra părinţilor voştri.

— Nu, a răspuns încet Daphne. Era întotdeauna mai înţelept să fie cu băgare de seamă atunci când îşi contrazicea mama. De fapt a spus că nu există niciun dubiu asupra legitimităţii noastre. Ceea ce nu se poate spune despre prea multe familii din *lumea bună.*

— Nici n-ar fi trebuit să pomenească aşa ceva, a pufnit Violet.

— Mamă, doar scrie la un ziar de scandal. Este treaba lor să pomenească doar asemenea lucruri.

— Nici măcar nu este o persoană reală, a adăugat furioasă Violet. Şi-a pus mâinile în şold, dar s-a răzgândit imediat şi a început să-şi rotească ameninţător degetul prin aer. Whistledown, ha! N-am auzit de nimeni cu numele acesta. Oricine ar fi această femeie depravată, sunt sigură că nu este *de-a noastră.* Nicio femeie de familie bună nu ar putea să scrie

asemenea minciuni.

— Bineînţeles că este de-a noastră, a spus Daphne, amuzată. Dacă n-ar face parte din înalta societate n-ar avea parte de subiectele despre care scrie. Chiar ai crezut că ar putea fi o impostoare care se uită pe furiş pe geam şi ascultă pe la uşi?

— Nu-mi place tonul tău, Daphne Bridgerton, a spus Violet făcând ochii mici.

Daphne şi-a ascuns un nou zâmbet. „Nu-mi place tonul tău” era răspunsul pe care-l dădea de obicei Violet atunci când se dovedea că unul dintre copiii ei avusese dreptate.

Dar îi făcea plăcere să-şi necăjească mama.

— Nu m-ar surprinde deloc ca lady Whistledown să fie chiar una dintre prietenele tale.

— Muşcă-ţi limba, Daphne. Niciuna dintre prietenele mele nu s-ar coborî într-atât.

— Bine, a încuviinţat Daphne. Probabil că nu-ţi este prietenă. Dar sunt sigură că este o cunoştinţă de-a noastră. Are mult prea multe informaţii.

Violet şi-a încrucişat braţele la piept.

— Aş vrea să pot face în aşa fel încât să dea faliment, o dată pentru totdeauna.

— Dacă vrei asta, nu s-a putut abţine Daphne să nu-i răspundă, n-ar mai trebui să-i cumperi ziarul.

— Şi la ce mi-ar folosi? a întrebat Violet. Toată lumea îl citeşte! Micul meu embargou nu ar servi la nimic, doar m-ar face să par o ignorantă, în timp ce toţi cei din jurul meu ar chicoti şi discuta despre ultima ei bârfă.

Era adevărat. Daphne trebuia să fie de acord cu ea. Toată lumea bună a Londrei căpătase o adevărată dependenţă faţă de ziarul lady-ei Whistledown. Cu trei luni în urmă, publicaţia misterioasă ajunsese pe treptele caselor tuturor membrilor elitei. Timp de două

săptămâni, în fiecare luni, miercuri şi vineri, ziarul a fost livrat fără să fi fost cerut. Iar în următoarea zi de luni, toţi majordomii din Londra i-au aşteptat în van pe băieţii care livrau ziarul, pentru ca în final să descopere că acesta se vindea cu scandalosul preţ de cinci penny.

Daphne nu putea să nu o admire pe fictiva lady Whistledown. Ajunsese să-i oblige pe toţi să plătească pentru bârfele ei. Toată lumea se căuta în buzunare, reuşind să îmbogăţească o femeie băgăcioasă.

În timp ce Violet se învârtea prin încăpere şi bombănea, Daphne a ridicat privirea, să se asigure că mama ei nu-i dădea atenţie şi a continuat să citească ziarul. *Whistledown,* aşa cum i se spunea mai nou, era un amestec curios de comentarii, ştiri sociale, insulte şi complimente ocazionale. Ceea ce îl diferenţia de alte publicaţii similare era faptul că subiecţilor li se dădeau numele complete. Autoarea nu-i ascundea sub abrevieri cum ar fi *lordul S.* sau *lady G.* Dacă lady Whistledown dorea să scrie despre cineva, îi folosea numele complet. Lumea bună se declara scandalizată, dar era fascinată în secret.

Cea mai recentă ediţie era una tipică. În afară de cele câteva referiri la familia Bridgerton – o descriere a familiei, nimic mai mult – lady Whistledown povestea tot ce se întâmplase la balul de cu o seară înainte. Daphne nu participase, pentru că fusese ziua surorii ei mai mici, iar familia Bridgerton făcea mare caz de aniversări. Fiind opt copii, aniversările erau ceva obişnuit.

— Citeşti porcăria aceea, i-a spus Violet, acuzator.

Daphne a ridicat privirea, refuzând să se simtă câtuşi de puţin vinovată.

— E un articol destul de bun, să ştii. Se pare că

Cecil Tumbley a dărâmat un întreg turn din pahare de şampanie aseară.

— Adevărat? a întrebat Violet, încercând să nu pară prea interesată.

— Da. Povesteşte cu lux de amănunte ce s-a întâmplat la balul familiei Middlethorpe. Cine cu cine a stat de vorbă, cu ce era îmbrăcat fiecare…

— Şi probabil că-şi dă cu părerea în privinţa toaletelor, a întrerupt-o Violet.

Daphne a zâmbit.

— Haide, mamă, ştii prea bine că doamna Featherington arată îngrozitor în mov.

Violet se străduia în zadar să nu zâmbească. Daphne vedea cum colţurile gurii i se mişcau, în încercarea de a-şi păstra atitudinea demnă de soţia unui viconte. Două secunde mai târziu s-a aşezat surâzătoare pe sofa lângă fiica ei.

— Dă-mi să văd, i-a spus smulgându-i din mână ziarul. Ce altceva s-a mai întâmplat? Am ratat ceva important?

— Zău, mamă, cu lady Whistledown pe post de reporter nici nu am mai avea nevoie să participăm la vreun eveniment. A făcut un semn spre ziar. E ca şi cum am fi fost acolo. Chiar mai bine, probabil. Sunt sigură că mâncarea noastră a fost mai bună decât ce s-a servit acolo. Şi dă-mi ziarul înapoi. I l-a tras din mână lui Violet, care a rămas cu un colţ între degete.

— Daphne!

— Vreau să citesc!

— Bine!

— Ascultă.

Violet s-a tras mai aproape. Daphne a început să citească:

— „Libertinul conte de Clyvedon a catadicsit în sfârşit să onoreze Londra cu prezenţa lui. Deşi nu şi-a

făcut încă apariţia la vreun eveniment formal, noul duce de Hastings a fost zărit de câteva ori la *White's* şi o dată la *Tattersall's.* Alteţa sa a petrecut şase ani în străinătate. Să fie doar o coincidenţă faptul că s-a întors chiar acum, imediat după moartea bătrânului duce?"

Daphne a ridicat ochii din ziar.

— E foarte directă, nu ţi se pare? Clyvedon nu este prieten cu Anthony?

— Acum poartă numele de Hastings, i-a spus automat Violet. Da, cred că s-a împrietenit cu Anthony la Oxford. S-a încruntat, gânditoare. Avea ceva diavolesc în el, dacă-mi amintesc bine. Şi era mereu la cuţite cu tatăl lui. Dar i se dusese vestea că era foarte inteligent. Îmi amintesc că Anthony mi-a spus că era primul la matematică. Ceea ce nu pot spune despre *niciunul* dintre copiii mei, a continuat ea, dându-şi ochii peste cap într-un gest matern.

— Zău aşa, mamă, i-a spus Daphne. Sunt sigură că şi eu aş fi ieşit prima la matematică dacă ar fi primit şi fete la Oxford.

Violet a pufnit:

— Nu uita că eu sunt cea care ţi-a corectat lucrările la aritmetică atunci când guvernanta ta era bolnavă, Daphne.

— Bine, atunci la istorie, i-a zâmbit fata. A coborât din nou privirea pe ziar, studiind numele ducelui. Pare destul de interesant, a murmurat.

Violet i-a aruncat o privire mustrătoare:

— Nu este deloc potrivit pentru o tânără de vârsta ta.

— Ce ciudat că „vârsta mea" aşa cum o numeşti tu, face să fiu prea tânără ca să-i pot cunoaşte pe prietenii lui Anthony şi prea bătrână ca să te aduc la disperare, pentru că nu sunt în stare să fac o partidă

bună.

— Daphne Bridgerton, nu-mi place…

— Tonul meu, ştiu. Dar mă iubeşti.

Violet i-a zâmbit cu blândeţe şi a luat-o pe după umeri.

— Da, mi-e martor Dumnezeu.

Daphne a sărutat-o uşor pe obraz.

— Aşa sunt mamele. Te iubesc chiar şi atunci când le dezamăgeşti.

Violet a oftat.

— Sper doar ca într-o bună zi să ai şi tu..

— Copii aşa ca mine, ştiu. Daphne a zâmbit şi şi-a sprijinit capul de umărul mamei ei. Sper din toată inima să-ţi calc pe urme, mamă, cu condiţia să nu am opt.

Exact în clipa aceea, Simon Basset, noul duce de Hastings şi subiect de discuţie în salonul familiei Bridgerton, stătea la o masă, la *White's.* Iar însoţitorul lui era nimeni altul decât Anthony Bridgerton, fratele mai mare al lui Daphne. Erau o pereche izbitoare, amândoi erau înalţi şi atletici, cu părul des. Dar în timp ce ochii lui Anthony erau căprui, ca şi cei ai surorii lui, ochii lui Simon erau de un albastru de gheaţă, pătrunzători.

Ochii erau cei care îi creaseră reputaţia de om cu care nu era bine să te pui. Când privea fix un bărbat, acesta se simţea nelalocul lui. Iar femeile tremurau de-a dreptul.

Nu şi Anthony. Cei doi se cunoşteau de ani buni, iar Anthony bufnea în râs ori de câte ori îl vedea pe Simon ridicând o sprânceană şi aruncându-i priviri de gheaţă:

— Nu uita că eu te-am văzut cu capul aplecat deasupra unei oale de noapte, îi spusese cândva Anthony. De atunci îmi vine tare greu să te mai iau în

serios.

Simon îi răspunsese:

— Da, dar dacă-mi amintesc bine, tu erai cel care îmi ţinea capul deasupra acelei chestii mirositoare.

— A fost unul din momentele mele de glorie, poţi fi sigur de asta. Şi mai ştiu că te-ai răzbunat, în noaptea care a urmat.

Simon a zâmbit. Amândoi îşi aminteau cele întâmplate atunci. Anthony era un bun prieten, genul de om pe care ţi l-ai fi dorit aproape la necaz. Era prima persoană pe care o căutase Simon la întoarcerea în Anglia.

— Mă bucur tare mult că te-ai întors, Clyvedon, îi spusese Anthony în clipa în care se aşezaseră la masă. Oh, bănuiesc că acum va trebui să-ţi spun Hastings.

— Nu, i-a răspuns imediat Simon. Hastings va fi mereu tatăl meu. Nu răspundea la niciun alt nume. A făcut o pauză. Voi prelua titlul, dacă aşa trebuie, dar nu vreau să mi se spună aşa.

— Dacă trebuie? Anthony făcuse ochii mari. Majoritatea oamenilor nu s-ar arăta atât de resemnaţi având o asemenea perspectivă.

Simon şi-a trecut mâna prin păr. Ştia că ar fi trebuit să preţuiască dreptul căpătat prin naştere, să se mândrească cu istoria ilustră a familiei Basset, dar toate astea îi dădeau o senzaţie de rău. Îşi petrecuse întreaga viaţă străduindu-se să nu se ridice la nivelul aşteptărilor tatălui său. I se părea ridicol ca acum să încerce să fie demn de numele lui.

— E doar o povară al naibii de grea, asta este, a mormăit într-un final.

— Ar trebui să te obişnuieşti, i-a răspuns pragmatic Anthony. Pentru că toată lumea îţi va spune aşa.

Simon ştia că era adevărat.

— În orice caz, a adăugat Anthony, nedorind să insiste pe un subiect destul de incomod, eu unul mă bucur că te-ai întors. Poate că data viitoare când va trebui să-mi însoţesc sora la un bal voi fi lăsat în pace, în sfârşit.

Simon s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat gleznele.

— Remarca ta mă intrigă.

Anthony a ridicat o sprânceană.

— Să înţeleg să te aştepţi să ţi-o explic?

— Ba bine că nu!

— Ar trebui să te las să descoperi singur, dar nu sunt un om crud.

Simon a râs.

— Asta o spune bărbatul care m-a împins cu totul în oala de noapte?

Anthony a dat din mână cu lehamite.

— Eram şi eu tânăr.

— Iar acum eşti un model de maturitate şi respectabilitate?

— Absolut.

— Spune-mi, a continuat Simon, cum voi reuşi eu să-ţi fac viaţa mai tihnită?

— Bănuiesc că ai de gând să-ţi ocupi locul în societate.

— E o bănuială greşită.

— Dar ai de gând să participi la balul dat de lady Danbury.

— Numai pentru că bătrâna mi-e foarte dragă. Spune întotdeauna ce gândeşte şi… Simon s-a oprit şi a strâns din ochi.

— Şi? a insistat Anthony.

Simon a clătinat uşor din cap.

— Nu e important. Numai că a fost foarte drăguţă cu mine când eram copil. Am petrecut câteva vacanţe

acasă la ea cu nepotul ei, Riverdale.

Anthony a dat din cap.

— Înţeleg. Şi sunt impresionat de hotărârea ta. Dar dă-mi voie să te avertizez – chiar dacă nu ai de gând să iei parte la evenimente, *ele* te vor găsi.

Simon tocmai încerca să soarbă din paharul de coniac şi s-a înecat văzând expresia lui Anthony atunci când rostise cuvântul „ele”. După ce a tuşit de câteva ori, a reuşit să întrebe:

— Cine sunt „ele”?

— Mamele, i-a răspuns Anthony ridicând din umeri.

— Eu nu am cunoscut-o pe a mea, aşa că nu prea înţeleg.

— Dragonii care scot flăcări pe nări, cu fete de măritat. Poţi să fugi, dar nu te poţi ascunde de ele. Iar a mea este cea mai rea dintre toate, trebuie să te previn.

— Dumnezeule! Şi eu care credeam că în Africa eram în pericol!

Anthony i-a aruncat prietenului său o privire plină de milă.

— Te vor vâna peste tot. Iar când te vor găsi vei fi prins în cursă, conversând cu o fată palidă, îmbrăcată în alb, care nu ştie alte subiecte în afară de vreme, cumpărături făcute *la Almack’s* şi panglici.

Simon era amuzat.

— Să înţeleg că în răstimpul în care am lipsit ai devenit un gentleman râvnit de domnişoare?

— Nu am aspirat la acest rol, te asigur. Dacă ar fi după mine, aş evita evenimentele sociale. Dar sora mea şi-a făcut debutul anul trecut şi trebuie să o însoţesc din când în când.

— Pe Daphne, adică?

Anthony a părut surprins.

— V-aţi întâlnit?

— Nu, dar îmi amintesc că numele voastre sunt legate de literele alfabetului şi că ea era a patra la număr, deci trebuia să înceapă cu D, aşa că…

— Da, a răspuns Anthony ridicând privirea spre tavan, celebra metodă a familiei Bridgerton de a-şi boteza copiii. Ai garanţia că nimeni nu va uita al câtelea dintre fraţi eşti.

Simon a izbucnit în râs:

— A funcţionat, nu-i aşa?

— Ştii ce, Simon, i-a spus Anthony aplecându-se uşor în faţă. L-am promis mamei că voi lua masa acasă într-una din zilele acestea. Ce-ar fi să vii cu mine?

Simon a ridicat o sprânceană.

— Tocmai ce m-ai avertizat în privinţa debutantelor şi a mamelor acestora, nu-i aşa?

Anthony a râs:

— O să am grijă ca mama să se poarte frumos iar în privinţa lui Daff nu trebuie să-ţi faci probleme. Este excepţia care confirmă regula. O să o placi foarte mult.

Simon s-a uitat cu mai mare atenţie la el. Anthony făcea oare pe peţitoarea? Nu-şi putea da seama.

Anthony a izbucnit în râs, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Dumnezeule, doar nu crezi că vreau să te cuplez cu Daphne, nu-i aşa?

Simon nu a scos niciun cuvânt.

— Nu v-aţi potrivi de niciun fel. Eşti prea de viţă nobilă pentru gustul ei.

Simon a căzut pe gânduri câteva clipe, după care a întrebat:

— Să înţeleg că a avut ceva cereri în căsătorie?

— Da, câteva. Anthony a dat pe gâtul restul de coniac din pahar şi a oftat mulţumit. I-am dat voie să-i

refuze pe toţi.

— Eşti foarte indulgent.

Anthony a ridicat din umeri.

— Probabil că în ziua de azi nu poţi spera să te căsătoreşti din dragoste, dar nu văd de ce nu ar fi fericită cu soţul ei. Întâi cerut-o un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie tată, apoi altul care putea fi fratele mai mic al tatălui ei, un altul cu nasul pe sus, căruia îi displăcea evident neamul nostru cel gălăgios, dar săptămâna aceasta, Dumnezeule, a fost cel mai rău!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Simon, curios.

Anthony şi-a frecat tâmplele.

— Ultimul era destul de prietenos şi de binevoitor, dar cam slab de înger. Nu mi-a făcut deloc plăcere să-i frâng inima.

— Dar nu era de datoria lui Daphne să facă asta?

— Ba da, dar eu am fost cel care i-a spus-o.

— Nu ştiu mulţi fraţi care să fie atât de îngăduitori cu surorile lor, când vine vorba de căsătorie, a spus încet Simon.

Anthony a ridicat din nou din umeri, ca şi cum nu-şi imagina că s-ar fi putut purta şi altfel cu sora lui.

— E o fată tare bună. Pot să fac măcar atât pentru ea.

— Chiar dacă asta presupune şi să o însoţeşti la *Almack's?*

— Da, şi asta.

— Aş vrea să te pot consola spunându-ţi că nu va mai dura mult, dar îmi amintesc că mai ai alte trei surori care îşi aşteaptă rândul.

Anthony aproape că a sărit de pe scaun.

— Eloise îşi va face debutul în societate peste doi ani, Francesca în anul următor şi voi mai avea câţiva ani de respiro până când va creşte Hyacinth.

Simon a zâmbit.

— Nu te invidiez deloc. Dar în timp ce rostea aceste cuvinte inima i s-a strâns şi s-a întrebat cum era oare să nu fii absolut singur pe lume. Nu avea de gând să-şi întemeieze prea curând propria familie, dar dacă ar fi avut una, copil fiind, poate că viaţa lui ar fi luat o altă întorsătură.

— Deci vii la cină? Anthony s-a ridicat de la masă. Va fi ceva formal. Nu ne formalizăm niciodată atunci când luăm cina în familie.

Simon avea o mulţime de treburi de făcut în zilele următoare dar s-a trezit spunând:

— Mi-ar face mare plăcere.

— Excelent. Dar până atunci ne vedem la petrecere, nu-i aşa?

— Poate că da, poate că nu. Aş vrea să plec după cel mult jumătate de oră.

— Chiar crezi, i-a spus sceptic Anthony, că vei reuşi să intri, să o saluţi pe gazdă şi să pleci?

Simon a dat hotărât din cap.

Dar râsul lui Anthony nu a fost deloc menit să-l încurajeze.

CAPITOLUL 2

Noul duce de Hastings este un personaj foarte interesant. Se ştie prea bine că nu era în termeni amiabili cu tatăl său. Autoarea nu ştie însă care au fost motivele acestei înstrăinări.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 26 aprilie 1813.

Mai târziu, în aceeaşi săptămână, Daphne stătea retrasă în sala de bal a doamnei Danbury, departe de

lumea elegantă. Şi se simţea bine acolo unde se afla.

În mod normal s-ar fi bucurat să ia parte la eveniment, pentru că îi plăceau petrecerile la fel de mult ca şi domnişoarei de lângă ea, numai că aflase cu câteva ore mai devreme, de la Anthony, că Nigel Berbrooke îi ceruse mâna, cu două zile în urmă. Din nou. Iar Anthony îl refuzase, bineînţeles – din nou! Numai că Daphne era convinsă că Nigel avea să se dovedească enervant de insistent. La urma urmei, două cereri în căsătorie în două săptămâni nu puteau veni din partea unui bărbat care îşi accepta cu uşurinţă înfrângerea.

L-a văzut în celălalt capăt al sălii, privind în direcţia ei, şi s-a tras mai în umbră.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu bietul de el. Nu era foarte inteligent, dar era un om plăcut. Deşi ştia că trebuia să pună capăt cumva pasiunii lui nebune, i se părea mai uşor să adopte o atitudine laşă şi să-l evite pur şi simplu.

Tocmai se gândea serios să se retragă în toaleta doamnelor când a auzit o voce familiară.

— Ce cauţi tocmai aici, Daphne?

Daphne a ridicat privirea şi şi-a văzut fratele mai mare apropiindu-se.

— Anthony, a spus, încercând să-şi dea seama dacă îi făcea plăcere să-l vadă sau o enerva faptul că se amesteca în treburile ei. N-am ştiut că vii şi tu.

— Mama, a spus el sumbru. Orice alt cuvânt era de prisos.

— Ah, a spus Daphne şi a dat din cap, compătimitoare. Nu mai trebuie să spui nimic. Te înţeleg perfect.

— A făcut deja lista cu potenţiale mirese. Dar o iubim, nu-i aşa?

Daphne şi-a înăbuşit un hohot de râs.

— Da, Anthony, o iubim.

— Cred că e vorba de nebunie temporară, a mormăit el. Asta trebuie să fie. Nu am altă explicaţie. Era o mamă perfect rezonabilă până când tu ai ajuns la vârsta măritişului.

— Eu? A strigat Daphne. Este doar vina mea? Eşti cu opt ani mai mare decât mine!

— Da, dar doar cu tine a cuprins-o fervoarea asta matrimonială.

Daphne a pufnit:

— Iartă-mi lipsa de înţelegere la adresa ta. Eu am primit lista încă de anul trecut.

— Zău?

— Bineînţeles. Iar în ultima vreme mă ameninţă cu câte una nouă în fiecare săptămână. Nu poţi să-ţi imaginezi cât mă bate la cap cu măritişul. La urma urmei, burlacii sunt o provocare. Fetele bătrâne sunt doar patetice. Iar eu sunt fată, în caz că nu ai observat până acum.

Anthony a râs înfundat.

— Sunt fratele tău. Nu am cum să observ asemenea lucruri. A privit-o pieziş: ai adus-o?

— Lista mea? Dumnezeule, nu! Cum poţi să crezi aşa ceva?

El a zâmbit şi mai larg.

— Eu am adus-o pe a mea.

Daphne a oftat.

— Nu pot să cred!

— Ba da. Doar ca să o torturez pe mama. Am de gând să o desfac chiar în faţa ei, să-mi pun monoclul şi…

— Dar tu nu ai monoclu.

Anthony a arborat un zâmbet şmecheresc, devastator, pe care păreau să-l fi moştenit toţi bărbaţii din familia Bridgerton.

— Mi-am adus special unul.

— Nu poţi să faci aşa ceva, Anthony. Te va omorî. După care va face în aşa fel încât să dea vina pe mine.

— Contez pe asta.

Daphne i-a tras una în umăr, făcându-l să scoată un geamăt. Câţiva invitaţi s-au întors curioşi spre ei.

— Zdravăn pumn mai ai, a spus Anthony frecându-şi braţul.

— O fată care a crescut împreună cu patru fraţi trebuie să ştie să lovească. Şi-a încrucişat braţele la piept. Dă-mi să văd lista.

— După ce m-ai lovit?

Daphne a dat ochii peste cap şi a înclinat capul, nerăbdătoare.

— Foarte bine. Anthony a dus mâna la vestă şi a scos o bucată de hârtie împăturită pe care i-a întins-o. Spune-mi ce crezi. Sunt sigur că vei face câteva remarci usturătoare.

Daphne a despăturit hârtia şi s-a uitat la scrisul ordonat, elegant al mamei ei. Vicontesa de Bridgerton înşiruise opt nume. Opt fete de măritat, foarte bogate.

— Exact ce mă aşteptam, a murmurat Daphne.

— Este într-atât de îngrozitor pe cât îţi imaginai?

— Şi mai şi. Philipa Featherington este proastă ca un stâlp de telegraf.

— Şi restul?

Daphne a ridicat privirea spre el.

— Oricum nu intenţionezi să te căsătoreşti anul acesta, nu-i aşa?

Anthony i-a făcut cu ochiul.

— Şi lista ta cum a fost?

— Din fericire nu mai este de actualitate. Trei din cei cinci s-au căsătorit sezonul trecut. Mama încă mă mai dojeneşte pentru că i-am lăsat să-mi scape printre degete.

Cei doi fraţi Bridgerton au oftat în acelaşi timp şi s-au rezemat de perete. Violet Bridgerton era de nezdruncinat în hotărârea ei de a-şi căsători copiii. Anthony, fiul cel mare şi Daphne, fiica cea mai mare, resimţeau din plin presiunea. Deşi Daphne era convinsă că vicontesa ar fi căsătorit-o fără să mai stea pe gânduri şi pe cea mai mică, pe Hyacinth, care avea doar zece ani, cu condiţia să primească o ofertă potrivită.

— Doamne, cât de trişti păreţi! Ce căutaţi aici, în colţ?

O altă voce pe care au recunoscut-o de îndată.

— Benedict! a spus Daphne, privind în lateral fără să mişte capul. Nu-mi spune că mama a reuşit să te convingă şi pe tine să vii la bal!

El a dat din cap, posac.

— M-a făcut să mă simt vinovat. Mi-a repetat de cel puţin trei ori în ultima săptămână că va trebui să „produc” un alt viconte, în caz că Anthony nu se achită de obligaţia lui.

Anthony a gemut.

— Să înţeleg că aşa se explică şi faptul că stai aici, în colţ, a continuat Benedict. O eviţi pe mama?

— De fapt, a spus Anthony, am văzut-o pe Daphne furişându-se în colţ şi…

— Furişându-se? a spus Benedict, prefăcându-se oripilat

L-au privit amândoi mustrător.

— Am venit aici ca să mă ascund de Nigel Berbrooke, i-a explicat ea. Am lăsat-o pe mama cu lady Jersey, aşa că o vreme mă va lăsa în pace, dar Nigel…

— Este mai degrabă maimuţă decât om, a spus Benedict.

— Ei, n-aş spune chiar *aşa,* a încercat Daphne să fie blândă. Numai că nu este prea inteligent şi mi-e

mai uşor să mă feresc din calea lui decât să-i rănesc sentimentele. Dar acum că m-aţi găsit nu-l voi mai putea evita prea mult timp.

Anthony a rostit doar:

— Oh?

Daphne şi-a privit fraţii mai mari, amândoi având peste un metru şi optzeci, cu umeri largi şi ochi căprui. Aveau acelaşi păr castaniu – de aceeaşi culoare cu al ei – şi oriunde se aflau erau urmăriţi mereu de un alai de tinere chicotind şi dându-şi coate.

Iar acolo unde se auzea chicotitul unor tinere se afla şi Nigel Berbrooke.

Daphne vedea deja capete întorcându-se spre ei. Mamele ambiţioase îşi îmboldeau fetele, arătând în direcţia celor doi fraţi Bridgerton care nu aveau altă companie cu excepţia surorii lor.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să mă retrag în toaletă, a murmurat Daphne.

— Ce este hârtia aceea din mâna ta, Daff? a întrebat Benedict.

Absentă, Daphne i-a întins lista cu mirese. Auzindu-l cum râdea, Anthony şi-a încrucişat braţele şi i-a spus:

— Încearcă să nu te distrezi prea tare pe seama mea. Bănuiesc că vei primi şi tu o listă asemănătoare, săptămâna viitoare.

— Nu mă îndoiesc, a spus Benedict. Mă mir cum de Colin… Ochii i-au strălucit. Colin!

Un alt membru al familiei li se alătura.

— Oh, Colin! a exclamat Daphne, îmbrăţişându-l. Cât mă bucur să te văd!

— Observi că pe noi nu ne-a întâmpinat la fel, i-a spus Anthony lui Benedict.

— Pe voi doi vă văd tot timpul, a spus Daphne. Colin a fost plecat un an întreg. După ce l-a mai strâns

o dată în braţe, ea s-a dat un pas înapoi: te aşteptam abia săptămâna viitoare.

Colin a ridicat din umeri.

— Parisul devenise plictisitor.

— Ah, a spus Daphne privindu-l şiret. Ai rămas fără bani.

Colin a izbucnit în râs şi a ridicat mâinile, semn că se preda:

— Vinovat!

Anthony şi-a îmbrăţişat la rândul lui fratele şi i-a spus:

— Mă bucur că eşti din nou acasă, frate. Deşi banii pe care ţi i-am trimis ar fi trebuit să-ţi ajungă cel puţin până…

— Opreşte-te aici. Poţi să mă dojeneşti cât vrei, dar mâine. În seara aceasta vreau doar să mă bucur de compania familiei mele iubite.

Bridgerton a pufnit:

— Înseamnă că eşti complet lefter dacă noi suntem familia ta iubită. Dar l-a îmbrăţişat şi el cu aceeaşi căldură: bun-venit acasă.

Colin, cel mai delăsător dintre fraţi, a zâmbit. Ochii lui verzi străluceau:

— Mă bucur că m-am întors. Deşi trebuie să recunosc că vremea este mai bună pe continent. Iar în privinţa femeilor, nicio englezoaică nu ar putea concura cu o signorina pe care…

Daphne l-a înghiontit:

— Nu uita te rog că este şi o lady prezentă. În voce nu avea însă nici urmă de supărare. Dintre toţi fraţii ei, Colin era cel mai apropiat de ea ca vârstă. Îi despărţeau doar optsprezece luni. Copii fiind, erau de nedespărţit. Colin era mereu pus pe şotii iar Daphne nu se lăsa prea greu convinsă să i se alăture. Mama ştie că te-ai întors? l-a întrebat ea.

Colin a clătinat din cap.

— Casa era goală când am ajuns şi…

— Da. Mama i-a culcat devreme pe cei mici în seara aceasta.

— N-am vrut să rămân acasă, aşa că am aflat de la Humboldt unde eraţi şi iată-mă.

— Mă bucur că ai venit, i-a spus Daphne zâmbindu-i larg.

— Unde este mama? a întrebat Colin, lungindu-şi gâtul să privească peste mulţime. Ca şi ceilalţi fraţi, era înalt, aşa că nu a trebuit să se întindă prea mult.

— Acolo, în colţ, cu lady Jersey, i-a răspuns Daphne.

Colin a ridicat din umeri.

— Aştept să rămână singură. Nu vreau să fiu acaparat de dragonul acela.

— Că tot a venit vorba de dragoni, a spus Benedict. Nu a mişcat capul, dar ochii i-au alunecat spre stânga.

Daphne i-a urmărit privirea şi a văzut-o pe lady Danbury îndreptându-se încet spre ei, sprijinindu-se în baston. Felul ei direct de a fi era binecunoscut în societate. Daphne o bănuise dintotdeauna că sub aspectul feroce se adăpostea o inimă sentimentală, dar chiar şi aşa, reuşea să-i înspăimânte pe partenerii ei de conversaţie.

— Nu avem scăpare, şi-a auzit unul dintre fraţi spunând.

Daphne i-a făcut semn să tacă şi i-a zâmbit timid bătrânei.

Când a ajuns suficient de aproape de fraţii Bridgerton, s-a oprit şi s-a răstit la ei:

— Să nu vă prefaceţi că nu m-aţi văzut!

După care a bătut cu bastonul în podea, într-atât de tare încât Daphne s-a speriat şi s-a dat un pas

înapoi, chiar pe piciorul lui Benedict.

— Au! a icnit el.

Pentru că fraţii ei amuţiseră, Daphne a înghiţit în sec şi a spus:

— Sper, lady Danbury, că eu nu v-am dat impresia că aş…

— Tu nu, i-a răspuns lady Danbury, ridicând bastonul în aer şi oprindu-se periculos de aproape de stomacul lui Colin. Ei.

Un cor de saluturi s-a auzit, drept răspuns.

Lady Danbury le-a aruncat câte o privire scurtă, după care s-a întors spre Daphne şi i-a spus:

— Te căuta domnul Berbrooke.

Daphne s-a înverzit.

— Da?

Lady Danbury a dat scurt din cap.

— Eu i-aş reteza-o de la rădăcină dacă aş fi în locul tău, domnişoară Bridgerton.

— I-aţi spus unde sunt?

Lady Danbury i-a zâmbit conspirativ.

— Te-am plăcut dintotdeauna. Nu, nu i-am spus unde eşti.

— Mulţumesc, i-a răspuns Daphne.

— Ar fi păcat de inteligenţa ta să te măriţi cu un nătâng ca el, a spus lady Danbury. Iar societatea noastră nu-şi poate permite să irosească puţinele minţi luminate pe care le mai are.

— Păi… mulţumesc, i-a spus Daphne.

— În ceea ce vă priveşte pe voi… Lady Danbury a făcut semn spre fraţii Bridgerton. Cu tine înclin să fiu mai tolerantă – şi a arătat spre Anthony – pentru că l-ai refuzat pe Berbrooke atunci când a cerut-o în căsătorie pe sora ta, dar voi ceilalţi… Hmm…

Şi s-a îndepărtat.

— Hmm? A imitat-o Benedict. Hmm? Emite

judecăţi despre inteligenţa mea şi nu spune altceva decât un amărât de „hmm”?

Daphne a zâmbit.

— Pe mine *mă place.*

— Mi se pare un gest lăudabil din partea ei să te avertizeze în privinţa lui Berbrooke, a spus Anthony.

Daphne a dat din cap.

— Cred că este cazul să plec. S-a întors spre Anthony: dacă mă caută…

— Mă ocup eu, i-a răspuns el cu blândeţe. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Mulţumesc. Le-a zâmbit fraţilor ei şi s-a strecurat afară din sala de bal.

Simon străbătea în tăcere holurile reşedinţei Danbury. Brusc, şi-a dat seama că era într-o dispoziţie neobişnuit de bună. Ceea ce era remarcabil, dat fiind că lua parte la un bal şi deci era cât pe ce să fie supus tuturor ororilor despre care îi vorbise ceva mai devreme Anthony Bridgerton.

Se putea consola însă cu gândul că, după acel bal, nu trebuia să mai participe la vreun altul. Aşa cum îi spusese şi lui Bridgerton, în aceeaşi după-amiază, venise la acest bal numai dintr-un sentiment de loialitate faţă de lady Danbury, care se purtase frumos cu el, pe când era copil.

Buna lui dispoziţie, îşi dădea seama abia acum, era pricinuită de faptul că se afla din nou în Anglia.

Nu că nu i-ar fi plăcut să călătorească pe tot globul. Străbătuse Europa în lung şi-n lat, navigase pe Mediterana şi încercase să descopere misterele Africii de nord. De acolo plecase în Ţara Sfântă şi aflând că nu venise încă vremea să se întoarcă acasă, traversase Atlanticul şi explorase Indiile de Vest. La un moment dat se gândise să se stabilească în America, dar tocmai atunci noua naţiune intrase în conflict cu

Anglia, aşa că Simon renunţase.

Mai ales că, tot pe vremea aceea, aflase că tatăl lui murise după o boală de câţiva ani.

Era o ironie. Simon n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la anii aceia în care explorase lumea. Şase ani erau un răstimp suficient să se gândească, să afle ce însemna să fii bărbat. Şi totuşi, singurul motiv pentru care tânărul de douăzeci şi doi de ani se hotărâse să părăsească Anglia fusese decizia bruscă a tatălui său de a-şi accepta fiul.

Numai că Simon nu era dispus să-şi accepte tatăl, aşa că-şi făcuse bagajele şi părăsise ţara, preferând exilul manifestărilor ipocrite de afecţiune ale tatălui său.

Totul începuse când Simon terminase Oxfordul. La început, ducele refuzase să-i plătească studiile. Simon văzuse scrisoarea prin care *nu era de* acord să-şi lase idiotul de fiu să-şi facă de râs familia. Numai că Simon avea o minte avidă de cunoaştere şi era şi foarte încăpăţânat, aşa că poruncise să i se aducă trăsura. Mersese la Eton şi bătuse la uşa directorului, anunţându-şi prezenţa.

Era cel mai înspăimântător lucru din câte făcuse vreodată, dar a reuşit cumva să-l convingă pe director că era vina şcolii, că i se rătăciseră hârtiile de înscriere şi cele care dovedeau prima plată. Copiase felul de a fi al tatălui său, ridicase arogant o sprânceană, ridicase bărbia şi arborase aerul cuiva care stăpânea lumea întreagă.

Dar în tot acest timp tremurase ca varga, îngrozit că în orice moment s-ar fi putut bâlbâi, că în loc să spună „sunt contele Clyvedon şi am venit să încep cursurile” ar fi putut să spună „sunt contele Clyvedon ş-şi a-am…”.

Dar acest lucru nu se întâmplase, iar directorul

care educase timp de mulţi ani elita Angliei îl recunoscuse imediat pe Simon ca fiind un Basset şi îl înscrisese imediat, fără să-i pună alte întrebări. Au trecut câteva luni până când ducele, ocupat cu eternele lui cuceriri, să afle despre noul statut al fiului său. Dacă l-ar fi retras pe fiul său fără motiv însemna să se pună pe el însuşi într-o lumină proastă.

Iar ducele nu putea accepta asta.

Simon se întrebase adesea de ce tatăl lui nu încercase atunci o împăcare. Era clar că Simon nu se mai bâlbâia – ar fi aflat de la director dacă nu reuşea să ţină pasul. Încă mai avea scăpări ocazionale, dar îşi perfecţionase metode de a-şi acoperi ezitările, cu o tuse sau luând o înghiţitură de ceai sau cafea, dacă se întâmpla să se afle la masă.

Dar ducele nu-i scrisese o scrisoare măcar.

După Eton urmase natural Oxfordul, unde îşi câştigase reputaţia de învăţat, dar şi pe cea de crai. Ca să fie pe deplin cinstit, nu-şi merita eticheta de crai, nu mai mult decât ceilalţi colegi ai lui, dar totul se datora probabil atitudinii lui.

Simon nu ştia prea bine cum începuse totul, dar treptat cei din jurul lui începuseră să-i ceară mereu părerea. Era inteligent şi atletic, dar se părea că statutul lui se datora mai degrabă felului său de a fi. Pentru că nu vorbea decât atunci când era necesar, oamenii îl considerau arogant, aşa cum trebuia să fie un viitor duce. Pentru că prefera să se înconjoare doar de prietenii – puţini la număr – cu care se simţea bine era judecat că-şi alegea cu grijă compania, aşa cum trebuia să facă un viitor duce.

Nu era foarte vorbăreţ, dar când spunea ceva o făcea repede, adesea cu ironie – exact genul de umor care îi făcea pe ceilalţi să se agaţe de fiecare cuvânt al lui. Şi pentru că nu obişnuia să-şi dea drumul la gură,

cum procedau majoritatea celor din lumea bună, unii deveniseră de-a dreptul obsedaţi de ce avea el de spus.

Fusese numit „total încrezător”, „frumos de-ţi stătea inima în loc” şi „exemplarul perfect al bărbaţilor englezi”. Bărbaţii îi cereau părerea în diverse probleme. Iar femeile îi cădeau la picioare.

Simon se bucura de statutul obţinut, luând ceea ce i se oferea. Pierdea nopţile cu prietenii, se bucura de compania tinerelor văduve sau cântăreţelor de operă care îi dădeau târcoale. Şi fiecare escapadă era cu atât mai delicioasă cu cât ştia că tatăl lui l-ar fi dezaprobat.

S-a dovedit însă că tatăl lui nu-l dezaproba cu totul. Fără ca Simon să ştie, ducele de Hastings începuse să se intereseze de progresele fiului său. Cerea rapoarte de la universitate şi angajase chiar şi un agent din Bow Street ca să-i afle activităţile din afara şcolii.

I-ar fi fost imposibil să spună care a fost momentul exact când s-a produs transformarea, dar într-o bună zi ducele a realizat că fiul lui se descurcase destul de bine, la urma urmei.

Ducele nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Ca de obicei, obârşia îşi spusese până la urmă cuvântul. Ar fi trebuit să ştie că un Basset nu putea fi un imbecil.

Simon a terminat Oxfordul primul la matematică şi a venit la Londra, împreună cu prietenii lui. Îşi găsise o reşedinţă de burlac, bineînţeles, doar nu era să locuiască sub acelaşi acoperiş cu tatăl lui. A început să iasă în societate, unde pauzele lungi în vorbire şi cercul restrâns de prieteni au fost interpretate drept exclusivism.

Reputaţia lui a fost câştigată definitiv când Beau Brummel – liderul necontestat al înaltei societăţi – i-a

pus o întrebare legată de modă. Tonul lui fusese condescendent şi era clar că sperase să-l pună în încurcătură pe tânărul lord. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Beau Brummel decât să reducă elita Angliei la o adunătură de idioţi. Aşa că se prefăcuse interesat de părerea lui Simon şi sfârşise cu întrebarea:

— Nu crezi?

Toţi cei din jur aşteptau ţinându-şi răsuflarea. Simon, căruia nu-i păsa câtuşi de puţin de felul în care prinţul îşi legase cravata, l-a fixat pe Brummel cu o privire de gheaţă şi a răspuns:

— Nu.

După care s-a îndepărtat.

În după-amiaza aceea Simon a devenit regele de necontestat al societăţii. Ironia era că Simon i-ar fi dat un răspuns mai lung dacă ar fi fost sigur că nu se va bâlbâi. S-a dovedit însă că acel unic cuvânt a avut mai mult efect decât orice discurs lung pe care l-ar fi putut rosti.

Şi la urechile ducelui au ajuns zvonuri despre cât de inteligent şi de frumos era Hastings. Şi deşi nu l-a căutat imediat pe fiul lui, acesta a început să audă pe la colţuri că relaţia cu tatăl lui avea să se schimbe cât de curând. Ducele râsese când auzise de întâmplarea cu Brummel şi răspunsese:

— Normal. Doar este un Basset.

Şi o altă cunoştinţă pomenise faptul că-l auzise pe duce lăudându-se că Simon absolvise cu brio Oxfordul.

După care s-au întâlnit faţă în faţă la un bal.

Simon s-a străduit. Oh, cât s-a străduit! Dar nimeni nu reuşea mai bine ca tatăl lui să-i zdruncine încrederea în sine. L-a privit fix pe duce, care ar fi putut să fie imaginea lui în oglindă, numai că mai în vârstă, şi nu a putut să se mişte sau să vorbească.

Limba parcă i se umflase, gura i se părea stranie şi brusc nu se mai simţea deloc bine în pielea lui.

Ducele profitase de tulburarea lui de moment şi-l îmbrăţişase din toată inima:

— Fiule!

A doua zi, Simon părăsea ţara.

Ştia că-i va fi imposibil să-şi evite mereu tatăl dacă rămânea în Anglia. Şi refuza să joace rolul fiului, după ce tatăl lui nu voise să mai ştie de el în toţi acei ani.

Mai ales că se cam săturase de viaţa lui sălbatică din Londra. Lăsând la o parte faima lui de crai, Simon nu era cu adevărat un desfrânat. Îi făcuseră plăcere nopţile lui londoneze, dar după trei ani petrecuţi la Oxford şi unul la Londra, nesfârşitele petreceri cu prostituate îşi pierduseră farmecul.

Aşa că a plecat.

Dar acum era fericit că se întorsese. Îl liniştea gândul că se afla din nou acasă, primăvara engleză i se părea senină, plină de pace. După şase ani de călătorii solitare îi făcea mare plăcere să-şi reîntâlnească prietenii.

Se îndrepta acum spre sala de bal. Nu dorise să se lase anunţat. Ultimul lucru pe care îl voia era ca toată lumea să fie conştientă de prezenţa lui. Conversaţia cu Anthony din acea după-amiază îi întărise hotărârea de a nu participa la activităţile societăţii londoneze.

Nu avea planuri de însurătoare. Niciodată. Şi nu prea avea rost să ia parte la petrecerile din înalta societate dacă nu era în căutarea unei soţii.

Şi totuşi se simţea dator faţă de lady Danbury, pentru că se dovedise atât de blândă cu el în copilărie. Adevărul era că nutrea o mare afecţiune pentru această bătrână atât de directă. Ar fi fost culmea

grosolăniei să-i nesocotească invitaţia, mai ales că aceasta fusese însoţită de un bilet prin care îi ura bun-venit acasă.

Simon cunoştea bine casa, aşa că a intrat pe una din uşile laterale. Dacă totul mergea bine se putea strecura neobservat în sala de bal, o saluta pe lady Danbury şi pleca imediat.

A auzit însă nişte voci, chiar după colţ, şi a înlemnit.

Şi-a înfrânt un oftat. Surprinsese doi îndrăgostiţi. Al naibii ghinion! Cum să se retragă fără a fi observat? Dacă era descoperit, ar fi urmat o scenă penibilă, stânjenitoare. Era mai bine să se retragă în umbră şi să-i aştepte pe cei doi să se îndepărteze.

A încercat să se dea un pas înapoi când a auzit ceva care i-a atras atenţia:

— Nu.

Nu? Oare era vorba de o domnişoară care fusese atrasă acolo, pe hol, fără voia ei? Simon nu dorea să devină eroul nimănui, dar nu putea trece totul cu vederea. A întins gâtul, încercând să audă mai bine. La urma urmei, era foarte posibil să fi înţeles el greşit. Dacă nimeni nu avea nevoie de ajutor, nu era cazul să se repeadă cu capul înainte, ca un taur.

— N-ar fi trebuit să vii după mine, Nigel.

— Dar te iubesc! a strigat tânărul. Şi nu-mi doresc decât să fii soţia mea!

Simon aproape că a gemut. Bietul nătâng! îi era greu să-l asculte.

— Nigel, a repetat ea, cu o voce surprinzător de blândă şi de răbdătoare, fratele meu ţi-a spus deja că nu mă pot mărita cu tine. Sper să putem rămâne prieteni.

— Dar fratele tău nu înţelege!

— Ba da, i-a răspuns ea. Înţelege foarte bine.

— La naiba! Dacă tu nu vrei să te măriţi cu mine, cine altcineva o să vrea?

Simon a clipit, surprins. Dintre toate cererile în căsătorie pe care le auzise, aceasta era cea mai lipsită de romantism.

Şi fetei i s-a părut la fel, era clar.

— Sunt câteva zeci de fete în sala de bal a doamnei Danbury, chiar în clipa aceasta. Sunt sigură că una din ele va fi încântată să se căsătorească cu tine.

Simon s-a aplecat puţin ca să poată vedea scena. Fata era în umbră, dar pe bărbat îl vedea suficient de clar. Avea o expresie de câine bătut şi umerii lăsaţi, de om înfrânt. A clătinat din cap:

— Nu, a spus, nu o să vrea niciuna. Nu înţelegi? Ele… ele…

Simon a tresărit auzindu-l cum îşi căuta cuvintele. Părea să se bâlbâie doar din cauza emoţiilor, dar nu-i plăcea deloc să audă cum un alt bărbat nu putea rosti o frază fără să se poticnească.

— Niciuna nu este la fel de drăguţă ca tine, a spus într-un final bărbatul. Tu eşti singura care-mi zâmbeşte mereu.

— Oh, Nigel, a oftat fata. Sunt sigură că nu este chiar aşa.

Simon îşi dădea seama că încerca doar să fie amabilă cu el. Şi că avea întreaga situaţie sub control. Simţea o umbră de compasiune pentru bietul Nigel, dar nu-l putea ajuta cu nimic.

Şi începea să se simtă vinovat pentru că trăgea cu urechea.

S-a dat un pas înapoi, fixând cu privirea uşa care ştia că dădea spre bibliotecă. De cealaltă parte a acelei încăperi se afla o altă uşă care dădea în seră. Iar de acolo ajungea în holul principal şi apoi în sala de

bal. Nu ar fi fost la fel de discret ca atunci când ar fi luat-o pe coridoarele lăturalnice, dar măcar bietul Nigel nu avea să afle că la umilirea lui mai avusese un martor.

Când să se îndepărteze a auzit-o pe fată ţipând încet.

— Trebuie să te măriţi cu mine! i-a strigat Nigel. Trebuie! N-o să mai găsesc niciodată…

— Nigel, încetează!

Simon s-a întors pe călcâie. Se părea că trebuia totuşi să-i sară în ajutor fetei. A ieşit la lumină, arborând cea mai dură expresie a lui. Numai că vorbele „înţeleg că doamna te-a rugat să încetezi” i-au încremenit pe buze. Nu trebuia să joace rolul eroului în seara aceea, pentru că înainte să apuce să scoată un sunet măcar domnişoara i-a tras un pumn lui Nigel, direct în falcă.

Nigel a căzut la pământ, bătând cu mâinile prin aer. Simon rămăsese nemişcat, privind la fata care îngenunchease lângă el.

— Oh, Doamne! a spus ea. Nigel, eşti bine? N-am vrut să te lovesc chiar atât de tare.

Simon a izbucnit în râs. Nu s-a putut abţine.

Fata a ridicat privirea, speriată.

Simon şi-a ţinut respiraţia. Până atunci, fata rămăsese în umbră şi nu-i distinsese decât părul bogat, întunecat. Dar acum, când îşi ridicase capul spre el, a putut să-i vadă ochii mari, la fel de întunecaţi şi cea mai frumoasă gură din câte văzuse vreodată. Faţa în formă de inimă nu era frumoasă după standardele vremii, dar ceva la ea l-a făcut să-şi ţină răsuflarea.

Ea s-a încruntat:

— Cine eşti? l-a întrebat, fără să pară prea încântată că-l vedea.

CAPITOLUL 3

Se şopteşte că Nigel Berbrooke a fost văzut în magazinul de bijuterii al domnului Moreton, cumpărând un inel cu diamant. Să fie oare vorba de viitoarea doamnă Berbrooke?

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 28 aprilie 1813

Seara nu avea cum să decurgă mai prost decât atât, şi-a spus Daphne. La început fusese obligată să stea în cel mai întunecat colţ al sălii de bal (ceea ce nu fusese tocmai uşor, de vreme ce lady Danbury aprecia, deopotrivă estetica şi numărul mare de lumânări), apoi reuşise să se împiedice de piciorul Philipei Featherington, când încercase să scape de acolo. Philipa, care nu era nici pe departe o tăcută, exclamase:

— Daphne Bridgerton! Te-ai lovit cumva? Şi astfel îi atrăsese probabil atenţia lui Nigel, care ridicase privirea spre ea şi o pornise imediat în direcţia ei. Daphne sperase, se rugase chiar să poată ajunge la toaleta doamnelor înainte ca el să se apropie, dar nu se întâmplase aşa. Nigel o încolţise în hol şi începuse să-şi tânguie iubirea pentru ea.

Era şi aşa destul de stânjenitor, iar acum apăruse şi străinul acesta şocant de frumos şi foarte stăpân pe el, care fusese martor la întreaga întâmplare. Şi, mai rău decât atât, râdea în hohote!

Daphne îl privea cu atenţie. Nu-l mai văzuse până atunci, aşa că trebuia să fi venit de curând la Londra. Mama ei avusese grijă să o prezinte tuturor

domnilor buni de însurătoare. Bineînţeles că putea fi căsătorit, aşa că nu se afla pe lista victimelor lui Violet, dar Daphne a ştiut instinctiv că nu ar fi putut ajunge de prea mult timp la Londra fără ca toată lumea să şuşotească despre el.

Chipul lui era întruchiparea perfecţiunii. Într-o clipă şi-a dat seama că era mai frumos ca o statuie de Michelangelo.

Ochii îi erau straniu de intenşi şi atât de albaştri că aproape străluceau. Părul îi era des, închis la culoare şi era înalt, la fel de înalt ca fraţii ei, ceea ce era un lucru rar.

Era un bărbat adevărat, s-a spus Daphne, un concurent redutabil pentru fraţii ei.

Nu înţelegea însă de ce anume se simţea atât de tulburată. Poate pentru că ştia că un bărbat ca el nu va fi niciodată interesat de o femeie ca ea. Sau pentru că stătea acolo şi râdea, de parcă ar fi fost la circ.

S-a simţit cuprinsă de o timiditate neobişnuită pentru ea. S-a încruntat şi l-a întrebat:

— Cine eşti?

Simon nu ştia de ce nu i-a răspuns direct la întrebare, dar un drăcuşor l-a îndemnat să spună:

— Intenţia mea a fost să fiu salvatorul tău, dar e clar că nu ai avut nevoie de serviciile mele.

— Oh, a spus fata. A făcut o pauză să se gândească la cuvintele lui. Ei bine, mulţumesc, cred. Păcat că nu te-ai arătat cu zece secunde mai devreme. Aş fi preferat să nu fiu nevoită să-l lovesc.

Simon s-a uitat în jos, la bărbatul căzut la pământ. Bărbia începuse deja să i se învineţească şi gemea încet:

— Laffy, oh, Laffy. Te iubesc, Laffy.

— Să înţeleg că te numeşti Laffy? a murmurat Simon, ridicându-şi privirea spre ea. Era destul de

atrăgătoare, iar din unghiul din care o privea, decolteul ei părea neobişnuit de adânc.

Ea s-a strâmbat. Era clar că nu-i aprecia încercarea de umor subtil şi nici nu-şi dăduse seama unde poposiseră ochii lui.

— Ce ne facem cu el? l-a întrebat.

— Noi?

— Ai spus că ai dorit să fii salvatorul meu, nu-i aşa?

— Asta am spus. Simon şi-a pus mâinile în şolduri şi a cântărit situaţia. Să-l arunc în stradă?

— Bineînţeles că nu! a exclamat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, cred că ploaia nu s-a oprit!

— Draga mea domnişoară Laffy, i-a spus Simon pe un ton condescendent, mi se pare cam deplasat să-ţi faci atâtea griji pentru el. Bărbatul acesta a încercat să te atace.

— Nu a încercat să mă atace, i-a răspuns ea. Doar a... a... Ei bine, a încercat să mă atace, e adevărat. Dar nu mi-ar fi făcut niciun rău.

Simon a ridicat o sprânceană. Clar, femeile erau pline de contradicţii.

— Cum poţi fi sigură de asta?

— Nigel nu e în stare să facă vreun rău cuiva.

— Eşti mai generoasă ca mine, i-a răspuns Simon.

Fata a oftat din nou.

— Nigel nu este un om rău, a spus cu o demnitate liniştită. Numai că nu este prea inteligent şi cred că a interpretat greşit blândeţea cu care l-am tratat.

Simon a simţit un soi de stranie admiraţie pentru fată. Majoritatea cunoştinţelor lui s-ar fi isterizat deja, dar ea – oricine ar fi fost – avea situaţia în mână şi dovedea o surprinzătoare generozitate, venită din

suflet. Nu înţelegea deloc de ce-l apăra pe Nigel, chiar şi acum.

Fata s-a ridicat şi şi-a scuturat de praf fusta din mătase verde. O buclă i se desprinsese din coafură şi îi căzuse pe un umăr, ondulându-se seducător pe un sân. Simon ştia că ar fi trebuit să fie atent la ceea ce-i spunea, dar nu-şi putea lua ochii de la şuviţa ei. Semăna cu o panglică din mătase, alunecând pe gâtul alb, subţire, iar Simon a simţit o dorinţă sălbatică să i-o atingă cu buzele.

Nu mai avusese până atunci de-a face cu o fată inocentă şi cu toate astea lumea îl considera un depravat. Ce rău putea fi într-un asemenea gest? Doar nu o siluia. Doar un sărut. Un sărut scurt de tot.

Era atât de tentantă, de înnebunitor de tentantă…

— Domnule! Domnule!

S-a forţat să-şi ridice privirea spre chipul ei.

— Mă ascultai?

— Bineînţeles, a minţit-o el.

— Nu e adevărat.

— Nu, a recunoscut el.

— Şi atunci de ce ai spus-o? a mârâit ea.

Simon a ridicat din umeri.

— Am crezut că asta voiai să auzi.

A privit-o fascinat cum respira adânc şi murmura ceva în barbă. Nu auzea cuvintele, dar se îndoia că erau măgulitoare. Într-un final ea i-a spus:

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, cred că ar fi mai bine să pleci.

Simon a decis că sosise vremea să înceteze să se comporte ca un bădăran şi i-a răspuns:

— Îmi cer scuze. Bineînţeles că te voi ajuta.

Ea a respirat adânc şi s-a uitat din nou la Nigel, care era tot pe podea, mormăind incoerent. Simon a

coborât şi el privirea şi timp de câteva secunde au rămas nemişcaţi, uitându-se la bărbatul inconştient, după care fata a spus:

— Nu cred că l-am lovit chiar atât de tare.

— Poate că e beat.

L-a privit neîncrezătoare.

— Crezi? Mi s-a părut că-i mirosea respiraţia a alcool, dar nu l-am mai văzut beat până acum.

Simon a întrebat-o direct:

— Ce vrei să faci cu el?

— Cred că am putea să-l lăsăm aici, a spus ea, ezitând.

Lui Simon i s-a părut o idee excelentă, dar şi-a dat seama că ar fi vrut totuşi să aibă grijă de bietul idiot. Iar el – Dumnezeu să-l ajute! — simţea nevoia stranie să o ştie fericită.

— Uite ce vom face, i-a spus sec, bucuros că tonul lui nu trăda ciudata tandreţe care îl cuprinsese: eu aduc trăsura şi…

— Oh, ce bine, l-a întrerupt ea. Chiar nu voiam să-l las aici. Mi se părea o cruzime.

Lui Simon i se părea că dădea dovadă de prea multă generozitate, ţinând cont că el aproape că o atacase, dar şi-a păstrat părerile pentru el şi a continuat:

— Tu vei aştepta în bibliotecă până când vom pleca.

— În bibliotecă? Dar…

— În bibliotecă, a repetat el ferm. Cu uşa închisă. Chiar vrei să fii descoperită alături de trupul lui Nigel de cineva care s-ar putea aventura pe coridoarele acestea?

— Trupul lui Nigel? Dumnezeule, o spui de parcă ar fi mort.

— După cum spuneam, a continuat el ignorându-i

complet remarca, vei sta în bibliotecă. Când mă întorc, îl vom duce pe Nigel la trăsură.

— Şi cum vom face asta?

I-a aruncat un surâs dezarmant.

— N-am nici cea mai mică idee.

Preţ de o clipă, Daphne a uitat să respire. Chiar în momentul în care hotărâse că aşa-zisul ei salvator era incredibil de arogant, el alegea să-i zâmbească astfel. Crescuse alături de patru fraţi care păreau că ştiuseră să farmece femeile încă de la naştere, aşa că Daphne crezuse că era deja imună.

Dar se părea că nu era adevărat. Pieptul o ardea, simţea un tremur în stomac iar genunchii i se muiaseră.

— Nigel, a murmurat, încercând cu disperare să-şi concentreze atenţia departe de bărbatul fără nume din faţa ei. A îngenuncheat şi l-a scuturat destul de tare de umăr. Nigel, Nigel! Trebuie să te trezeşti!

— Daphne, a mormăit Nigel. Oh, Daphne!

Străinul a tresărit.

— Daphne? A spus Daphne?

Ea s-a dat înapoi, iritată de întrebarea lui directă şi de privirea intensă din ochii lui.

— Da.

— Te numeşti Daphne?

Începea să se întrebe dacă nu cumva era idiot.

— Da.

El a gemut.

— Nu Daphne Bridgerton, sper.

— Chiar ea.

Simon s-a dat un pas înapoi. I se făcuse rău fizic, instantaneu, ca şi cum creierul lui procesase în sfârşit faptul că ea avea părul castaniu, bogat. Faimosul păr Bridgerton. Ca să nu mai spună de nasul Bridgerton, de pometii Bridgerton, de... La naiba! Era sor*a lui*

Anthony! La naiba!

Între prieteni existau anumite reguli, promisiuni, iar cea mai importantă era *să nu râvneşti la sora prietenului tău.*

Stătea acolo, holbându-se la ea şi arătând probabil ca un idiot. Daphne şi-a pus mâinile în şolduri şi l-a întrebat:

— Dar tu cine eşti?

— Simon Basset, i-a răspuns.

— Ducele? a exclamat ea. El a dat din cap. Oh, Doamne!

Simon a văzut cu oroare cum pălise.

— Dumnezeule, femeie, sper că nu ai de gând să leşini!

Ea a părut jignită:

— Bineînţeles că nu!

— Bine.

— Numai că…

— Ce anume? a întrebat suspicios Simon.

— Am fost avertizată în ceea ce te priveşte, i-a răspuns ea ridicând din umeri.

Era deja prea mult.

— De către cine?

L-a privit de parcă ar fi fost cu adevărat un imbecil.

— De toată lumea.

— Asta, d-d… Era clar că începea să se bâlbâie, aşa că şi-a ţinut respiraţia. Devenise maestru în autocontrol. Tot ce avea ea să vadă era un bărbat care încerca să-şi ţină în frâu furia. Draga mea domnişoară Bridgerton, a reluat el pe un ton stăpânit, îmi vine greu să cred aşa ceva.

Ea a ridicat din nou din umeri iar el a avut din nou senzaţia neplăcută că-i făcea plăcere să-l necăjească.

— Poţi să crezi ce vrei, i-a răspuns, dar a scris şi în ziarul de azi.

— *Ce?*

— În *Whistledown,* i-a răspuns, de parcă asta explica totul.

— În Whistle - ce?

Daphne l-a privit o clipă şi apoi şi-a amintit că el abia se întorsese la Londra.

— Oh, probabil că nu ştii despre existenţa lui, i-a spus încet, cu un zâmbet ironic. Ca să vezi!

Ducele a făcut un pas înapoi, uşor ameninţător.

— Domnişoară Bridgerton, i-a spus înaintând un pas, mă simt nevoit să te avertizez că sunt dispus să fac orice ca să-ţi smulg informaţii.

— Este un ziar de scandal, i-a răspuns ea. Asta-i tot. E cam infantil, dar toată lumea îl citeşte.

El nu a spus nimic, ci doar a ridicat o sprânceană. Daphne a adăugat imediat:

— În ziarul de luni a apărut un articol despre revenirea ta.

— Şi ce scria? Privirea îi era de gheaţă. Exact?

— Nu foarte multe. A încercat să se dea câţiva paşi înapoi, dar s-a trezit cu spatele lipit de perete. Ducele părea extrem de furios, aşa că şi-a spus că ar fi fost mai bine să încerce să fugă şi să-l lase acolo, cu Nigel. Cei doi se potriveau de minune. Erau nebuni, amândoi!

— Domnişoară Bridgerton. În ton se citea ameninţarea.

Daphne s-a hotărât să-l cruţe. La urma urmei, venise de curând în oraş şi nu avusese timp să se acomodeze eu lumea. Aşa scria şi în *Whistledown,* de fapt.

— Nu trebuie să te superi, i-a spus Daphne, încercând să adauge o notă de compasiune în glasul

ei, fără să reuşească însă. Scria doar că eşti un crai, lucru pe care sunt sigură că nu-l vei nega, de vreme ce ştiu că toţi bărbaţii îşi doresc să fie numiţi astfel.

A făcut o pauză, să-i dea posibilitatea să nege, să-i spună că se înşela. Dar el nu a făcut asta.

Daphne a continuat.

— Şi apoi mama mea, pe care cred că ai cunoscut-o cândva, înainte să fi plecat în lume, a confirmat totul.

— Chiar aşa?

Daphne a dat din cap.

— După care mi-a interzis să fiu văzută vreodată în compania ta.

— Adevărat? a mârâit el.

Ceva în tonul şi în privirea lui a făcut-o să se simtă ciudat şi s-a străduit din răsputeri să nu închidă ochii.

Refuza cu încăpăţânare să-l lase să-şi dea seama cât de tare o tulbura.

Simon i-a zâmbit:

— Să vedem dacă am înţeles bine. Mama ta ţi-a spus că sunt un om rău şi că nu trebuie să fii văzută în compania mea.

Confuză, ea a dat din cap.

— Şi ce crezi că ar zice de următorul scenariu? a spus, făcând o pauză pentru un efect dramatic.

Daphne a clipit.

— Poftim?

— Dacă nu-l punem pe Nigel la socoteală – a făcut un gest spre bărbatul inconştient căzut la podea – nimeni nu te-a văzut în compania mea. Şi totuşi… s-a oprit, amuzat de emoţiile care i se citeau pe chip. Încerca să prelungească acest moment cât putea de mult.

— Şi totuşi?

S-a aplecat spre ea, reducând distanţa dintre ei la câţiva centimetri.

— Şi totuşi, a spus încet, conştient de faptul că ea îi simţea răsuflarea pe obraz, suntem aici, complet singuri.

— Cu excepţia lui Nigel, a replicat ea.

Simon i-a aruncat bărbatului o privire fugară, după care s-a uitat din nou la domnişoara Bridgerton.

— Nu sunt prea îngrijorat în ceea ce-l priveşte, a şoptit el. Tu eşti?

Simon a urmărit-o coborând privirea spre Nigel. Era clar că cel pe care-l refuzase nu avea cum să o salveze, în caz că Simon îi făcea vreun avans. Nu că ar fi făcut-o, bineînţeles. La urma urmei, ea era sora mai mică a lui Anthony. Poate că trebuia să-şi repete asta în gând, din timp în timp, dar nu însemna că uita definitiv acest lucru.

Simon ştia că venise vremea să renunţe la micul lui joc. Nu se gândea în niciun caz că ea avea să-i povestească lui Anthony cele întâmplate. Era un lucru pe care prefera să-l ţină pentru ea, la care să se gândească cu îndreptăţită furie şi – îndrăznea el să spere – o umbră de emoţie? Ştia că era momentul să renunţe la micul lui flirt şi să se ocupe de idiotul de pretendent al ei, dar nu s-a putut abţine să facă un ultim comentariu. Poate că aşa îşi ţuguia ea buzele când era supărată. Poate că aşa le întredeschidea atunci când era şocată. Tot ce ştia era că devenise complet neajutorat când se afla în faţa ei.

Aşa că s-a aplecat spre ea şi a privit-o seducător când i-a spus:

— Cred că ştiu ce-ar spune mama ta.

A părut uşor descumpănită de atacul lui şi a reuşit să spună doar:

— Oh.

Simon a dat din cap şi i-a atins bărbia cu vârful degetelor.

— Ţi-ar spune să te temi, rău de tot.

Au urmat câteva clipe de linişte, după care Daphne a făcut ochii mari. A strâns din buze, ca şi cum se abţinea să spună ceva, după care umerii au început să i se mişte în sus şi-n jos şi apoi…

A râs. I-a râs drept în faţă.

— Dumnezeule! a suspinat ea. Ce nostim ai fost!

Simon nu era deloc amuzat.

— Îmi pare rău, i-a spus ea printre hohote de râs. Îmi pare rău, dar nu ar trebui să fii într-atât de melodramatic, zău aşa. Nu ţi se potriveşte.

Simon a făcut o pauză, iritat că fata îi arăta o asemenea lipsă de respect. Existau avantaje în a fi considerat un bărbat autoritar şi să impresionezi o fată tânără se număra printre ele.

— De fapt ţi se potriveşte, trebuie să recunosc, a adăugat ea, continuând să râdă de el. Arăţi destul de periculos. Şi de frumos, bineînţeles. Cum el nu a scos niciun cuvânt, l-a întrebat, amuzată: asta a fost intenţia ta, nu-i aşa?

El nu a spus nici acum nimic, aşa că a continuat:

— Bineînţeles că asta a fost. Şi ar fi funcţionat cu orice altă femeie, cu excepţia mea.

Nu a putut rezista acestui comentariu.

— De ce cu excepţia ta?

— Patru fraţi. A ridicat din umeri, ca şi cum asta explica totul. Sunt imună la astfel de jocuri.

— Oh?

L-a bătut uşurel pe braţ.

— Încercarea a fost remarcabilă, să ştii. Şi sunt cu adevărat flatată că m-ai ales tocmai pe mine ca să joci rolul ducelui libertin. I-a zâmbit larg, fără urmă de prefăcătorie.

Simon şi-a frecat bărbia, gânditor, încercând să nu renunţe la aparenţa ameninţătoare.

— Eşti o fetişcană enervantă, ştii asta?

Ea i-a aruncat cel mai şmecheresc zâmbet:

— Majoritatea oamenilor mă consideră întruchiparea drăgălăşeniei şi amabilităţii.

— Majoritatea oamenilor sunt nişte proşti.

Daphne a înclinat capul, cântărindu-i cuvintele.

După care s-a uitat la Nigel şi a oftat.

— Mă tem că trebuie să fiu de acord cu tine, oricât ar durea asta.

Simon şi-a ascuns un zâmbet.

— Te doare să fii de acord cu mine sau pentru că oamenii sunt proşti?

— Ambele. A zâmbit din nou – un surâs larg, luminos, care l-a făcut să se simtă ciudat. Dar mai mult prima variantă.

Simon a râs cu poftă, uimit chiar şi el de sunetul care-i ajungea la ureche. Era genul de bărbat care zâmbea des, dar trecuse mult timp de când nu mai avusese o asemenea izbucnire de veselie.

— Draga mea domnişoară Bridgerton, a spus ştergându-şi ochii, dacă tu eşti întruchiparea drăgălăşeniei şi amabilităţii, înseamnă că lumea a devenit un loc foarte periculos.

— Cu siguranţă, i-a răspuns ea. Asta este şi părerea mamei.

— Nu-mi imaginez cum de nu mi-o amintesc pe mama ta, a murmurat Simon. Pare un personaj memorabil.

Daphne a ridicat o sprânceană:

— Nu ţi-o aminteşti?

El a clătinat din cap.

— Înseamnă că nu ai cunoscut-o.

— Seamănă cu tine?

— E o întrebare ciudată.

— Nu e chiar atât de ciudată, i-a răspuns Simon, gândindu-se că Daphne avea totuşi dreptate. Era o întrebare ciudată, nu avea nici cea mai mică idee de ce o pusese. Dar pentru că tot o făcuse, a adăugat: la urma urmei, se spune că toţi membrii familiei Bridgerton arată la fel.

Daphne s-a încruntat uşor, misterios – cel puţin aşa i s-a părut lui Simon:

— Aşa este. Semănăm. Cu excepţia mamei. E blondă cu ochi albaştri. Noi am moştenit părul tatălui nostru. Mi s-a spus, însă, că de la ea am zâmbetul. Între ei s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Daphne îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, fără să ştie ce să-i mai spună ducelui. Nigel a ales tocmai acel moment ca să dea semne că şi-ar reveni:

— Daphne? a spus, clipind des, ca şi cum avea privirea înceţoşată. Daphne, tu eşti?

— Dumnezeule, domnişoară Bridgerton, a exclamat ducele, cât de tare l-ai lovit?

— Suficient de tare ca să-l pun la pământ, dar nu mai mult de-atât, jur! S-a încruntat. Poate că este beat.

— Oh, Daphne, a gemut Nigel.

Ducele a îngenuncheat lângă el, dar s-a tras imediat înapoi, tuşind.

— E beat? A întrebat Daphne.

Ducele s-a ridicat.

— Cred că a băut o sticlă întreagă de whisky ca să-şi facă curaj şi să te ceară.

— Cine ar fi crezut că este o treabă atât de înfricoşătoare? a murmurat Daphne, gândindu-se la toţi bărbaţii care o considerau o bună prietenă şi atât. Ce minunat!

Simon a privit-o de parcă s-ar fi temut că-şi pierduse minţile, după care a şoptit:

— Nu am de gând să-ţi comentez spusele.

Daphne l-a ignorat:

— Respectăm planul?

Simon şi-a pus mâinile în şolduri şi a evaluat situaţia. Nigel încerca să se ridice în picioare, dar nu părea să reuşească în viitorul apropiat, cel puţin aşa i se părea lui. Era însă suficient de lucid să facă zarvă şi să le creeze probleme. Ceea ce şi începea să facă.

— Oh, Daphne, te iubesc atât de mult, Daffery! Nigel reuşise să se ridice în genunchi şi semăna cu un enoriaş în biserică. Te rog, mărită-te cu mine, Duffne. Trebuie să te măriţi cu mine!

— Ţine-ţi gura, omule, s-a răstit la el Simon, luându-l de guler. Începe să devină stânjenitor. S-a întors spre Daphne. Va trebui să-l scot afară chiar acum. Nu-l putem lăsa aici, pe hol. Va începe să geamă ca o vită bolnavă…

— Mie mi s-a părut că a început deja, a spus Daphne. Simon a zâmbit. Poate că Daphne Bridgerton era o fată de măritat, deci un dezastru pentru un bărbat în postura lui, dar era cu siguranţă o parteneră de încredere.

Era, şi-a dat seama într-un bizar moment de claritate, genul de om pe care l-ar fi considerat prieten, dacă ar fi fost bărbat.

Dar de vreme ce era mai mult decât evident – şi pentru ochii, dar şi pentru trupul lui – că nu era bărbat, Simon a decis că era în interesul amândurora să pună capăt acelei situaţii cât mai curând. Lăsând la o parte faptul că reputaţia lui Daphne ar fi avut de suferit dacă erau descoperiţi, Simon nu era prea convins că avea să reuşească să-şi mai ţină mâinile departe de ea prea mult timp.

Iar acesta era un sentiment îngrijorător. În special pentru un bărbat care punea mare preţ pe

autocontrol. Controlul însemna totul. Fără el nu şi-ar fi putut înfrunta tatăl şi n-ar fi terminat primul universitatea. Fără el nu…

Fără el, şi-a spus cu tristeţe, ar fi vorbit şi acum ca un idiot.

— Îl scot eu de aici, i-a spus brusc. Tu întoarce-te în sala de bal.

Daphne s-a încruntat şi a privit peste umăr la holul care dădea spre încăperea unde se ţinea petrecerea.

— Eşti sigur? Mai devreme mi-ai spus să aştept în bibliotecă.

— Asta era când aveam de gând să-l las aici până aduc trăsura. Dar nu mai putem face asta acum, când s-a trezit.

Ea a dat din cap, semn că era de acord şi l-a întrebat:

— Eşti sigur că te descurci? Nigel este destul de solid.

— Eu sunt şi mai solid.

Daphne a înclinat capul. Ducele, deşi subţire, avea o constituţie puternică, umeri laţi şi coapse cu muşchii bine conturaţi. (Ştia că nu se cădea să observe asemenea lucruri, dar nu era vina ei că acum la modă erau pantalonii foarte strâmţi, nu-i aşa?). În plus, avea un aer anume, ceva dintr-un animal de pradă, care sugera că-şi controla strict puterea dar şi emoţiile.

Daphne nu se îndoia că era în stare să-l ia pe sus pe Nigel.

— Foarte bine, a spus dând din cap. Şi îţi mulţumesc. Este foarte drăguţ din partea ta să mă ajuţi astfel.

— Sunt rareori drăguţ, a murmurat el.

— Adevărat? a spus ea în şoaptă, zâmbindu-i. Ce ciudat! Mie aşa mi s-a părut. Pe de altă parte, am aflat

că bărbaţii…

— Pari expertă în bărbaţi, a replicat el scurt, după care s-a aplecat să-l ridice pe Nigel.

Nigel a întins mâinile spre Daphne, repetându-i numele. Ea s-a dat un pas înapoi.

— Am patru fraţi. De la ei am aflat o mulţime de lucruri.

Nu avea de unde să afle dacă ducele intenţionase să-i răspundă pentru că Nigel a ales tocmai acel moment ca să-şi recapete energia – nu şi echilibrul, însă – şi să se elibereze din strânsoarea lui Simon. S-a aruncat peste Daphne, scoţând sunete incoerente, de beţiv.

Dacă Daphne nu ar fi stat cu spatele la perete ar fi fost trântită la pământ. Dar aşa s-a dat cu capul de zid, cu un zgomot puternic, rămânând câteva clipe fără suflare.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat ducele, dezgustat. L-a trântit pe Nigel cât-colo, după care s-a întors spre Daphne şi a întrebat-o:

— Pot să-l lovesc?

— Chiar te rog, i-a răspuns ea, încă respirând greu. Încercase să fie amabilă şi generoasă cu pretendentul ei, dar era de ajuns.

Ducele a mormăit ceva care a sunat ca un „bine” şi i-a tras un pumn în barbă lui Nigel.

Acesta a căzut la pământ ca un bolovan.

Daphne l-a privit cu indiferenţă pe bărbatul căzut.

— De data asta nu cred să se trezească prea curând.

Simon şi-a scuturat pumnul.

— Nu.

Daphne a clipit şi a ridicat privirea.

— Îţi mulţumesc.

— A fost plăcerea mea, i-a spus uitându-se la Nigel.

— Ce vom face acum?

— Ne întoarcem la planul original, i-a răspuns scurt. Îl lăsăm aici iar tu vei aştepta în bibliotecă. Aş prefera să nu trebuiască să-l târăsc afară înainte ca trăsura să ne aştepte.

Daphne a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Ai nevoie de ajutor să-l îndrepţi sau mă duc direct în bibliotecă?

Ducele a tăcut câteva clipe. A înclinat capul, ca şi cum ar fi analizat poziţia lui Nigel:

— De fapt, un dram de ajutor ar fi binevenit.

— Adevărat? a întrebat surprinsă Daphne. Eram convinsă că mă refuzi.

Ducele i-a aruncat o privire amuzată şi superioară în acelaşi timp.

— De asta te-ai oferit?

— Nu, bineînţeles că nu, i-a răspuns Daphne, ofensată. Nu sunt într-atât de proastă încât să-mi ofer cuiva ajutorul dacă nu am de gând să-l dau. Voiam doar să remarc că bărbaţii, din experienţa mea…

— Ai prea multă experienţă, a şoptit în barbă ducele.

— Poftim?

— Îmi cer scuze, s-a corectat el. *Crezi* că ai prea multă experienţă.

Daphne l-a privit cu ochi mari, întunecaţi.

— Nu este adevărat. Cine te crezi, la urma urmei?

— Nu m-am exprimat bine, a continuat ducele, ignorându-i expresia furioasă. Cred de fapt că eu cred că tu crezi că ai prea multă experienţă.

— Tu… Tu… A fost tot ce a reuşit Daphne să spună. Nu-şi găsea cuvintele atunci când era furioasă.

Iar acum era cu adevărat furioasă.

Simon a ridicat din umeri, aparent neimpresionat de chipul ei mânios.

— Draga mea domnişoară Bridgerton…

— Dacă mai îmi spui aşa o singură dată, jur că ţip.

— N-o vei face, i-a spus zâmbindu-i ştrengăreşte. Ai atrage atenţia întregii lumi şi cred că-ţi aminteşti că nu doreşti să fii văzută cu mine.

— S-ar putea să risc, i-a răspuns Daphne printre dinţi.

Simon şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a sprijinit leneş de perete.

— Chiar aşa? Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

Daphne era gata-gata să ridice braţele în sus din cauza frustrării.

— Uită totul. Uită-mă şi pe mine. Uită toată această seară. Eu plec.

S-a întors pe călcâie, dar înainte să facă un pas a auzit vocea ducelui:

— Parcă te oferiseşi să mă ajuţi.

La naiba! O prinsese. S-a întors încet spre el.

— Păi da, a spus cu prefăcută răbdare. Aş fi de-a dreptul încântată.

— Ştii, i-a spus el cu inocenţă, nu trebuia să te oferi dacă nu voiai să…

— Ţi-am spus că te ajut, l-a repezit ea.

Simon a zâmbit, doar pentru el. Era o ţintă atât de uşoară!

— Uite ce vom face, i-a spus. Eu îl ridic în picioare şi-i trec braţul drept peste umerii mei. Iar tu îl apuci din partea cealaltă.

Daphne a făcut ceea ce i se spusese, mormăind ceva la adresa atitudinii lui autoritare. Dar nu s-a plâns. La urma-urmei, ducele de Hastings o ajuta să

evite un scandal stânjenitor.

Dar dacă era descoperită într-o asemenea postură, ar fi fost şi mai rău.

— Am o idee şi mai bună, a spus. Hai să-l lăsăm aici, pur şi simplu.

Ducele s-a întors brusc spre ea, de parcă ar fi vrut să o arunce printr-un geam, de preferinţă închis.

— Credeam, a spus făcând eforturi să-şi păstreze calmul, că nu doreai să-l laşi aici, pe jos.

— Asta a fost înainte să mă izbească de perete.

— Nu crezi că ai fi putut să-mi spui că te-ai răzgândit înainte să-mi irosesc atâta energie ridicându-l?

Daphne a roşit. Ura când bărbaţii considerau femeile nişte fiinţe capricioase, schimbătoare, şi mai mult decât atât ura faptul că ea ilustra această imagine, chiar atunci.

— Foarte bine, a spus el şi i-a dat pur şi simplu drumul lui Nigel.

Greutatea acestuia aproape că a dărâmat-o şi pe ea. A scos un sunet de uimire şi s-a ferit.

— Acum putem pleca? a întrebat ducele, insuportabil de răbdător.

Ea a ezitat, privind în jos spre Nigel.

— Pare să stea destul de incomod, nu ţi se pare?

Simon o privea. Aşa, pur şi simplu.

— Te preocupă acum confortul lui? a întrebat-o într-un final.

Ea a dat din cap, cu nervozitate.

— Poate că ar trebui… Vreau să spun… Aşteaptă o clipă.

A îngenuncheat şi i-a întins picioarele lui Nigel, ca să stea complet întins pe spate.

— Nu consideram că merita o călătorie cu trăsura ta, i-a explicat în timp ce-i aranja haina, dar mi s-a

părut o cruzime să-l las în poziţia aceea. Gata, am terminat. S-a ridicat şi a privit în sus, reuşind să-l vadă doar o clipă pe duce, care se îndepărta deja, murmurând în barbă ceva despre Daphne şi despre femei în general.

Daphne nu a înţeles nimic din ce spunea. Dar poate că era mai bine aşa. Se îndoia că fusese un compliment.

CAPITOLUL 4

Zilele acestea, Londra este plină de mame ambiţioase. Iar la balul dat săptămâna trecută de lady Worth, autoarea a văzut nu mai puţin de unsprezece burlaci hotărâţi ascunzându-se pe la colţuri şi chiar fugind cât îi ţineau picioarele, cu ambiţioasele mame pe urmele lor.

E dificil de spus care este cea mai rea dintre toate, dar autoarea este de părere că lupta se că între lady Bridgerton şi doamna Featherington, cele două aflându-se aproape la egalitate, cu un uşor avans pentru cea de-a doua. Pentru că în timp ce acum pe piaţă se află trei domnişoare Featherington, lady Bridgerton nu trebuie să-şi facă griji decât pentru ura singură.

Este interesant de văzut ce se va întâmpla când celelalte fete Bridgerton, fiicele E, F şi H vor împlini vârsta măritişului...

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 28 aprilie 1813.

Noaptea nu putea lua o turnură mai proastă, a hotărât Simon. Greu de crezut, dar scurta întâlnire cu Daphne Bridgerton devenise punctul ei culminant. Şi

descoperise cu oroare că tânjise – chiar şi pentru scurt timp – după sora mai mică a celui mai bun prieten. Da, descoperise oripilat că încercările jalnice de seducător ale lui Nigel îi ofensaseră sensibilităţile de crai. Şi da, Daphne îl exasperase în final, mai mult decât putea suporta orice om, pentru că nu se putuse hotărî dacă să-l trateze pe Nigel ca pe un infractor sau ca pe cel mai drag prieten. Dar nimic din toate astea nu se compara cu tortura la care avea să fie supus.

Planul lui inteligent – să se strecoare în sala de bal, să o salute în grabă pe lady Danbury şi să plece imediat – se năruise. De-abia dacă făcuse doi paşi în sala de bal că fusese recunoscut de un vechi prieten cu care făcuse Oxfordul şi care, spre uimirea lui Simon, se căsătorise de curând. Soţia lui era o tânără fermecătoare, dar din nefericire avea mari aspiraţii sociale şi convingerea că drumul ei spre fericire începea prin a face cunoştinţă cu noul duce. Iar Simon, deşi se pretindea cinic, a descoperit că nu se îndura să o insulte pe soţia unui vechi prieten.

Două ore mai târziu fusese prezentat tuturor fetelor nemăritate de la bal, fiecărei mame a fiecărei fete nemăritate şi bineînţeles fiecărei surori mai mari a fiecărei fete nemăritate. Simon nu putea să se decidă care categorie era cea mai rea. Fetele nemăritate erau plictisitoare, mamele erau enervant de ambiţioase iar surorile – ei, bine, surorile erau într-atât de insistente încât Simon a avut impresia că nimerise într-un bordel. Şase îi făcuseră remarci extrem de sugestive, două îi strecuraseră bileţele prin care îl invitau în budoarul lor iar una chiar îi pusese mâna pe picior.

Privind retrospectiv, Daphne Bridgerton arăta foarte bine, cu adevărat.

Că tot venise vorba de Daphne, unde naiba era? I se păruse că o zărise cu o oră în urmă, înconjurată de

masivii şi înspăimântătorii ei fraţi. (Simon nu-i găsea înspăimântători, dacă-i lua pe fiecare în parte, dar orice bărbat ar fi trebuit să fie pe puţin un imbecil ca să-i provoace în grup).

Dar de atunci Daphne părea să fi dispărut. Probabil că era *singura* fată de măritat care nu îi fusese prezentată oficial.

Simon nu-şi făcea griji că ar mai fi putut să fie deranjată de Berbrooke, după ce-l lăsaseră pe hol. Îi dăduse un pumn zdravăn în barbă şi probabil că nu avea să-şi revină decât după câteva minute. Sau chiar mai multe, dată fiind cantitatea de alcool pe care o înghiţise. Şi chiar dacă lui Daphne îi părea rău pentru neîndemânaticul ei peţitor, nu era într-atât de proastă încât să rămână cu el pe hol, până se trezea.

Simon s-a uitat spre colţul în care se adunaseră fraţii Bridgerton. Păreau să se distreze de minune. Fuseseră abordaţi de tot atâtea mame şi fiice ca şi Simon, dar păreau să se simtă în siguranţă aşa, la grămadă. Simon observase că tinerele debutante petreceau cu ei mai puţin de jumătate din timpul pe care-l petrecuseră cu el.

A aruncat o privire iritată în direcţia lor.

Anthony, care se sprijinea leneş de perete, i-a surprins privirea şi a zâmbit ironic, ridicând spre el paharul cu vin roşu. După care i-a făcut semn, înclinând capul spre stânga lui Simon. Acesta s-a întors şi a văzut o altă mamă, însoţită de trei fete, toate îmbrăcate în rochii monstruos de încărcate, cu pliseuri şi volane şi, bineînţeles, cu straturi-straturi de dantelă.

S-a gândit la Daphne şi la rochia ei simplă de culoarea salviei. Daphne, cu ochii ei sinceri, căprui, cu zâmbetul ei larg…

— Alteţă! a exclamat femeia. Alteţă!

Simon a clipit, încercând să-şi limpezească

privirea. Familia acoperită de dantele reuşise să-l înconjoare cu atâta eficienţă încât nici nu a mai apucat să arunce o privire în direcţia lui Anthony.

— Alteţă, a repetat mama, ce onoare să vă cunoaştem!

Simon a dat din cap cu răceală. Nu-şi mai găsea cuvintele. Cele patru femei se apropiaseră într-atât de mult încât se temea că-l vor sufoca.

— Georgiana Huxley ne-a trimis încoace, a insistat femeia. Mi-a spus că trebuie neapărat să vă fac cunoştinţă cu fetele mele.

Simon nu-şi amintea cine era Georgiana Huxley, dar ar fi fost în stare să o strângă de gât.

— În mod normal nu aş fi fost atât de îndrăzneaţă, a continuat femeia, dar dragul tău tată mi-a fost bun prieten.

Simon s-a încordat.

— Era cu adevărat un om minunat, a continuat ea, cu o voce care-i zgâria lui Simon timpanele. Atât de hotărât să se achite de îndatoririle de duce. Trebuie să fi fost un tată minunat.

— N-am de unde să ştiu, i-a retezat Simon cuvintele.

— Oh! Femeia a trebuit să-şi dreagă glasul de câteva ori înainte să reuşească să spună: înţeleg. Oh, Dumnezeule!

Simon nu a mai spus nimic, sperând că atitudinea lui o va determina să plece. La naiba, unde era Anthony? Era suficient de rău să fie tratat de acele femei ca un armăsar bun de împerecheat, dar să trebuiască să stea şi să asculte ce *bun* tată fusese bătrânul duce…

Simon nu mai putea suporta, pur şi simplu.

— Alteţă! Alteţă!

Simon i-a aruncat o privire de gheaţă femeii din

faţa lui, impunându-şi să aibă răbdare. La urma-urmei, probabil că îi complimentase tatăl doar pentru că crezuse că asta şi-ar fi dorit el să audă.

— Voiam doar să vă amintesc, i-a mai spus ea, că ne-am cunoscut cu câţiva ani în urmă, pe vremea când eraţi încă un Clyvedon.

— Da, a murmurat Simon, căutând o fisură în baricadă pe unde ar fi putut să scape.

— Ele sunt fiicele mele, a continuat femeia, făcând un gest spre cele trei tinere. Două erau destul de plăcute, dar cea de-a treia era îmbrăcată într-o rochie portocalie de copiliţă care nu îi avantaja deloc tenul. Şi nici nu părea să se distreze prea tare.

— Nu sunt drăguţe? a continuat femeia. Sunt mândria şi bucuria mea. Şi atât de bine-crescute!

Simon avea ciudatul sentiment că ar fi auzit aceleaşi cuvinte dacă ar fi dorit să cumpere un căţel.

— Alteţă, daţi-mi voie să vi le prezint pe Prudence, Philipa şi Penelope.

Cele trei au făcut câte o reverenţă, fără să îndrăznească să-i caute privirea.

— Mai am încă o fată acasă, a continuat doamna Featherington. Are doar zece ani, aşa că nu o aduc la asemenea evenimente.

Simon nu-şi putea imagina de ce simţea nevoia să-i dea toate aceste informaţii. Şi-a păstrat tonul plictisit pe care-l exersase adesea, ca un mod de a nu-şi arăta enervarea, şi a spus:

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Oh, vă rog să mă scuzaţi! Sunt doamna Featherington, bineînţeles. Soţul meu a murit cu trei ani în urmă, dar era un drag prieten al tatălui vostru. Vocea i s-a stins la sfârşitul frazei, amintindu-şi reacţia lui Simon atunci când pomenise de tatăl lui.

Simon a înclinat scurt capul.

— Prudence cântă desăvârşit la pian, a reluat doamna Featherington, cu o veselie forţată.

Simon nu a putut să nu observe expresia îndurerată a fetei şi s-a decis pe loc să nu participe niciodată la vreo serată muzicală în casa familiei Featherington.

— Iar draga mea Philipa este o maestră a acuarelei. Philipa a pălit.

— Şi Penelope? Un diavol dinăuntrul lui îl îmboldise să întrebe.

Doamna Featherington a aruncat o privire panicată spre fiica ei cea mică. Aceasta părea profund nefericită. Penelope nu era prea atrăgătoare iar acest lucru ieşea şi mai tare în evidenţă din cauza rochiei pe care i-o alesese mama ei. Avea însă nişte ochi foarte blânzi.

— Penelope? a repetat doamna Featherington, pe un ton piţigăiat. Penelope este… ei bine, Penelope este Penelope. Se forţa să zâmbească, fără să reuşească.

Penelope arăta gata să se ascundă sub covor. Simon a decis atunci că, dacă era obligat să danseze, o va alege pe ea.

— Doamnă Featherington, s-a auzit vocea ascuţită, imperioasă a lady-ei Danbury. Îl necăjeşti cumva pe duce?

Simon ar fi vrut să-i răspundă afirmativ, dar amintindu-şi figura tristă a lui Penelope a spus în şoaptă:

— Bineînţeles că nu.

Lady Danbury şi-a arcuit o sprânceană şi şi-a apropiat capul de al lui.

— Mincinosule.

S-a întors din nou spre doamna Featherington, care se înverzise. Doamna Featherington nu a scos niciun cuvânt. Şi nici lady Danbury. Într-un final,

doamna Featherington a murmurat ceva cum că trebuia să-şi salute verişoara şi s-a îndepărtat grăbită, luându-şi cu ea cele trei fete.

Simon a încrucişat braţele la piept, dar nu a putut să-şi ascundă amuzamentul.

— Ai făcut tare bine.

— Bah. N-are pic de creier şi nici fetele ei nu au, cu excepţia, poate, a celei mici şi urâte. Lady Danbury a clătinat din cap: măcar dacă ar îmbrăca-o în altă culoare…

Simon s-a luptat să-şi înăbuşe un hohot de râs dar nu a reuşit.

— Niciodată nu reuşeşti să-ţi vezi numai de treburile tale, nu-i aşa?

— Niciodată. Care ar mai fi farmecul? i-a zâmbit. Simon şi-a dat seama că nu ar fi vrut să facă asta, dar totuşi a zâmbit. În ceea ce te priveşte, a continuat ea, eşti un musafir absolut monstruos. Credeam că ai suficiente bune maniere încât să-ţi saluţi gazda până acum.

— Erai mereu înconjurată de admiratori, aşa că nu am îndrăznit să mă apropii.

— Câtă lipsă de sinceritate!

Simon nu a spus nimic pentru că nu ştia cum să-i interpreteze cuvintele. Bănuise dintotdeauna că ea îi cunoştea secretul, dar nu fusese niciodată sigur de asta.

— Se apropie prietenul tău, Bridgerton.

Simon i-a urmărit privirea. Anthony venea spre ei şi în următoarea secundă lady Danbury l-a numit laş.

Anthony a clipit nedumerit:

— Poftim?

— Ai fi putut să vii mai devreme să-ţi salvezi prietenul din ghearele cvartetului Featherington.

— Dar mă distra atât să-l văd nefericit!

— Hmm. Fără vreun alt cuvânt – sau încruntare – ea s-a îndepărtat.

— Ce ciudată e bătrâna! a spus Anthony. Nu m-ar mira să fie chiar ea blestemata aia de doamnă Whistledown.

— Cea cu ziarul de scandal? Anthony a dat din cap şi l-a condus pe Simon pe după un ghiveci imens după care îi aşteptau fraţii lui. În timp ce mergeau, Anthony i-a spus cu un zâmbet ironic: am văzut că ai stat de vorbă cu o mulţime de domnişoare cumsecade. Simon a murmurat ceva obscen în barbă.

Anthony a izbucnit în râs:

— Nu poţi să spui că nu te-am avertizat, nu-i aşa?

— Următorul pas va fi să mă forţezi să recunosc că ai întotdeauna dreptate, dar nu te obosi s-o faci.

— Pentru acest comentariu îţi voi prezenta personal câteva debutante.

— Dacă faci asta – l-a avertizat Simon – vei avea parte de o moarte foarte dureroasă.

Anthony a zâmbit:

— Săbii sau pistoale?

— Otravă. Cu siguranţă otravă.

— Au! Anthony s-a oprit în faţa celorlalţi doi fraţi Bridgerton, amândoi având aceeaşi culoare de păr, aceeaşi înălţime şi osatură. Simon a observat că unul din ei avea ochii verzi iar celălalt căprui, ca ai lui Anthony, dar în lumina slabă a serii cei trei erau practic identici.

— Ţi-i aminteşti pe fraţii mei? a întrebat politicos Anthony. Benedict şi Colin. Pe Benedict ţi-l aminteşti cu siguranţă de la Eton. El s-a ţinut după noi peste tot în primele trei luni petrecute acolo.

— Nu e adevărat! a exclamat Benedict râzând.

— Pe Colin nu ştiu dacă l-ai cunoscut, a continuat Anthony. Era probabil prea tânăr ca drumurile voastre

să se fi încrucişat.

— Mă bucur să te cunosc, i-a spus jovial Colin.

Simon i-a surprins luminiţa jucăuşă din priviri şi i-a zâmbit la rândul lui.

— Anthony ne-a spus atâtea lucruri insultătoare despre tine, a continuat Colin, încât sunt sigur că vom deveni buni prieteni.

Anthony a dat ochii peste cap.

— Sunt sigur că acum înţelegi de ce mama e convinsă că Colin o va aduce în pragul nebuniei, mai devreme decât noi ceilalţi.

Colin a adăugat:

— Şi mă mândresc cu asta, de fapt.

— Din fericire, mama a stat departe un timp de Colin, a continuat Anthony. El tocmai ce s-a întors dintr-un mare tur al continentului.

— Chiar astă-seară, a spus Colin, zâmbind ca un băieţandru. Avea un aer nonşalant, de puştan. Simon şi-a spus că nu putea fi cu mult mai mare ca Daphne.

— Şi eu m-am întors de curând dintr-o călătorie, a spus Simon.

— Da, numai că tu ai traversat globul, din câte am auzit. Aş vrea să-mi povesteşti cândva, a spus Colin.

Simon a dat din cap, politicos.

— Cu plăcere.

— Ai cunoscut-o pe Daphne? l-a întrebat Benedict. Este singura din familie care nu pare să fie pe-aici.

Simon se gândea ce-ar fi fost mai bine să răspundă când Colin a spus, pufnind din nas:

— Oh, este aici. E nefericită, dar e chiar în faţa mea.

Simon i-a urmărit privirea de cealaltă parte a sălii de bal, acolo unde se afla Daphne, lângă cea care era

probabil mama ei şi arătând profund nefericită, aşa cum spusese şi fratele ei.

Abia atunci şi-a dat seama: Daphne era una dintre acele tinere nemăritate expusă ca într-o vitrină de mama ei. Părea mult prea sensibilă şi directă ca să fie asta, dar făcea cu siguranţă ceea ce trebuia. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi o chema tot Bridgerton, aşa că era sigur nemăritată. Părea la fel de întristată de această experienţă ca şi Simon. Cumva, asta l-a făcut să se simtă mult mai bine.

— Unul dintre noi ar trebui să meargă să o salveze, a spus Benedict.

— Nuuu, a râs Colin. Mama l-a „arestat” pe Macclesfield doar de zece minute.

— Macclesfield? a întrebat Simon.

— Contele, i-a răspuns Benedict.

— Fiul lui Castleford.

— De zece minute? a întrebat Anthony. Bietul Macclesfield! Simon i-a aruncat o privire curioasă. Nu că Daphne ar fi greu de suportat, dar când mama îşi pune în minte să…

— Să abordeze un domn, l-a ajutat Benedict, fiind răsplătit cu o mişcare a capului de fratele lui.

— Poate fi…

— De neoprit, a spus Colin.

Anthony a zâmbit slab.

— Da. Exact.

Simon privea trioul despre care se discuta. Era adevărat că Daphne arăta profund nefericită şi că Macclesfield cerceta din priviri încăperea, căutând o scăpare, dar lady Bridgerton avea în ochi o strălucire plină de ambiţie. Lui Simon i-a părut rău de tânărul conte.

— Ar trebui să o salvăm pe Daphne, a spus Anthony.

— Chiar aşa, a adăugat Benedict.

— Şi pe Macclesfield, a spus Anthony.

— Cu siguranţă, a adăugat Benedict.

Dar Simon vedea prea bine că niciunul nu se grăbea să-i sară în ajutor.

— Doar vorba e de noi, aşa-i? a râs Colin.

— Nu te văd nici pe tine alergând să o salvezi, a ripostat Anthony.

— Nu, la naiba! Dar eu nu am spus că ar trebui să o facem. *Tu,* pe de altă parte…

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat într-un târziu Simon.

Cei trei fraţi Bridgerton s-au uitat la el cu priviri vinovate.

— *Ar trebui* să o salvăm pe Daff, a spus Benedict.

— Chiar aşa, a adăugat Anthony.

— Ceea ce omit fraţii mei să-ţi spună, a conchis Colin, este că sunt absolut îngroziţi de mama.

— Este adevărat, a recunoscut Anthony ridicând neputincios din umeri.

Benedict a dat din cap.

— Eu recunosc deschis.

Simon nu mai văzuse ceva atât de caraghios. Era vorba de fraţii Bridgerton, ce naiba! Înalţi, atletici, de care erau îndrăgostite toate domnişoarele din Londra, şi totuşi înspăimântaţi de o femeie firavă.

Era mama lor, într-adevăr. Simon trebuia să le acorde circumstanţe atenuante.

— Dacă o salvez pe Daff, i-a explicat Anthony, mama mă va prinde în gheare şi m-am nenorocit.

Simon s-a înecat de râs, imaginându-şi-l pe Anthony dus de mână de mama lui, de la o fată nemăritată la alta, la nesfârşit.

— Acum înţelegi de ce evit eu asemenea serate? a spus cu tristeţe Anthony. Sunt atacat din două părţi.

Dacă debutantele şi mamele lor nu dau de mine, mama se va asigura că le găsesc eu.

— Staţi aşa! a exclamat Benedict. Ce-ar fi să o salvezi *tu,* Hastings?

Simon i-a aruncat o privire lui lady Bridgerton, care îl apucase cu hotărâre de braţ pe Macclesfield, şi a decis că prefera să fie considerat un mare laş.

— Mi se pare total nepotrivit, de vreme ce nu am fost prezentaţi oficial, a improvizat el.

— Nu cred să fie, i-a răspuns Anthony. La urma urmei, eşti duce.

— Aşa, şi?

— Şi? a repetat Anthony ca un ecou. Mama e în stare să ierte orice dacă Daphne reuşeşte să atragă atenţia unui duce.

— Uitaţi ce este, a răspuns Simon cu aplomb, nu sunt un miel pe care să-l sacrificaţi pe altarul mamei voastre.

— Ai petrecut destul timp în Africa, nu-i aşa? l-a împuns Colin.

Simon l-a ignorat.

— Şi în plus, sora voastră mi-a spus…

Toţi cei trei fraţi au întors capetele în direcţia lui. Simon a înţeles imediat că o dăduse în bară. Rău de tot.

— Ai făcut cunoştinţă cu Daphne? a întrebat Anthony cu o voce mult prea politicoasă pentru liniştea lui Simon.

Înainte ca Simon să apuce să răspundă, Benedict s-a aplecat periculos de aproape de el şi i-a spus:

— De ce nu ne-ai pomenit de asta până acum?

— Da, a spus şi Colin, devenind serios pentru prima oară în seara aceea. De ce?

Simon se uita de la un frate la altul, înţelegând de ce Daphne rămăsese încă nemăritată. Cei trei erau

în stare să-l sperie chiar şi pe cel mai hotărât – sau mai idiot – dintre pretendenţi.

Aşa se explica probabil Nigel Berbrooke.

— De fapt, a spus Simon, am dat peste ea în hol în timp ce mă pregăteam să intru în sala de bal. Mi-a fost – a făcut un semn spre fraţii Bridgerton – foarte clar că face parte din familia voastră, aşa că m-am prezentat.

Anthony s-a întors spre Benedict.

— Probabil că s-a întâmplat atunci când a fugit de Berbrooke.

Benedict s-a întors spre Colin.

— Ce s-a întâmplat cu Berbrooke? Ştii?

Colin a ridicat din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee. Probabil a plecat să-şi oblojească inima frântă.

Sau capul spart, şi-a spus Simon.

— Ei bine, asta explică totul, sunt sigur, a spus Anthony pierzându-şi expresia de frate protector şi începând să semene din nou cu prietenul lui cel libertin.

— Dar eu tot nu înţeleg de ce nu ne-ai pomenit nimic de asta, a spus Benedict, suspicios.

— Pentru că nu am avut ocazia, a ripostat Simon, gata să-şi ridice braţele în aer de exasperare. În caz că nu ai remarcat, Anthony, ai un număr impresionant de fraţi şi e nevoie de o grămadă de timp să faci cunoştinţă cu toţi.

— Doar doi din noi suntem prezenţi aici, a punctat Colin.

— Eu plec acasă, i-a anunţat Simon. Aţi înnebunit cu toţii.

Benedict, care părea cel mai protector dintre ei, a zâmbit.

— Nu ai nicio soră, nu-i aşa?

— Nu, slavă Domnului!

— Când vei avea o fiică vei înţelege.

Simon era aproape sigur că nu va avea niciodată, dar şi-a ţinut gura.

— Este o adevărată încercare, a spus şi Anthony.

— Deşi Daff e mai bună decât majoritatea, a completat Benedict, nu are prea mulţi pretendenţi.

Simon nu-şi putea imagina de ce.

— Nu prea înţeleg de ce, a mormăit Anthony. Mi se pare o fată chiar drăguţă.

Simon a hotărât că nu era tocmai momentul să le povestească cum fusese pe punctul să o lipească cu spatele de perete şi să o sărute frenetic. Iar dacă nu ar fi descoperit la timp că era o Bridgerton, ar fi făcut întocmai aşa.

— Daff e cea mai bună, a conchis Benedict.

Colin a dat din cap.

— O fată pe cinste. De toată isprava.

A urmat o pauză stângace, după care Simon a spus:

— Ei, de ispravă sau nu, nu am de gând să merg până acolo şi să o salvez, pentru că mi-a spus chiar ea că mama voastră i-a interzis să fie văzută în prezenţa mea.

— Mama a spus asta? a întrebat Colin. Trebuie să ai o reputaţie pe cinste!

— Mare parte din ea nemeritată, a şoptit în barbă Simon, fără să-şi dea seama de ce se apăra într-atât.

Anthony i-a dat un pumn prietenesc în spate, împingându-l.

— Sunt sigur că mama se va răzgândi, cu puţină încurajare. Să mergem.

Simon nu a avut de ales. Trebuia să se îndrepte spre Daphne. Altfel ar fi trebuit să facă o scenă, iar el nu se descurca prea bine într-o astfel de postură. Iar

dacă ar fi fost în locul lui Anthony probabil că ar fi procedat exact la fel.

Iar după o seară petrecută în compania surorilor Featherington şi a altora ca ele, Daphne nu i se părea deloc o alternativă tocmai rea.

— Mamă! a strigat Anthony, jovial, în timp ce se apropiau. Nu te-am văzut întreaga seară!

Simon a observat cum ochii doamnei Bridgerton s-au luminat când şi-a văzut fiul. Mamă ambiţioasă sau nu, era evident că lady Bridgerton îşi iubea copiii.

— Anthony! i-a răspuns ea. Cât mă bucur să te văd! Daphne şi cu mine stăteam puţin de vorbă cu lordul Macclesfield.

Anthony i-a aruncat lui Macclesfield o privire înţelegătoare.

— Da, văd.

Simon i-a surprins privirea lui Daphne şi a dat uşor din cap. Ea i-a răspuns la fel.

— El cine este? a întrebat lady Bridgerton, ridicând privirea spre chipul lui Simon.

— Noul duce de Hastings, i-a răspuns Anthony. Sunt sigur că ţi-l aminteşti de pe vremea când studiam la Eton şi Oxford.

— Bineînţeles, i-a răspuns lady Bridgerton, politicoasă.

Macclesfield, care tăcuse până atunci, a profitat de ocazie şi a spus repede:

— Cred că l-am văzut pe tatăl meu.

Anthony l-a privit amuzat, atotcunoscător.

— Te rog, du-te.

Ceea ce tânărul conte a şi făcut, grăbit.

— Credeam că-şi detestă tatăl, a spus lady Bridgerton, surprinsă.

— Chiar îl detestă, i-a răspuns sec Daphne.

Simon şi-a înăbuşit un zâmbet. Daphne a ridicat

din sprâncene, provocându-l să mai spună ceva.

— Oricum, avea o reputaţie teribilă, a spus lady Bridgerton.

— Lucru care se aplică şi altora, se pare, a şoptit Simon.

Daphne a făcut ochii mari iar de data aceasta Simon a fost cel care a ridicat din sprâncene, provocând-o pe ea să spună ceva.

Ceea ce ea nu a făcut, bineînţeles, dar mama ei i-a aruncat o privire atentă, de parcă încerca să se hotărască dacă titlul nou căpătat compensa proasta lui reputaţie.

— Nu cred că am avut privilegiul să ne cunoaştem înainte de a părăsi ţara, lady Bridgerton, a spus Simon. Dar mă bucur că o putem face acum.

— Şi eu. A făcut un semn spre Daphne. Ea este fiica mea, Daphne.

Simon i-a luat mâna înmănuşată şi i-a sărutat-o politicos.

— Sunt încântat să te cunosc oficial, domnişoară Bridgerton.

— Oficial? a întrebat lady Bridgerton. Daphne a deschis gura să-i răspundă dar Simon a intervenit înainte ca ea să spună ceva.

— I-am povestit deja fratelui tău despre scurta noastră întâlnire de mai devreme.

Lady Bridgerton a întors imediat capul spre Daphne.

— I-ai fost prezentată ducelui mai devreme? De ce nu mi-ai spus nimic?

Daphne a zâmbit uşor forţat.

— Am fost ocupate cu contele. Iar înainte de el cu lordul Westborough. Iar înainte de el cu…

— Este suficient, am înţeles ce vrei să spui, Daphne, i-a răspuns lady Bridgerton.

Simon s-a întrebat dacă ar fi fost cumplit de nepoliticos să izbucnească în râs.

Lady Bridgerton s-a întors spre el, afişând cel mai larg zâmbet al ei – şi astfel Simon a aflat de la cine moştenise Daphne zâmbetul. Şi a înţeles imediat că lady Bridgerton hotărâse pe loc că proasta lui reputaţie putea fi trecută uşor cu vederea.

O luminiţă stranie i-a apărut în ochi, în timp ce-şi plimba privirea de la Daphne la Simon.

Apoi a zâmbit din nou.

Simon s-a luptat cu dorinţa de a fugi cât mai departe.

Anthony s-a aplecat spre el şi i-a şoptit la ureche:

— Îmi pare *atât* de rău.

Simon i-a spus printre dinţi:

— S-ar putea să fiu nevoit să te omor.

Privirea lui Daphne, de gheaţă, l-a făcut să înţeleagă că-i auzise pe amândoi şi că nu era deloc amuzată.

Numai lady Bridgerton nu observase nimic, fiind probabil preocupată de imaginile care înfăţişau o nuntă grandioasă.

Brusc, a făcut ochii mici, concentrându-se la ceva aflat în spatele celor doi bărbaţi. Părea atât de supărată, că Simon, Anthony şi Daphne şi-au întors capetele să vadă ce era.

Doamna Featherington se apropia hotărâtă în direcţia lor, urmată de Prudence şi Philipa. Simon şi-a dat seama că Penelope nu era cu ele.

Timpurile disperate cer măsuri disperate, şi-a spus Simon.

— Domnişoară Bridgerton, a zis, vrei să dansezi?

CAPITOLUL 5

Aţi fost la balul dat aseară de lady Danbury? Dacă nu aţi fost, ruşine să vă fie! Aţi ratat cea mai mare lovitură a sezonului. Tuturor invitaţilor şi mai ales autoarei i-a fost foarte dar că domnişoara Daphne Bridgerton i-a atras atenţia ducelui de Hastings, recent revenit în Anglia.

Vă imaginaţi uşurarea pe care o simte lady Bridgerton! Ce ruşinos ar fi dacă Daphne ar rămâne nemăritată şi după acest sezon! Şi când te gândeşti că lady Bridgerton mai are trei fete de măritat! Of! Ce oroare!

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 30 aprilie 1813

Daphne nu avea cum să-l refuze. Mai întâi, pentru că mama o fixase cu acea privire de *Sunt-mama-ta-şi-să-nu-îndrăzneşti-să-nu-mă-asculţi.*

În al doilea rând, pentru că ducele nu-i spusese lui Anthony întreaga poveste – asta era foarte clar.

Iar dacă refuza să danseze cu el dădea naştere la tot soiul de speculaţii.

În al treilea rând, Daphne nu se prea dădea în vânt după conversaţiile cu familia Featherington, ceea ce avea să se întâmple cu siguranţă, dacă nu se grăbea spre ringul de dans.

În final, chiar *îşi dorea* să danseze cu ducele. Puţin, puţin de tot.

Bineînţeles că, arogant cum era, nici nu-i dăduse şansa să accepte. Înainte ca ea să apuce să rostească un „aş fi încântată”, sau măcar un simplu „da”, el o

condusese deja în mijlocul încăperii.

Orchestra încă mai scotea acele sunete îngrozitoare, acordându-şi instrumentele, aşa că au fost obligaţi să mai aştepte puţin.

— Slavă Domnului că nu m-ai refuzat, i-a spus ducele, uşurat.

— Nici nu am avut ocazia.

I-a zâmbit ironic.

— Şi nici nu mi-ai dat ocazia să accept, dacă-ţi aminteşti.

El a ridicat o sprânceană.

— Asta înseamnă că trebuie să te invit din nou?

— Nu, bineînţeles că nu, i-a răspuns ea dând ochii peste cap. Ar fi fost o copilărie din partea mea, nu crezi? Şi am fi creat o scenă pe care niciunul dintre noi nu şi-o dorea.

El a dat din cap, privind-o atent, ca şi cum îi analizase într-o clipă personalitatea şi decisese că era acceptabilă. Lui Daphne situaţia i s-a părut de-a dreptul enervantă.

Chiar atunci orchestra a terminat cu „încălzirea” şi s-au auzit primele note ale unui vals.

Simon a oftat.

— Domnişoarele încă mai au nevoie de permisiune ca să danseze vals?

Daphne a zâmbit văzându-l cât era de stânjenit.

— Cât timp ai lipsit din ţară?

— Cinci ani. Mai este valabilă regula sau nu?

— Da.

— Şi tu ai obţinut-o? Se întristase la gândul că planul lui de evadare se năruia.

— Bineînţeles.

A luat-o în braţe şi s-au aliniat lângă ceilalţi dansatori.

— E bine.

Făcuseră deja un tur complet al încăperii când Daphne l-a întrebat:

— Cât din întâlnirea noastră le-ai povestit fraţilor mei? Te-am văzut stând de vorbă cu ei, să ştii.

Simon s-a mulţumit să-i zâmbească.

— De ce râzi? l-a întrebat suspicioasă.

— Mă minunam cât poţi fi de reţinută.

— Poftim?

El a ridicat uşor din umeri şi a înclinat capul spre dreapta.

— Cred că eşti una dintre cele mai răbdătoare femei din câte am cunoscut, i-a spus el. Nu mi-aş fi imaginat asta, şi totuşi au trecut de-a dreptul trei minute şi jumătate până să mă întrebi ce am vorbit cu fraţii tăi.

Daphne s-a străduit să nu roşească. Adevărul era că ducele fiind un dansator desăvârşit, îi făcea într-atât de multă plăcere să valseze cu el că nu se mai gândise la altceva.

— Dar dacă tot ai întrebat, a reluat el, scutind-o să mai facă vreun comentariu, să ştii că le-am spus doar că m-am întâlnit cu tine pe hol şi că te-am recunoscut imediat ca fiind o Bridgerton, după culoarea părului. Aşa că m-am prezentat singur.

— Ţi se pare că te-au crezut?

— Da, i-a răspuns el încet. Cred că da.

— Nu că am avea ceva de ascuns, a adăugat ea grăbită.

— Bineînţeles că nu.

— Dacă în piesa aceasta este un personaj rău, acesta este Nigel.

— Bineînţeles.

Ea şi-a muşcat buza.

— Crezi că mai este pe aici?

— N-am nici cea mai mică intenţie să aflu!

A urmat un moment de tăcere stânjenitor, după care Daphne a spus:

— A trecut ceva timp de când nu ai mai fost la un bal londonez, nu-i aşa? Cu excepţia micii noastre aventuri, te-ai simţit bine în seara asta?

Simon i-a răspuns negativ, fără echivoc.

— Adevărat? a spus Daphne, arcuind sprâncenele, curioasă. Asta chiar mi se pare interesant.

— Găseşti că agonia mea este interesantă? Să-mi aminteşti să nu mă bazez pe tine dacă mă îmbolnăvesc vreodată.

— Oh, te rog, a pufnit ea. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău!

— Ba da.

— N-avea cum să fie mai nereuşită ca seara *mea.*

— Arătai într-adevăr foarte nefericită în compania lui Macclesfield şi a mamei tale, a recunoscut Simon.

— Cât de drăguţ eşti să subliniezi asta! a murmurat ea.

— Dar eu continui să cred că seara mea a fost mai neplăcută.

Daphne a râs, iar sunetul cristalin i-a încălzit sufletul.

— Ce pereche tristă suntem! a spus ea. Sunt sigură că am putea găsi un alt subiect de conversaţie în afara celui despre cât de teribilă a fost seara aceasta. Simon nu a spus nimic.

Nici Daphne nu a mai spus nimic.

— Ei bine, se pare că nu-mi vine altceva în minte.

Daphne a râs iar, iar Simon s-a trezit din nou vrăjit de zâmbetul ei.

— Mă predau, a oftat ea. Ce anume a făcut ca seara ta să devină atât de îngrozitoare?

— Ce sau cine?

— Cine? a repetat ea, înclinând uşor capul şi privindu-l atent. Devine din ce în ce mai interesant.

— Nu-mi vin în minte toate adjectivele care ar putea să îi descrie pe cei şi pe cele pe care i-am cunoscut în seara aceasta, dar „interesant” nu se află cu siguranţă printre ele.

— Haide, nu fii grosolan. Te-am văzut discutând cu fraţii mei, la urma urmei.

El a dat galant din cap şi şi-a sporit strânsoarea în jurul taliei ei.

— Scuzele mele. Membrii familiei Bridgerton sunt, bineînţeles, excluşi.

— Suntem cu toţii uşuraţi, fii sigur.

Simon a zâmbit.

— Eu trăiesc doar ca să-i fac fericiţi pe Bridgertoni.

— Ei bine, asta este o declaraţie care se va întoarce împotriva ta şi te va bântui, a râs ea. Serios acum, ce anume te-a întristat într-atât? Dacă seara ta a decurs tot mai rău după întâmplarea cu Nigel, eşti demn de compătimit, într-adevăr.

— Cum să-ţi spun, a început el, fără să te jignesc?

— Haide, spune. Promit să nu fiu ofensată.

Simon a zâmbit ironic.

— Vor fi nişte cuvinte care te vot bântui pe tine, de data asta.

Ea a roşit uşor. Culoarea abia dacă se observa în lumina lumânărilor, dar Simon o privea cu mare atenţie. Ea nu a spus însă nimic, aşa că el a adăugat:

— Foarte bine. Dacă chiar vrei să ştii, am fost prezentat absolut tuturor fetelor de măritat din această sală.

Ea a scos un sunet ciudat. Simon era convins că râdea de el, pe înfundate.

— În acelaşi timp, am făcut cunoştinţă cu mamele lor.

Ea a gâlgâit. A gâlgâit cu adevărat.

— Foarte urât, a mustrat-o el. Râzi de partenerul tău de dans?

— Îmi pare rău, a spus ea strângând din buze ca să nu mai zâmbească.

— Ba nu-ţi pare.

— Aşa este, a recunoscut ea. Nu-mi pare rău. Dar numai pentru că am suferit şi eu aceeaşi tortură, timp de doi ani. Mi-e greu să compătimesc pe cineva după doar o seară.

— De ce nu ai găsit pe cineva cu care să te căsătoreşti, ca să pui capăt acestui chin?

Ea l-a privit intens:

— Mă ceri?

El a pălit.

— Aşa credeam şi eu. A oftat. Pentru numele lui Dumnezeu, respiră, Alteţă. Glumeam.

Simon ar fi vrut să facă o remarcă seacă, tăioasă, dar adevărul era că se speriase atât de tare că nu putea scoate niciun cuvânt.

— Ca să răspund la întrebare, a continuat ea, o doamnă trebuie să-şi cântărească bine opţiunile. Ar fi Nigel, dar cred că suntem amândoi de acord că nu este un candidat de luat în seamă.

Simon a clătinat din cap.

— Ceva mai devreme, anul acesta a fost lordul Chalmers.

— Chalmers? S-a încruntat. Nu cumva este…

— Trecut de şaizeci de ani? Ba da. Şi cum îmi doresc ca într-o zi să am copii, mi s-a părut…

— Unii bărbaţi pot deveni taţi şi la vârste înaintate, a spus Simon.

— Nu este un risc pe care să mi-l asum, i-a

răspuns ea. Şi apoi… S-a înfiorat, dezgustată. Nu ţineam să am copii *tocmai cu el.*

Spre marea lui mirare, Simon s-a trezit imaginându-şi-o pe Daphne în pat, împreună cu bătrânul Chalmers. Era o imagine dezgustătoare, care l-a înfuriat. Nu-şi dădea seama prea bine pe cine se mâniase, poate pe el, pentru că-şi imaginase aşa ceva, dar…

— Înainte de lordul Chalmers, a continuat Daphne, întrerupându-i gândurile neplăcute, au mai fost doi, la fel de respingători.

Simon a privit-o gânditor.

— Chiar vrei să te măriţi?

— Bineînţeles. Se vedea că era surprinsă. Nu asta vrea toată lumea?

— Eu nu.

Ea i-a zâmbit condescendent.

— Aşa crezi. Toţi bărbaţii cred că nu vor. Dar o vei face.

— Nu, i-a răspuns el cu emfază. Eu nu mă voi căsători niciodată.

Daphne a făcut ochii mari. Ceva în tonul ducelui îi spunea că el credea cu adevărat ceea ce spunea.

— Cum rămâne cu titlul tău?

Simon a ridicat din umeri.

— Ce-i cu el?

— Dacă nu te căsătoreşti şi nu produci un moştenitor, titlul tău se va stinge. Sau va ajunge la vreun văr nesuferit.

El a arcuit o sprânceană, amuzat:

— De unde ştii tu că verii mei sunt nesuferiţi?

— Toţi verii care aşteaptă să-ţi moştenească titlul sunt nişte nesuferiţi. A înclinat capul, tachinându-l. Sau cel puţin aşa spun cei care sunt pentru moment în posesia titlului.

— Iar această informaţie se adaugă cunoştinţelor tale vaste în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi? a necăjit-o el.

Ea i-a aruncat o privire superioară.

— Bineînţeles.

Simon a tăcut câteva clipe, după care a întrebat-o:

— Şi merită?

Ea a părut descumpănită de brusca schimbare de subiect.

— Ce anume să merite?

I-a dat drumul mâinii numai cât să facă un gest spre cei care îi înconjurau:

— Asta. Parada asta nesfârşită de petreceri. Mama ta, păzindu-te pas cu pas.

Daphne a chicotit, surprinsă.

— Mă îndoiesc că ţi-ar aprecia cuvintele. A tăcut un moment, privind în depărtare, apoi a continuat: da, cred că merită. Trebuie să merite.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre el şi l-a privit în ochi, cu sinceritate.

— Vreau un soţ. Vreau o familie. Nu e chiar o prostie, dacă stai să te gândeşti. Provin dintr-una cu opt copii. Am crescut într-o familie mare. Nici n-aş şti cum să trăiesc altfel.

Simon i-a surprins privirea, fixând-o cu ochi arzători. În minte îi răsuna un clopoţel care-l avertiza. O dorea. O dorea atât de mult, dar nu ar fi putut nici măcar să o atingă, vreodată. Pentru că asta ar fi însemnat să-i spulbere visele, iar el nu putea să facă aşa ceva, oricât de ticălos ar fi fost. Nu şi-ar fi iertat asta niciodată.

El nu se va căsători, nu va avea copii, iar ea îşi dorea tocmai asta de la viaţă.

Îi făcea plăcere compania ei, nu putea nega asta.

Dar trebuia să o lase neprihănită unui alt bărbat.

— Alteţă? a întrebat ea încet. El a clipit. Văzându-l, Daphne a zâmbit şi i-a spus: ai căzut pe gânduri.

El a înclinat capul.

— Mă gândeam la ce mi-ai spus.

— Şi eşti de acord?

— De fapt, nici nu-mi amintesc de când nu am mai discutat cu o persoană cu atât de mult bun-simţ. A adăugat cu voce joasă: e bine să ştii ce vrei de la viaţă.

— Iar tu ştii?

Cum să-i răspundă la această întrebare? Existau anumite lucruri pe care ştia că nu i le putea spune. Dar îi era atât de uşor să discute cu ea! Ceva la ea îl făcea să se simtă în largul lui, chiar dacă trupul îi fremăta de dorinţă. După regulile societăţii în care trăiau, nu ar fi trebuit să poarte o asemenea conversaţie acum, când tocmai se cunoscuseră, dar i se părea un lucru natural.

A spus într-un final:

— Când eram mai tânăr am luat unele hotărâri. Iar acum încerc să trăiesc respectându-le.

Ea părea nespus de curioasă, dar bunele maniere o împiedicau să-l chestioneze.

— Dumnezeule, a spus cu un zâmbet forţat, cât de serioşi am devenit! Şi eu care credeam că de fapt încercam să facem această seară cât mai puţin neplăcută.

Erau amândoi prinşi în cursă, a realizat Simon. Încătuşaţi de convenienţele societăţii şi de aşteptările celorlalţi.

Atunci i-a venit o idee. Ciudată, nebunească şi minunată. Şi periculoasă, mai mult ca sigur, pentru că însemna să petreacă mult timp în compania ei, ceea ce avea să-l lase mereu nesatisfăcut. Numai că Simon îşi preţuia mult autocontrolul şi era convins că va rezista dorinţelor.

— N-ai vrea un respiro? a întrebat-o deodată.

— Un respiro? a repetat ea, nedumerită. S-a uitat în jurul ei. De la asta?

— Nu chiar. *Asta* va trebui să o îndurăm în continuare. Mă gândeam mai degrabă la mama ta.

Daphne s-a înecat, surprinsă.

— Vrei să o duci pe mama departe de toată această vâltoare? Nu ţi se pare puţin cam extrem?

— Nu mă referem la mama ta. Ci mai degrabă la tine.

Daphne s-a împiedicat, nu o dată, ci chiar de două ori la rând.

— Poftim?

— Speram ca împreună să putem ignora societatea londoneză, i-a explicat el. Dar s-ar părea că este imposibil.

— Pentru că brusc au început să-ţi placă pricomigdalele şi limonada? l-a ironizat ea.

— Nu, i-a răspuns el ignorându-i sarcasmul. Pentru că am descoperit că jumătate din prietenii mei de la universitate s-au căsătorit deja, iar soţiile lor sunt obsedate să dea cea mai fără de cusur petrecere…

— La care eşti invitat?

El a dat din cap cu tristeţe.

Daphne s-a apropiat de el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună un mare secret.

— Eşti duce, i-a şoptit. Poţi să refuzi.

A privit fascinată cum îşi încleşta fălcile.

— Bărbaţii aceştia – soţii lor – sunt prietenii mei.

Daphne i-a zâmbit:

— Iar tu nu vrei să le jigneşti soţiile.

Simon a oftat, stânjenit de compliment.

— Ia te uită! a exclamat ea. S-ar părea că eşti un om drăguţ, la urma-urmei.

— Sunt orice, numai drăguţ nu, a ripostat el.

— Poate, dar nici crud nu eşti.

Muzica se apropia de final, aşa că Simon a prins-o de braţ şi au traversat sala. Erau în partea opusă faţă de familia ei, aşa că au avut timp să-şi continue conversaţia în timp ce se îndreptau încet spre fraţii Bridgerton.

— Încercam să-ţi spun, înainte să mă fi deturnat tu, că se pare că voi fi nevoit să iau parte la un număr de serate.

— Nu e tocmai o soartă tristă.

El a ignorat-o.

— Şi înţeleg că va trebui să participi şi tu.

Ea a dat din cap cu un gest regesc.

— Poate că există o metodă prin care eu să scap de atenţiile doamnei Featherington şi a celor ca ea, iar în acelaşi timp tu să scapi de eforturile mamei tale.

Ea l-a privit cu mai mare atenţie.

— Continuă.

— Ei bine, s-a aplecat spre ea, vrăjind-o cu privirea, putem face un pact. Ne vom ataşa unul de celălalt.

Daphne nu a spus nimic. Absolut nimic. Continua să-l privească de parcă încerca să se decidă dacă era cel mai necioplit bărbat de pe faţa pământului sau pur şi simplu un nebun.

— Nu va fi nimic adevărat, i-a spus Simon repede. Dumnezeule Mare, ce fel de om mă crezi?

— Ei bine, am fost avertizată în ceea ce priveşte reputaţia ta, a subliniat ea. Chiar tu ai încercat să mă sperii ceva mai devreme cu aerele tale de crai.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Ba bine că nu. L-a bătut uşurel pe braţ. Dar te iert. Sunt convinsă că nu ai putut să te abţii.

Simon o privea uimit.

— Nu pot să cred! Niciodată, nicio femeie nu m-a

tratat cu asemenea condescendenţă.

Ea a ridicat din umeri.

— Probabil venise momentul.

— Ştii, la început am crezut că nu te-ai măritat din cauza fraţilor tăi, care ţi-au alungat toţi peţitorii. Acum înclin să cred că te-ai descurcat foarte bine şi singură.

Ea a izbucnit în râs, spre uimirea lui.

— Nu, i-a răspuns. Am rămas nemăritată pentru că toţi mă văd ca pe o prietenă. Nimeni nu a fost interesat de mine la modul romantic. S-a strâmbat. Cu excepţia lui Nigel.

Simon i-a cântărit cuvintele câteva clipe, după care şi-a dat seama că planul lui îi putea fi ei de folos mai mult decât îşi închipuise la început.

— Ascultă, i-a spus. Ascultă-mă repede, pentru că aproape că am ajuns lângă fraţii tăi iar Anthony arată de parcă este gata să sară în direcţia noastră.

S-au uitat amândoi spre dreapta. Anthony era încă prins în conversaţie cu doamna Featherington. Nu părea deloc fericit.

— Uite planul meu, a continuat Simon cu voce joasă. Ne vom preface că între noi s-a înfiripat ceva. Eu voi scăpa de armata de debutante pentru că lumea nu mă va considera liber.

— Nu se va întâmpla asta. Nimeni nu crede asta până în ziua în care stai în faţa vicarului şi rosteşti jurămintele.

Gândul l-a făcut să simtă că i se strângea stomacul.

— Prostii, i-a răspuns. Poate că va dura un timp, dar în final sunt sigur că voi reuşi să-i conving pe toţi că nu sunt candidatul nimănui la însurătoare.

— Cu excepţia mea, a punctat Daphne.

— Cu excepţia ta, a fost şi el de acord. Numai că

noi vom şti că nu este adevărat.

— Bineînţeles, a murmurat ea. Sinceră să fiu, nu cred că va funcţiona, dar dacă tu eşti convins că…

— Sunt.

— Bine, bine, dar eu ce am de câştigat?

— În primul rând, mama ta va înceta să te mai târască din bărbat în bărbat, atunci când va fi sigură că sunt interesat de tine.

— Cam multă îngâmfare din partea ta, nu crezi?

— Dar e adevărat, i-a ignorat Simon remarca. În al doilea rând, a continuat el, bărbaţii sunt mereu mai interesaţi de o femeie dacă cred că şi alţii sunt interesaţi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, şi iartă-mi îngâmfarea – i-a aruncat o privire ironică, semn că sarcasmul ei de mai devreme nu trecuse neobservat – dar dacă lumea va începe să creadă că doresc să *fii* ducesa mea, bărbaţii aceia care te-au privit doar ca pe o prietenă te vor vedea într-o altă lumină.

— Asta înseamnă că în clipa în care mă vei da cât-colo voi avea o mulţime de pretendenţi?

— Oh, te las pe tine să-mi dai papucii, i-a spus el galant.

A observat că ea nici măcar nu s-a obosit să-i mulţumească.

— Eu tot mai cred că am mai multe de câştigat decât tine din acest aranjament.

A strâns-o încet de braţ:

— Înseamnă că accepţi?

Daphne s-a uitat la doamna Featherington, care semăna cu o pasăre de pradă, apoi la fratele ei care arăta ca şi cum ar fi înghiţit un os de pui. Mai văzuse de zeci de ori această expresie.

— Da, i-a răspuns hotărâtă. Accept.

— De ce crezi că durează atât? Violet Bridgerton şi-a prins fiul de mâneca hainei, fără să-şi ia ochii de la fiica ei, care părea să-i fi atras complet atenţia ducelui de Hastings. Acesta se întorsese abia de o săptămână la Londra şi era deja considerat partida sezonului.

— Nu ştiu, i-a răspuns Anthony, privindu-le recunoscător pe domnişoarele Featherington, care se îndreptau spre următoarea victimă. Dar par să fi trecut ore întregi.

— Crezi că o place? a întrebat încântată Violet. Crezi că Daphne ar avea şanse să devină ducesă?

Anthony a privit-o cu un amestec de nerăbdare şi neîncredere.

— Mamă, i-ai spus lui Daphne să nu cumva să fie zărită măcar în compania lui, iar acum te gândeşti la căsătorie?

— Am vorbit prematur, a spus Violet, voioasă. Este evident că este un bărbat rafinat, cu mult bun gust. Şi de unde ştii tu, mă rog, ce i-am spus eu lui Daphne?

— Mi-a spus Daff, normal, a minţit Anthony.

— Hmm. Ei bine, sunt sigură că Porţia Featherington nu va uita prea uşor această seară.

Anthony a făcut ochii mari.

— Încerci să o măriţi pe Daphne, să fie o soţie şi o mamă fericită, sau încerci doar să i-o iei înainte doamnei Featherington, să ajungi prima la altar?

— Prima variantă, bineînţeles. Sunt ofensată că ai putea să sugerezi măcar contrariul. Le-a căutat cu privirea pe Portia Featherington şi pe fiicele ei. Dar cu siguranţă că vreau să-i văd figura când va afla că Daphne a făcut cea mai bună partidă a sezonului.

— Eşti fără speranţă, mamă.

— Cu siguranţă nu. Fără ruşine, poate, dar

niciodată fără speranţă.

Anthony a clătinat din cap şi a murmurat ceva în barbă.

— Nu-i frumos să mormăi, a spus Violet, mai mult ca să-l enerveze. I-a zărit apoi pe Daphne şi pe duce. Ah, uite-i că vin! Să te porţi frumos, Anthony. Daphne! Alteţă! A făcut o pauză, aşteptându-i să se apropie şi mai mult. Sper că dansul v-a făcut plăcere.

— Foarte mult, a spus Simon cu voce joasă. Fata dumneavoastră este pe cât de graţioasă pe cât este de drăguţă. Anthony a pufnit, dar Simon l-a ignorat: sper să am plăcerea de a dansa din nou, cât de curând.

Violet era radioasă.

— Oh, sunt sigură că lui Daphne i-ar face *mare* plăcere. Cum Daphne nu s-a grăbit deloc să spună ceva, a adăugat: nu-i aşa, Daphne?

— Bineînţeles, a spus Daphne.

— Sunt sigur că mama ta nu ne va permite să dansăm un al doilea vals, a spus Simon, vesel, dar sper că ne va permite să ne plimbăm puţin prin sală.

— Tocmai ce v-aţi plimbat, a spus Anthony.

Simon l-a ignorat din nou. I-a spus lui Violet:

— Ne veţi vedea permanent, bineînţeles.

Evantaiul din mătase mov din mâna lui Violet a început să fluture rapid.

— Aş fi încântată. Vreau să spun că Daphne ar fi încântată. Nu-i aşa, Daphne?

Daphne era întruchiparea inocenţei.

— Oh, da.

— Iar eu ar trebui să iau o doză zdravănă de laudanum, pentru că sigur am febră, a răbufnit Anthony. Ce naiba se petrece aici?

— Anthony! a exclamat Violet. S-a întors grăbită spre Simon. Nu-l luaţi în seamă.

— Oh, n-o fac niciodată, i-a răspuns Simon.

— Daphne, i-a spus apăsat Anthony, aş fi încântat să te însoţesc.

— Zău, Anthony, a intervenit Violet. Nu au nevoie de însoţitor. Doar rămân aici, în sala de bal.

— Oh, insist.

— Voi doi, mergeţi, i-a spus Violet lui Daphne şi Simon, făcându-le cu mâna. Anthony va veni imediat.

Anthony a încercat să facă asta dar Violet l-a prins de încheietură.

— Ce naiba vrei să faci? i-a spus printre dinţi.

— Să-mi protejez sora!

— De cine? De duce? Nu poate fi chiar atât de rău. De fapt, chiar îmi aminteşte de tine.

Anthony a gemut.

— Înseamnă că are cu siguranţă nevoie de protecţia mea.

Violet l-a bătut uşurel pe braţ.

— Nu e cazul să fii exagerat de protector. Dacă încercă să o ducă pe balcon te asigur că voi alerga să o salvez. Dar până atunci te rog să o laşi să se bucure de momentul ei de glorie.

Anthony s-a uitat la Simon, care era întors cu spatele.

— Mâine îl omor.

— Of, Doamne, a spus Violet clătinând din cap, ar fi trebuit să ştiu, în calitate de mamă a ta, mai ales că eşti primul meu născut şi…

— Acela nu e cumva Colin? a întrerupt-o Anthony, cu voce stinsă.

Violet a clipit des:

— Ba da, el este. Ce drăguţ din partea lui că s-a întors mai devreme! De fapt, eu…

— Trebuie să mă duc la el, a spus Anthony repede. Pare să se simtă singur. La revedere, mamă.

Violet l-a privit îndepărtându-se repede, ca să

scape de predicile ei.

— Un prostuţ, a murmurat. Ştia prea bine: cum începea să trăncănească despre de toate şi nimic, scăpa imediat de copiii ei.

A oftat mulţumită şi a continuat să-şi privească fiica, aflată acum de cealaltă parte a sălii, cu mâna pe braţul ducelui. Erau o pereche minunată.

Da, şi-a spus Violet, fata ei putea fi o ducesă superbă.

După care l-a căutat cu privirea pe Anthony, care era exact acolo unde voise ea: departe. A zâmbit. Copiii erau atât de uşor de manevrat!

Surâsul i s-a prefăcut însă în încruntare. Daphne se întorcea deja la ea, de braţ cu un alt bărbat. Violet l-a căutat imediat din priviri pe duce.

La naiba, de ce dansa cu Penelope Featherington?

CAPITOLUL 6

Autoarea a aflat că ducele de Hastings a repetat ieri, de cel puţin şase ori, că nu intenţionează să se căsătorească. Dacă aceste declaraţii au fost făcute doar să le descurajeze pe ambiţioasele mame, a făcut o gravă eroare de judecată. Ele le-au perceput doar ca pe una din marile provocări ale sezonului.

Interesant mi se pare faptul că aceste remarci au fost făcute înainte ca el să-i fie prezentat drăguţei şi gingaşei domnişoare Bridgerton.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 30 aprilie 1813.

În după-amiaza următoare, Simon se afla pe

treptele casei lui Daphne, bătând la uşă şi ţinând în mâna cealaltă un buchet mare de lalele îngrozitor de scumpe. Când îi propusese această mică şaradă, Simon nu-şi imaginase că trebuia să-şi manifeste interesul pentru ea şi în timpul zilei, dar în timp ce se plimbau prin sala de bal, cu o seară înainte, Daphne îi spusese că trebuia să o viziteze a doua zi, altfel nimeni – şi cu atât mai puţin mama ei – nu avea să creadă că era interesat de ea. Simon îşi dăduse seama că ceea ce-i spusese era adevărat, ştiind şi că Daphne era mai experimentată decât el în privinţa etichetei. Aşa că luase nişte flori şi traversase Grosvenor Square ca să ajungă la reşedinţa familiei Bridgerton. Nu mai curtase până atunci o femeie respectabilă, ritualul acesta îi era complet străin.

Uşa i-a fost deschisă aproape imediat de valetul familiei. Simon i-a întins o carte de vizită. Valetul, un bărbat înalt, subţire, cu un nas care aducea cu un cioc de uliu, a privit-o o fracţiune de secundă şi a murmurat:

— Pe aici, Alteţă.

Era aşteptat, era evident.

Nu se aştepta însă la ceea ce urma să vadă în salonul familiei Bridgerton.

Daphne, o viziune în mătase bleu, ca gheaţa, stătea aşezată pe o sofa verde, alături de mama ei. Pe faţă avea un zâmbet larg.

I-ar fi făcut plăcere această imagine, dacă nu ar fi fost înconjurată de şase bărbaţi, pe puţin, dintre care unul stătea în genunchi şi-i recita o poezie.

Era o scenă cât se poate de neplăcută, a hotărât Simon.

Şi-a fixat privirea pe Daphne, care îi surâdea bufonului care recita şi a aşteptat ca ea să-i remarce prezenţa.

Ea nu a făcut-o.

Simon s-a uitat în jos, spre mâna lui liberă şi a constatat că-şi încleştase pumnul. S-a uitat în jur fără grabă, încercând să decidă în faţa cui să lovească.

Daphne a zâmbit iar, dar nu lui, din nou.

Poetul era de-a dreptul idiot. Un idiot. Simon a înclinat puţin capul, analizându-l. Oare să-l lovească în ochiul stâng sau mai bine în dreptul? Poate că o lovitură în bărbie era mai indicată. Poate aşa reuşea să-l reducă la tăcere.

— Sonetul acesta, o anunţa poetul plin de importanţă, l-am scris azi-noapte în onoarea ta.

Simon a gemut. Era mai mult decât putea suporta.

— Alteţă!

Simon a ridicat privirea, realizând că Daphne îi remarcase în sfârşit prezenţa.

A dat regeşte din cap, fixându-i cu o privire de gheaţă pe ceilalţi pretendenţi.

— Domnişoară Bridgerton.

— Ce plăcere să te revăd! a spus adresându-i un zâmbet fermecător.

Ei, aşa mai mergea. Simon a strâns şi mai tare buchetul de flori şi s-a îndreptat spre ea. Niciunul dintre bărbaţii care-i stăteau în drum nu părea însă dispus să se dea la o parte. Simon l-a fulgerat cu privirea pe primul, iar băiatul – nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, aşa că nu putea fi numit bărbat – a tuşit stânjenit şi s-a retras pe un scaun, lângă fereastră.

Simon a înaintat, pregătit să repete procedeul cu celălalt pretendent enervant, când i-a ieşit în cale vicontesa, îmbrăcată într-o rochie albastră şi arborând un zâmbet larg, care ar fi putut rivaliza cu cel al lui Daphne.

— Alteţă! a spus, încântată. Ce plăcere să vă revăd! Prezenţa dumneavoastră ne onorează!

— Nu puteam fi altundeva, i-a spus Simon, sărutându-i mâna. Fiica dumneavoastră este o tânără excepţională.

Vicontesă a oftat, mulţumită.

— Şi ce flori frumoase! Sunt cumva aduse din Olanda? Cât să fi costat? O avere, sunt sigură!

— Mamă! a spus Daphne. Şi-a smuls mâna din strânsoarea unui peţitor energic şi s-a apropiat. Ducele nu-ţi poate spune cât au costat, nu-i aşa?

— Aş putea, i-a răspuns el cu un zâmbet şiret.

— Nu cred că poţi.

El s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit, asigurându-se că doar Daphne îl auzea:

— Nu mi-ai reamintit tu aseară că sunt duce? Tu mi-ai spus că pot face orice vreau.

— Da, dar nu asta, a spus Daphne. Ar însemna să fii prost ca noaptea.

— Cum să fie prost ca noaptea? a exclamat mama ei, oripilată că Daphne ar fi putut rosti măcar aceste cuvinte în prezenţa ducelui. Despre ce discutaţi? Cum să fie prost ca noaptea?

— Este vorba de flori, i-a spus Simon. Despre cât au costat. Daphne e de părere că n-ar trebui să vă spun.

— Îmi spuneţi mai târziu, când nu e ea atentă, i-a şoptit vicontesa. După care s-a îndreptat spre sofaua verde pe care stătea Daphne, înconjurată de pretendenţii ei. A golit-o în trei secunde. Simon nu s-a putut abţine să nu admire precizia militară cu care a executat manevra.

— Aşa, a spus vicontesa. Nu e mai bine? Daphne, ce-ar fi ca ducele să stea aici?

— Unde stăteau lordul Railmont şi domnul Crane,

cu doar un minut în urmă? a întrebat Daphne, făcând pe inocenta.

— Exact, i-a răspuns mama ei, fără vreo urmă de sarcasm. Mai ales că domnul Crane trebuie să se întâlnească cu mama lui la *Gunter's,* la ora trei.

Daphne s-a uitat la ceas.

— E abia două, mamă.

— Cu traficul acesta, nu ştii niciodată, i-a spus mama. Sunt mult prea multe trăsuri pe drum, după părerea mea.

— Nu e deloc frumos din partea unui bărbat să-şi lase mama să-l aştepte, a spus Simon, intrând în jocul lor.

— Bine zis, a replicat Violet. Puteţi fi sigur că acelaşi lucru i-am învăţat şi eu pe copiii mei.

— În caz că nu o crezi, eu pot pune oricând chezăşie că aşa este, a zâmbit Daphne.

— Eşti cea mai în măsură să o faci, Daphne, i-a răspuns mama. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar am o mulţime de treburi. Oh, domnule Crane, mama ta nu mi-ar ierta-o niciodată dacă nu te-aş goni la timp. L-a luat de braţ pe neajutoratul domn Crane şi l-a împins spre uşă, fără să-i dea răgaz să-şi ia la revedere.

Daphne s-a întors spre Simon cu o expresie amuzată.

— Nu-mi dau seama prea bine dacă este teribil de amabilă sau extrem de nepoliticoasă.

— Amabilă, cred, a spus Simon cu blândeţe.

Ea a clătinat din cap.

— Singura alternativă ar fi…

— Nepoliticoasă? Daphne a zâmbit văzând cum mama ei îl lua pe sus pe lordul Railmont şi-l conducea afară din cameră. După care, ca printr-un miracol, ceilalţi pretendenţi şi-au luat grăbiţi la revedere şi l-au urmat.

— Cât este de eficientă, nu ţi se pare? a murmurat Daphne.

— Mama ta? E o minune.

— Se va întoarce, ştii asta.

— Păcat. Şi eu care credeam că gata, te-am prins în gheare.

Daphne a izbucnit în râs.

— Chiar nu înţeleg cum de lumea are o părere atât de proastă despre tine. Ai un desăvârşit simţ al umorului.

— Şi când te gândeşti că noi libertinii avem impresia că suntem extrem de cruzi.

— La un crai, simţul umorului trebuie să fie crud..

Comentariul lui Daphne l-a surprins. A privit-o atent în ochii căprui, fără să-şi dea seama ce anume căuta în ei. Pupilele îi erau mărginite de câte un inel verde, intens ca muşchiul de copac. Şi-a dat seama că acum o vedea pentru prima oară la lumina zilei.

— Alteţă? Vocea lui Daphne i-a întrerupt reveria.

Simon a clipit.

— Poftim?

— Păreai la mii de kilometri depărtare, i-a spus încruntată.

— Chiar am străbătut mii de kilometri. S-a chinuit să-şi ia privirea de la ochii ei. E o diferenţă.

Daphne a râs melodios.

— Aşa este. Iar eu nu am trecut nici măcar de Lancashire. Cât de provincială probabil că-ţi par!

El nu i-a luat în seamă remarca.

— Iartă-mi momentul de rătăcire. Parcă discutam de lipsa mea de simţ al umorului.

— Nu este aşa, şi o ştii prea bine. Şi-a pus mâinile în şolduri. Ţi-am spus doar că umorul tău este superior celui al unui crai obişnuit.

Şi-a arcuit o sprânceană, superior.

— Iar pe fraţii tăi cum i-ai categorisi?

— Lor doar *li se pare* că sunt nişte crai, l-a corectat ea. Este o mare diferenţă.

Simon a pufnit.

— Dacă Anthony nu este un craidon, o compătimesc pe femeia care întâlneşte unul adevărat.

— A fi crai înseamnă mult mai mult decât să seduci o armată de femei, i-a răspuns Daphne. Dacă totul s-ar rezuma la a-ţi vârî limba în gura unei femei şi…

Simon rămăsese fără aer. A reuşit să spună, într-un final:

— Tu n-ar trebui să vorbeşti despre aşa ceva.

Ea a ridicat din umeri.

— N-ar trebui nici măcar *să ştii* asemenea lucruri, a mormăit el.

— Patru fraţi, a spus ea fără vreo altă explicaţie. Trei, de fapt. Pe Gregory nu ar trebui să-l pun la socoteală, e prea mic.

— Cineva ar trebui să le atragă atenţia să-şi ţină gura în prezenţa ta.

Ea a ridicat din nou din umeri.

— Jumătate din timp nici nu observă că sunt şi eu acolo.

Simon nu-şi putea imagina *aşa ceva.*

— Mi se pare că ne-am abătut de la subiectul nostru, a continuat ea. Am vrut doar să spun că umorul unui libertin se bazează pe cruzime. El are nevoie de o victimă, pentru că nici nu-şi poate imagina că ar putea să râdă de el însuşi. Dar tu te pricepi să strecori şi câte o remarcă nu prea măgulitoare la adresa ta.

— Nu ştiu prea bine dacă să-ţi mulţumesc sau să te strâng de gât.

— Să mă sugrumi? Dumnezeule, de ce? A izbucnit din nou în râs iar sunetele i-au ajuns lui Simon

direct în adâncul sufletului.

A respirat adânc, încercând să-şi domolească pulsul. Dacă mai continua să râdă, el nu răspundea de consecinţe.

Iar ea îl privea în continuare, cu un zâmbet larg întipărit pe chip.

— M-am hotărât: te strâng de gât. Din principiu.

— Despre ce principiu e vorba?

— Cel de bărbat, a ripostat el.

Ea a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Aşa, ca opus al principiilor unei femei?

Simon s-a uitat în jurul lui.

— Unde e fratele tău? Eşti mult prea îndrăzneaţă. Cineva ar trebui să te ţină în frâu.

— Oh, sunt sigură că-l vei vedea pe Anthony, chiar mai mult decât ţi-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu şi-a făcut apariţia până acum. Aseară aproape că şi-a ieşit din minţi. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte şi păcate.

— Păcatele sunt cu siguranţă mult exagerate.

— Şi defectele?

— Sunt probabil adevărate, a recunoscut spăşit Simon.

Remarca i-a smuls lui Daphne un nou zâmbet.

— Ei bine, adevărate sau nu, el este convins că pui ceva la cale.

— Chiar aşa şi este.

Ea l-a privit ironic, înclinând uşor capul.

— Crede că pui la cale ceva infam.

— Aş vrea să fiu în stare de aşa ceva, a murmurat el.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Daphne s-a încruntat.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Anthony

despre planul nostru.

— Şi la ce ne-ar folosi?

Daphne şi-a amintit ora îndurată cu o seară înainte şi a spus:

— De fapt, cred că o să-l las să-şi dea seama singur.

— Draga mea Daphne… a început Simon.

Ea a întredeschis buzele, surprinsă.

— Sunt sigur că nu mă vei obliga să mă adresez cu „domnişoara Bridgerton”. A oftat teatral. După toate cele prin care am trecut împreună…

— N-am trecut prin nimic, nu fii caraghios. Bănuiesc totuşi că îmi poţi spune Daphne.

— Excelent. A dat din cap, condescendent. Tu poţi să-mi spui „Alteţă”.

L-a lovit uşor.

— Bine, i-a spus el zâmbind. Simon, dacă trebuie.

— Oh, chiar trebuie, a spus Daphne, dând ochii peste cap.

El s-a aplecat spre ea. Ochii îi străluceau, fierbinţi.

— Chiar trebuie? De-abia aştept să te aud.

Daphne a avut brusc senzaţia că el vorbea de cu totul altceva, mult mai intim decât rostirea numelui său. S-a înfiorat şi s-a dat un pas înapoi, fără să-şi dea seama.

— Florile sunt foarte frumoase, a spus.

El a privit-o leneş, rotindu-şi uşor încheietura, împreună cu buchetul.

— Sunt într-adevăr.

— Le ador.

— Nu sunt pentru tine.

Daphne rămăsese fără aer.

Simon a zâmbit şmechereşte:

— Sunt pentru mama ta.

Ea a deschis gura, surprinsă.

— Eşti tare şiret. Se va topi la picioarele tale. Dar toate astea se vor întoarce împotriva ta, o ştii prea bine.

— Adevărat?

— Da, e adevărat. Va fi tot mai hotărâtă să te aducă în faţa altarului. Şi te va acapara total la petreceri.

— Prostii, a spus el. Altfel ar fi trebuit să îndur atenţiile a zeci de mame ambiţioase. Aşa trebuie să fac faţă doar uneia.

— Tenacitatea ei te va surprinde, a murmurat Daphne. A întors capul şi a privit spre uşa rămasă întredeschisă. Cred că te place cu adevărat. Ne-a lăsat singuri mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Simon s-a gândit o clipă la cuvintele ei şi s-a apropiat de ea, şoptindu-i:

— Crezi că ascultă la uşă?

Daphne a clătinat din cap.

— Nu. Am fi auzit zgomotul pantofilor, pe hol.

Simon a zâmbit iar Daphne s-a trezit zâmbind şi ea.

— Înainte să se întoarcă, aş vrea să-ţi mulţumesc.

— Da? Pentru ce?

— Planul tău are un succes nemaipomenit. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Ai văzut câţi vizitatori am avut în această dimineaţă?

El a încrucişat braţele, lăsând florile să atârne.

— Am observat.

— Este cu adevărat minunat. Nu am avut niciodată atâţia într-o singură zi. Mama nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Chiar şi Humboldt, valetul nostru, radia de încântare. Iar eu nu l-am mai văzut niciodată zâmbind, până acum. Ai grijă! Florile lasă

apă.

S-a aplecat şi a îndreptat lalelele, lipindu-şi cealaltă palmă de pieptul lui. Şi-a retras imediat mâna, uimită de căldura şi de senzaţia de putere pe care o emana trupul lui.

Dumnezeule, dacă îl simţea prin cămaşă şi haină, cum era oare…?

Daphne a roşit. Puternic.

— Aş da întreaga mea avere să-ţi aflu gândurile, a spus Simon.

Din fericire, Violet şi-a ales exact acel moment să-şi facă apariţia în cameră.

— Îmi pare foarte rău că v-am abandonat atâta timp, dar calul domnului Crane îşi pierduse o potcoavă aşa că a trebuit să-l însoţesc la grajduri şi să găsesc un servitor care să-l ajute.

În toată viaţa ei, Daphne nu o auzise pe mama ei că ar fi pus măcar piciorul la grajduri.

— Sunteţi cu adevărat o amfitrioană excepţională, a spus Simon, întinzându-i florile. Sunt pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Violet rămăsese cu gura căscată de uimire. Un sunet ciudat i-a ieşit printre buze. Sunteţi sigur? Pentru că eu… S-a uitat la Daphne, apoi la Simon, după care din nou la fiica ei. Sunteţi sigur?

— Absolut.

Violet a clipit des iar Daphne a văzut că avea lacrimi în ochi. Nimeni nu-i mai dăruise flori, şi-a dat seama. Cel puţin de zece ani încoace, de când murise tatăl ei. Violet era o mamă atât de bună încât Daphne uitase că era în primul rând femeie.

— Nu ştiu ce să spun, a rostit Violet trăgându-şi nasul.

— Încearcă un „mulţumesc” i-a şoptit Daphne la ureche.

— Oh, Daff, cât de rea poţi să fii! Violet a bătut-o uşurel pe braţ, semănând cu o fetişcană. Mulţumesc, Alteţă. Florile sunt foarte frumoase, iar gestul şi mai şi. Voi preţui mereu acest moment.

Simon se pregătea să spună ceva, dar în final s-a mulţumit să zâmbească, înclinând capul.

Daphne şi-a privit mama, citindu-i în ochi o imensă bucurie. Ruşinată, şi-a dat seama că niciunul dintre copiii ei nu fusese atât de atent ca acest străin care îi stătea acum alături.

Ducele de Hastings. Daphne a decis, acolo şi atunci, că ar fi fost o proastă dacă nu se îndrăgostea de el. Şi frumos ar fi fost dacă el i-ar fi răspuns la fel.

— Mamă, a spus Daphne, vrei să-ţi aduc o vază?

— Poftim? Violet era prea ocupată să-şi admire florile ca să fie atentă la fiica ei. Oh, da, bineînţeles. Roagă-l pe Humboldt să aducă vaza de cristal pe care o am de la bunica.

Daphne i-a aruncat lui Simon un zâmbet plin de gratitudine şi s-a îndreptat spre uşă. A reuşit să facă doar doi paşi când fratele ei cel mare a apărut în prag.

— Daphne, a mârâit Anthony. Chiar pe tine voiam să te văd.

Daphne a decis că strategia cea mai bună era să-i ignore proasta dispoziţie.

— Doar o clipă, Anthony, i-a spus cu glas dulce. Mama m-a rugat să-i aduc o vază. Hastings i-a adus flori.

— Hastings este aici? Anthony a trecut pe lângă ea şi a intrat în cameră. Ce cauţi aici, Hastings?

— Îţi vizitez sora.

Anthony era peste măsură de nervos.

— Nu ţi-am dat permisiunea să-mi curtezi sora, a tunat el.

— Eu am făcut-o, a spus Violet. I-a fluturat lui

Anthony florile prin faţa ochilor, ca şi cum voia să-i lase cât mai mult polen pe nas. Nu sunt frumoase?

Anthony a strănutat şi le-a dat deoparte.

— Încerc să port o discuţie cu ducele, mamă.

Violet l-a privit pe Simon.

— Doriţi să aveţi o discuţie cu fiul meu?

— Nu în mod special.

— Foarte bine. Te rog să taci, Anthony.

Daphne şi-a dus mâna la gură, dar tot a scăpat un chicotit.

— Tu! a arătat-o cu degetul Anthony. Tu să taci!

— Poate că ar fi mai bine să merg după vază, a murmurat Daphne.

— Şi să mă laşi la bunul plac al fratelui tău? a întrebat Simon cu voce calmă. În niciun caz.

Daphne a ridicat o sprânceană.

— Vrei să insinuezi că nu eşti suficient de bărbat să-i faci faţă şi singur?

— Nimic de genul acesta. Şi oricum el este mai degrabă problema ta, nu a mea, şi…

— Ce naiba se petrece aici? a strigat Anthony.

— Anthony! a exclamat Violet. Nu tolerez un asemenea limbaj în salonul meu.

Daphne a zâmbit.

Simon nu a făcut altceva decât să încline capul şi să-l privească curios.

Anthony s-a strâmbat la amândoi, după care s-a întors spre mama lui.

— Nu este demn de încredere, mamă. Ai idee ce se întâmplă aici?

— Bineînţeles. Ducele îi face o vizită surorii tale.

— Şi i-am adus flori mamei tale, a intervenit Simon.

Anthony îi fixa cu privirea nasul. Simon avea convingerea că Anthony îşi imagina că-i trăgea un

pumn în el. S-a întors apoi pe călcâie, cu faţa spre mama lui.

— Ştii ce reputaţie are, nu-i aşa?

— Craii reformaţi devin cei mai buni soţi, i-a răspuns Violet.

— Astea sunt prostii şi o ştii prea bine.

— Oricum nu este un crai autentic, a adăugat Daphne.

Anthony i-a aruncat o privire furioasă surorii lui.

— Tu nu ştii nimic, i-a spus cu vocea tremurând de furie. Nu ştii ce a făcut.

— Nu mai multe ca tine, sunt sigură, i-a răspuns sec Violet.

— Exact! a tunat Anthony. Dumnezeule, eu ştiu *exact* ce-i trece acum prin cap, şi nu are nicio legătură cu poeziile sau trandafirii.

Simon şi-a imaginat-o pe Daphne pe un pat acoperit cu petale de trandafiri.

— Ei, poate că trandafiri da, a spus încet.

— Îl omor! a spus Anthony.

— Sunt lalele, a propos, a spus Violet. Din Olanda. Anthony, trebuie neapărat să-ţi ţii în frâu emoţiile. Nu se cade să reacţionezi aşa.

— Nu e bun nici să-i lingă pantofii.

Capul lui Simon era plin de imagini erotice, în care de data asta îi lingea degetele de la picioare. A decis însă să nu scoată niciun sunet.

Mai mult decât atât, hotărâse deja să nu-şi lase gândurile să-i rătăcească în această direcţie. Daphne era sora lui Anthony, pentru numele lui Dumnezeu! Nu putea să o seducă.

— Refuz să mai ascult ceva legat de acest subiect, a spus Violet cu emfază. Am încheiat.

— Dar…

— Nu-mi place tonul tău, Anthony Bridgerton!

Lui Simon i s-a părut că a auzit-o pe Daphne înăbuşindu-şi un hohot de râs şi s-a întrebat ce anume îl cauzase.

— Dacă nu te superi, mamă, aş dori să discut în particular cu ducele. Anthony se străduia să nu ridice tonul.

— De data aceasta chiar mă duc după vază, a spus Daphne şi a ieşit grăbită din cameră.

Violet a încrucişat braţele la piept şi i-a spus lui Anthony:

— Nu pot accepta să te porţi urât cu un musafir din casa mea.

— Nici nu-l ating, i-a răspuns Anthony. Îţi dau cuvântul meu.

Simon nu-şi cunoscuse mama, aşa că schimbul de replici i se părea fascinant. Strict vorbind, reşedinţa Bridgerton era casa lui Anthony, nu a mamei lui, iar Simon a observat, impresionat, că Anthony nu pomenise acest lucru.

— E în regulă, lady Bridgerton, a intervenit el. Sunt sigur că eu şi Anthony avem multe de discutat.

Anthony a strâns ochii:

— Multe.

— Foarte bine, a spus Violet. Oricum veţi face ce vreţi, indiferent de ce voi spune eu. Dar nu plec nicăieri. S-a aşezat pe sofa. Acesta este salonul meu iar eu mă simt bine aici. Dacă voi vreţi să vă lansaţi într-un dialog idiot care să treacă drept conversaţie între doi masculi ai speciei, n-aveţi decât să mergeţi în altă parte.

Simon a clipit, surprins. Era clar că mama lui Daphne era o femeie surprinzătoare.

Anthony i-a făcut un semn spre uşă iar Simon l-a urmat pe hol.

— Biroul meu este acolo, a spus Anthony.

— Ai un birou aici?

— Sunt capul familiei.

— Bineînţeles, a spus Simon, dar ştiu că locuieşti în altă parte.

Anthony a făcut o pauză şi l-a cântărit din priviri pe Simon.

— Cred că ai observat deja că rolul de cap al familiei Bridgerton implică responsabilităţi importante.

Simon i-a susţinut privirea:

— Te referi la Daphne?

— Exact.

— Dacă-mi amintesc bine, a spus Simon, la începutul săptămânii îmi spuneai că ai vrea să ne faci cunoştinţă.

— Asta era înainte să fi crezut că eşti interesat de ea!

Simon şi-a ţinut gura şi l-a urmat pe Anthony în birou. L-a aşteptat să închidă uşa.

— De ce ai presupus că nu m-ar putea interesa sora ta? l-a întrebat încet.

— În afara faptului că ai jurat că nu te vei căsători niciodată?

Avea dreptate.

— În afară de asta.

Anthony a clipit de câteva ori, după care a spus:

— Niciun bărbat nu este interesat de Daphne. Cel puţin niciunul dintre cei cu care am fi noi de acord să se mărite.

Simon şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de perete.

— N-ai o părere prea bună despre sora ta, nu-i aşa…?

Înainte să-şi termine fraza, Anthony îl şi apucase de gât.

— Să nu îndrăzneşti să-mi insulţi sora.

Simon învăţase câte ceva despre autoapărare în călătoriile lui, aşa că după doar câteva secunde, poziţiile lor se inversaseră.

— Nu o insultam pe sora ta. Ci pe tine.

Anthony începuse să scoată nişte sunete ciudate din gât, aşa că Simon i-a dat drumul.

— Absolut din întâmplare, să ştii că Daphne mi-a explicat de ce nu reuşeşte să atragă un pretendent potrivit.

— Şi de ce nu? l-a întrebat Anthony, ironic.

— Eu unul cred că tu şi fraţii tăi aveţi o mare contribuţie, dar ea este de părere că toţi o văd ca pe o prietenă şi nu ca pe o eroină romantică.

Anthony a tăcut un lung moment, apoi a spus, gânditor.

— Probabil că are dreptate.

Simon nu a mai spus nimic, ci doar şi-a urmărit prietenul care încerca să-şi facă ordine prin gânduri. Într-un final, el a spus:

— Nu-mi place că-i dai târcoale.

— Dumnezeule, Anthony, mă faci să mă simt ca un câine.

— Nu uita că am făcut parte din acelaşi cerc după ce ai terminat Oxfordul. Ştiu tot ce ai făcut, cu exactitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bridgerton, aveam douăzeci de ani! Toţi bărbaţii sunt nişte idioţi la vârsta aceea! Şi apoi, ştii foarte bine că ju-ju…

A tuşit ca să-şi mascheze bâlbâiala. La naiba! în ultimele zile se poticnise foarte rar, iar atunci când i se întâmplase fusese supărat sau nervos. Când îşi pierdea controlul asupra emoţiilor îşi pierdea şi controlul asupra vorbirii. Era simplu.

Şi din nefericire asemenea episoade îl enervau şi mai tare, ceea ce îi accentua bâlbâiala. Era un cerc

vicios.

Anthony l-a privit întrebător.

— Eşti bine?

Simon a dat din cap.

— Am înghiţit câteva fire de praf, a minţit el.

— Să cer să ni se aducă nişte ceai?

Simon a dat din cap. Nu ţinea neapărat să bea ceai, dar părea să fie ceea ce ar fi cerut cineva care se înecase.

Anthony a sunat clopoţelul după care s-a întors spre Simon şi l-a întrebat:

— Ce spuneai?

Simon a înghiţit, sperând că gestul avea să-l ajute să-şi recapete controlul.

— Voiam doar să subliniez faptul că tu mai mult ca oricine ştii că cel puţin jumătate din reputaţia mea este nemeritată.

— Da, dar am asistat la *cealaltă* jumătate. Nu mă deranjează să socializezi din când în când cu sora mea, dar nu vreau să o curtezi.

Simon se uita neîncrezător la prietenul lui – sau mai bine zis la cel pe care îl considerase prieten.

— Chiar crezi că ţi-aş seduce sora?

— Nu ştiu ce să cred. Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti. Şi ştiu că Daphne vrea asta. Anthony a ridicat din umeri. Sincer să fiu, pentru mine asta e de ajuns ca să am grijă să staţi în colţuri opuse ale ringului de dans.

Simon a respirat adânc. Atitudinea lui Anthony era al naibii de enervantă, dar probabil că era de înţeles şi chiar lăudabilă. La urma urmei, el nu dorea decât binele surorii lui. Lui Simon îi era greu să-şi imagineze cum era să fii responsabil pentru altcineva în afara propriei persoane, dar probabil că dacă ar fi avut o soră i-ar fi supravegheat îndeaproape pe cei

care o curtau.

În clipa aceea s-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră! a strigat Anthony.

Nu era servitoarea cu ceaiul, ci Daphne, care s-a strecurat înăuntru.

— Mama mi-a spus că nu sunteţi într-o dispoziţie prea bună şi că ar fi mai bine să vă las în pace, dar am vrut să mă asigur că nu vă omorâţi unul pe celălalt.

— Nu, i-a zâmbit amar Anthony. Doar câteva strângeri de gât.

Spre lauda ei, Daphne nici nu a clipit:

— Cine pe cine?

— Eu l-am sugrumat, i-a răspuns fratele ei. După care el mi-a întors favoarea.

— Înţeleg, a spus ea încet. Îmi pare rău că am ratat spectacolul.

Simon nu s-a putut abţine să nu-i zâmbească.

— Daff… a început el

Anthony s-a întors imediat.

— I-ai spus cumva Daff? S-a uitat apoi la Daphne. I-ai dat permisiunea să-ţi spună pe nume?

— Bineînţeles.

— Dar…

— Cred că a venit momentul adevărului, l-a întrerupt Simon.

Daphne a dat din cap, serioasă.

— Ai dreptate. Nu uita că eu ţi-am spus că trebuie să facem asta.

— Cât de drăguţ din partea ta să-mi aminteşti, a murmurat Simon.

Ea i-a zâmbit:

— Nu m-am putut abţine. Am patru fraţi, doar, aşa că nu pot rata niciun moment în care să pot rosti: „ţi-am spus eu!”

Simon se uita de la un frate la celălalt.

— Nu ştiu pe care să-l compătimesc mai tare.

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat Anthony, după care a adăugat: în ceea ce priveşte remarca ta de mai devreme, compătimeşte-mă pe mine. Sunt cel mai binevoitor frate din lume, spre deosebire de sora mea.

— Nu este adevărat!

Simon le-a ignorat ciorovăiala şi şi-a concentrat atenţia asupra lui Anthony.

— Voiai să ştii ce naiba se întâmplă? Îţi spun eu…

CAPITOLUL 7

Bărbaţii sunt precum oile. Când unul o ia într-o direcţie, toţi ceilalţi îl urmează.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 30 aprilie 1813.

Putea spune că Anthony primise destul de bine vestea, după părerea lui Daphne. Până să termine Simon să-i povestească planul lor – cu frecvente întreruperi din partea ei, era adevărat – Anthony ridicase tonul doar de şapte ori.

Cam de şapte ori mai puţin decât se aşteptase Daphne.

Într-un final, după ce Daphne îl implorase să-şi ţină gura până când terminau de povestit, Anthony dăduse scurt din cap, îşi încrucişase mâinile la piept şi închisese gura. Era foarte încruntat, dar a rămas tăcut, lăsându-i să se explice. Iar Simon a încheiat cu:

— Cam asta ar fi.

A urmat o tăcere. O tăcere de moarte. Preţ de zece secunde nu s-a auzit nimic, deşi Daphne ar fi

putut să jure că-şi auzea ochii mişcându-se în orbite, de la Anthony la Simon.

Într-un final, Anthony a spus:

— Aţi înnebunit?

Eram sigură că aşa va reacţiona, şi-a spus în gând Daphne.

— Sunteţi amândoi complet nebuni? a tunat Anthony. Nu ştiu care dintre voi e mai idiot.

— Taci, te rog! a spus Daphne. Să nu te audă mama!

— Mama ar face atac de cord dacă ar şti ce se întâmplă, i-a răspuns Anthony, folosind totuşi o tonalitate mai joasă.

— Dar mama nu va afla nimic, nu-i aşa? a ripostat Daphne.

— Nu, nu va afla, i-a răspuns Anthony. Pentru că planul vostru se sfârşeşte aici.

Daphne şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Nu poţi să mă opreşti.

Anthony a făcut un semn spre Simon.

— Pot să-l omor pe el.

— Nu fii ridicol.

— Au existat dueluri şi pentru mai puţin de-atât.

— Între nişte idioţi!

— Nu vreau să mă pronunţ în ceea ce-l priveşte.

— Dacă vă pot întrerupe, a spus încet Simon.

— Este prietenul tău cel mai bun! a protestat Daphne.

— Nu mai este, a spus Anthony, abia stăpânindu-şi furia.

Daphne s-a întors spre Simon:

— Nu ai de gând să spui nimic?

El a schiţat un zâmbet:

— Am avut vreun prilej?

Anthony s-a întors spre Simon:

— Vreau să pleci din această casă.

— Înainte să mă pot apăra?

— Este şi casa mea! a sărit Daphne. Iar eu vreau să rămână!

Anthony şi-a privit exasperat sora.

— Foarte bine. Ai la dispoziţie două minute. Nu mai mult.

Daphne s-a uitat temătoare spre Simon, întrebându-se dacă voia să folosească el singur cele două minute. Dar Simon s-a mulţumit să ridice din umeri şi să spună:

— Vorbeşte tu. E fratele tău.

Ea a inspirat adânc, şi-a pus mâinile în şolduri şi a spus:

— Pentru început, vreau să subliniez faptul că eu am mai multe de câştigat decât el din acest pact. Ducele spune că vrea să le ţină la distanţă pe fetele de măritat…

— Şi pe mamele acestora, a întrerupt-o Simon.

— Şi pe mamele lor. Sinceră să fiu – şi s-a uitat la Simon în timp ce vorbea – cred că se înşeală. Ele nu vor renunţa doar pentru că el pare să se fi ataşat de o altă tânără – mai ales când aceasta sunt *eu.*

— Şi de ce mă rog?

Daphne s-a pregătit să-i răspundă, dar a surprins schimbul de priviri dintre cei doi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, i-a spus Anthony, cu un aer spăşit.

— I-am explicat fratelui tău teoria prin care tu explici lipsa mai multor pretendenţi, i-a răspuns cu blândeţe Simon.

— Înţeleg. Daphne şi-a ţuguiat buzele, încercând să aleagă dacă ar fi trebuit sau nu să se arate ofensată. Hmm… Ar fi trebuit să-şi dea seama şi singur.

Simon a scos un sunet care putea fi luat drept râs.

Daphne le-a aruncat câte o privire tăioasă celor doi.

— Sper că cele două minute nu includ şi aceste întreruperi.

Simon a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. El ţine socoteala.

Anthony s-a prins de marginea biroului. Încerca, probabil, să nu sară la gâtul lui Simon, şi-a spus Daphne.

— Iar *el,* a spus Anthony ameninţător, se va trezi aruncat pe geam cât de curând, dacă nu-şi ţine gura.

— Ştiţi, am bănuit dintotdeauna că bărbaţii sunt nişte idioţi, a mârâit Daphne, dar azi m-am convins.

Simon a zâmbit.

— Scăzând întreruperile, a răbufnit Anthony, aruncându-i o altă privire ucigaşă lui Simon dar adresându-i-se lui Daphne, mai ai un minut şi jumătate la dispoziţie.

— Bine! a răbufnit ea. Mă voi rezuma la un singur lucru: azi am avut şase vizitatori. Şase! Îţi mai aminteşti când am mai avut şase vizitatori într-o singură zi?

Anthony o privea cu ochi goi.

— Nu ai cum să-ţi aminteşti, pentru că nu s-a mai întâmplat niciodată. Şase bărbaţi au urcat treptele de la intrare, au bătut la uşa noastră şi i-au dat lui Humboldt cartea lor de vizită. Şase bărbaţi mi-au adus flori, au făcut conversaţie cu mine, iar unul dintre ei chiar mi-a recitat poezii.

Simon i-a făcut cu ochiul.

— Şi ştii de ce? a întrebat, iar tonul îi era din ce în ce mai ridicat. Ştii?

Anthony a dat dovadă de înţelepciune şi şi-a ţinut

gura.

— Toate astea s-au întâmplat pentru că el – şi a arătat cu degetul spre Simon – a fost suficient de amabil încât să se prefacă interesat de mine aseară, la bal.

Simon, care stătea relaxat, sprijinit de birou, s-a îndreptat brusc:

— Ei, nu e chiar aşa.

Daphne s-a întors spre el şi l-a fixat cu privirea:

— Dar cum?

Simon nu a apucat să spună mai mult de „eu... eu...", că ea i-a luat vorba din gură:

— Te asigur că aceşti domni nu au găsit niciodată de cuviinţă, până acum, să mă viziteze.

— Dacă sunt într-atât de mărginiţi, i-a spus încet Simon, de ce te-ar interesa?

Ea a tăcut şi a părut că se retrage într-o carapace. Simon a avut senzaţia că spusese ceva foarte, foarte greşit. S-a convins de asta când a văzut-o clipind des.

Oh, la naiba!

Daphne s-a şters la un ochi. A tuşit, încercând să-şi acopere gestul, prefăcându-se că ducea mâna la gură, iar Simon s-a simţit ca ultimul om.

— Uite ce-ai făcut! a sărit ca ars Anthony. Şi-a luat sora de braţ, încercând să o îmbărbăteze şi i-a aruncat lui Simon o privire ucigătoare.

— Nu-l lua în seamă, Daphne. E un măgar.

— Poate, s-a smiorcăit ea. Dar e un măgar inteligent.

Anthony a rămas cu gura căscată.

Daphne i-a aruncat o privire nevinovată.

— Dacă nu voiai să repet acest cuvânt nu trebuia să-l foloseşti.

Anthony a oftat, învins:

— Chiar au venit şase bărbaţi azi?

Ea a dat din cap.

— Şapte, dacă-l socotim şi pe Hastings.

— Iar printre ei se afla vreunul cu care te-ai putea gândi să te măriţi? a întrebat-o el, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

Simon şi-a dat seama că ţinea pumnii încleştaţi şi s-a străduit să se controleze.

Daphne a dat din nou din cap.

— Sunt cu toţii bărbaţi cu care am fost dintotdeauna prietenă. Numai că nu m-au privit într-o lumină romantică până când Hastings nu a deschis drumul. Dacă mi se dă şansa, probabil că voi ajunge să mă ataşez de unul dintre ei.

— Dar… Simon a închis repede gura.

— Dar ce? a întrebat Daphne, întorcându-se spre el cu ochi curioşi.

Şi-a dat seama că ar fi vrut să-i spună că dacă bărbaţii aceia se arătau interesaţi de ea doar pentru că un duce îi dăduse atenţie, însemna că erau nişte idioţi iar ea nu trebuia să se gândească măcar să se mărite cu vreunul din ei. Dar ţinând cont de faptul că el fusese cel care o asigurase că va avea mai mulţi pretendenţi – ei bine, sincer, i se părea că s-ar fi arătat înfrânt.

— Nimic, i-a răspuns în final, ridicând mâna într-un gest de „nu are importanţă”.

Daphne l-a privit câteva secunde, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să se răzgândească, după care s-a întors spre fratele ei:

— Acum recunoşti că planul nostru este foarte înţelept?

— Înţelept este mult spus, dar – Anthony părea că o spune cu durere – înţeleg de ce mi-ai spus că vei avea beneficii de pe urma lui.

— Anthony, trebuie să-mi găsesc un soţ. În afară

de faptul că mama mă tot presează, chiar vreau un soţ. Vreau să mă căsătoresc, să am familia mea. Îmi doresc asta mai mult decât crezi. Şi până acum nu am fost cerută de niciun bărbat acceptabil.

Simon era convins că Anthony nu avea cum să reziste în faţa unei asemenea pledoarii. Şi a fost adevărat: Anthony s-a sprijinit oftând de birou.

— Foarte bine, i-a spus închizând ochii, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce spunea. Dacă trebuie, atunci sunt de acord.

Daphne a sărit şi l-a îmbrăţişat.

— Oh, Anthony, ştiam eu că eşti cel mai bun frate din lume. L-a sărutat pe obraz.

Anthony a ridicat ochii spre tavan înainte de a-l privi pe Simon:

— Vezi la ce sunt supus? l-a întrebat clătinând din cap. Folosea exact tonul unui bărbat aflat sub asediu care căuta înţelegere la un alt bărbat

Simon a zâmbit, gândindu-se cât de repede se transformase în ochii lui din seducătorul fără scrupule într-un bun prieten.

— Dar am de pus câteva condiţii, a spus Anthony tare, făcând-o pe Daphne să tresară.

Nu a scos niciun cuvânt, l-a aşteptat pe fratele ei să continue.

— În primul rând, tot ce mi-aţi spus nu trebuie să părăsească pereţii acestei încăperi.

— De acord, a spus ea repede.

Anthony s-a întors spre Simon:

— Bineînţeles, a spus şi el.

— Mama ar fi distrusă dacă ar afla adevărul.

— De fapt, a spus Simon, eu cred că mama voastră ne-ar aprecia ingeniozitatea, dar voi o cunoaşteţi mai bine, aşa că promit să păstrez discreţia.

Anthony i-a aruncat o privire de gheaţă.

— În al doilea rând, voi doi nu aveţi voie să rămâneţi singuri. Niciodată.

— Asta nu va fi greu deloc, i-a răspuns Daphne. Nici dacă m-ar fi curtat cu adevărat nu am fi avut voie să rămânem singuri.

Simon şi-a amintit de interludiul avut pe coridorul casei doamnei Danbury şi i-a părut rău că nu putea rămâne singur cu ea, dar îşi dădea seama cum arăta un obstacol, mai ales când acesta se numea Anthony Bridgerton. Aşa că a dat din cap, ascultător.

— În al treilea rând…

— Mai este şi al treilea? a întrebat Daphne.

— Pot fi şi treizeci, dacă vreau.

— Bine, a spus Daphne părând de-a dreptul îngrijorată. Dacă trebuie…

— Tu de ce râzi? l-a întrebat Anthony pe Simon.

Abia atunci Simon şi-a dat seama că pufnise în râs.

— Nu, nimic, a spus repede.

— Bine, a mârâit Anthony, pentru că a treia condiţie este următoarea: dacă te prind vreodată purtându-se astfel încât să o compromiţi în vreun fel… dacă te prind că-i săruţi mâna măcar fără să fie altcineva prezent, îţi smulg capul de pe umeri.

Daphne a clipit:

— Nu ţi se pare uşor exagerat?

Anthony a fixat-o cu privirea:

— Nu.

— Oh.

— Hastings?

Simon nu a avut de ales, a trebuit să dea din cap.

— Bine, a spus Anthony tăios. Acum, că ne-am înţeles, el – a făcut semn spre Simon – poate să plece.

— Anthony! a exclamat Daphne.

— Să înţeleg că nu mai sunt invitat la cină în

seara asta? a întrebat Simon.

— Da.

— Nu! Daphne şi-a prins fratele de braţ. L-ai invitat pe Hastings la cină? De ce nu mi-ai spus?

— Asta a fost cu zile în urmă, cu ani în urmă, a mormăit Anthony.

— Luni, a spus Simon.

— Înseamnă că trebuie să vii, a spus ferm Daphne. Mama va fi încântată. Iar tu – şi-a împuns fratele cu degetul – încetează să te mai gândeşti cum ai putea să-l otrăveşti.

Înainte ca Anthony să-i răspundă, Simon a zâmbit şi i-a spus:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Daphne. Nu uita că am studiat împreună aproape zece ani. Niciodată nu i-a plăcut chimia.

— Îl omor, şi-a spus Anthony. Până la sfârşitul săptămânii îl omor sigur.

— N-o s-o faci, a ripostat Daphne. Până mâine vei uita toate astea şi veţi sta amândoi la *White's,* fumând câte un trabuc.

— Nu cred, a spus Anthony.

— Aşa se va întâmplă, sunt sigură. Nu eşti de acord, Simon?

Simon i-a studiat chipul prietenului său şi şi-a dat seama că era ceva schimbat. Avea ceva în privire. Era serios.

Cu şase ani în urmă, când Simon părăsise Anglia, şi el şi Anthony erau copii. Numai că li se părea că deveniseră bărbaţi. Îşi omorâseră timpul cu jocuri de noroc şi târfe, plini de importanţă, dar acum erau alţii.

Erau adevăraţi bărbaţi.

Simon simţise că se schimbase în timpul călătoriilor lui. Fusese o transformare lentă, pe măsură ce făcea faţă unor noi provocări. Şi abia acum îşi

dădea seama că la întoarcerea în Anglia îşi imaginase că Anthony era acelaşi băieţandru de care se despărţise cu şase ani în urmă.

Îşi nedreptăţise prietenul şi abia acum realiza acest lucru. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, odată cu trecerea timpului, Anthony îşi asumase anumite responsabilităţi pe care el nici nu şi le imaginase. Trebuia să-şi îndrume fraţii, să-şi protejeze surorile. Simon avea un ducat, dar Anthony avea o familie.

Era o mare diferenţă, iar Simon înţelegea acum de ce prietenul său era exagerat de protector.

— Cred, a spus Simon încet, răspunzându-i în sfârşit lui Daphne la întrebare, că şi eu şi fratele tău ne-am schimbat mult în cei şase ani de când nu ne-am văzut. Şi cred că este un lucru bun.

Câteva ore mai târziu, în casa Bridgerton se instalase haosul.

Daphne se schimbase într-o rochie de seară verde, din catifea, care făcea ca ochii ei căprui să-şi schimbe culoarea. Se afla în holul mare şi încerca să-şi liniştească mama.

— Nu pot să cred, spunea Violet, ducând mâna la piept, că Anthony a uitat să-mi spună că l-a invitat pe duce la cină. Nu am avut timp pentru pregătiri. Deloc.

Daphne privea meniul pe care-l ţinea în mână, care începea cu supă de broască ţestoasă, urmată de alte trei feluri de mâncare şi terminând cu miel în sos bechamel, după care urmau patru feluri de desert. A încercat ca în voce să nu i se citească nicio urmă de sarcasm când a spus:

— Nu cred că ducele va avea motiv să se plângă.

— Sper să fie aşa, i-a răspuns Violet. Dacă ştiam că vine, aş fi adăugat şi o friptură de vită. Nu poţi primi musafiri şi să nu ai friptură de vită.

— Ştie foarte bine că este o cină fără pretenţii, în

familie.

Violet i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Nimic nu poate fi fără pretenţii când te vizitează un duce.

Daphne şi-a privit gânditoare mama. Violet îşi frângea mâinile şi strângea din dinţi.

— Mamă, a spus Daphne, nu cred că ducele se aşteaptă să ne dăm peste cap pentru el.

— Poate că nu se aşteaptă, i-a răspuns Violet, dar există anumite reguli. Sincer, nu înţeleg cum poţi fi atât de calmă şi de dezinteresată.

— Nu sunt dezinteresată!

— Dar nu pari deloc emoţionată. Violet a privit-o cu suspiciune. Cum de nu eşti deloc agitată? Pentru numele lui Dumnezeu, Daphne, bărbatul acesta se gândeşte să se însoare cu tine!

Daphne şi-a ascuns un geamăt.

— Nu a spus niciodată asta, mamă.

— Nici nu trebuia s-o facă. Altfel de ce ar fi dansat cu tine aseară? Singura fată pe care a mai onorat-o astfel a fost Penelope Featherington, şi ştim prea bine că a făcut-o doar din milă.

— Mie îmi place Penelope, a spus Daphne.

— Şi mie, i-a răspuns Violet, şi aştept ziua în care mama ei îşi va da seama că o fată cu tenul ei nu trebuie îmbrăcată în satin portocaliu. Dar nu despre asta este vorba.

— Dar despre ce?

— Nu mai ştiu! s-a văicărit Violet.

Daphne a clătinat din cap.

— Mă duc s-o caut pe Eloise.

— Da, chiar te rog, i-a răspuns distrată Violet. Şi vezi ca Gregory să fie curat. Nu se spală niciodată după urechi. Şi Hyacinth… Dumnezeule, ce ne facem cu ea? Hastings nu cred că se aşteaptă să fie prezentă

la masă o copilă de zece ani.

— Ba da, i-a spus Daphne răbdătoare. Anthony i-a spus că luăm cina în familie.

— Majoritatea familiilor nu le permit copiilor mai mici să stea la masă cu cei mari.

— E problema lor. Daphne a oftat exasperată. Mamă, am vorbit eu cu ducele. A înţeles că nu este o cină formală. Chiar mi-a spus că-şi doreşte asta. El nu are familie, aşa că a lua cina cu familia Bridgerton va fi pentru el o experienţă.

— Dumnezeu să ne ajute! Violet pălise.

Daphne a adăugat repede:

— Ştiu la ce te gândeşti. Te asigur că nu trebuie să-ţi mai faci griji că Gregory i-ar putea pune din nou lui Francesca cartofi cu smântână pe scaun. Sunt sigură că au depăşit faza asta.

— Asta s-a întâmplat săptămâna trecută!

— Aşa este, i-a răspuns repede Daphne. Dar sunt sigură că şi-a învăţat lecţia.

Violet nu părea prea convinsă, după privirea pe care i-a aruncat-o fiicei ei.

— Bine, atunci îl voi ameninţa cu moartea dacă face ceva care să te supere.

— Moartea nu-l sperie, a murmurat Violet. Cred că ar trebui să-l ameninţ că-i vând calul.

— Nu va crede niciodată.

— Ai dreptate, sunt prea bună la suflet, s-a încruntat Violet. Dar poate că o să mă creadă dacă-i spun că nu-i mai dau voie să călărească zilnic.

— Asta s-ar putea să ţină, a fost de acord Daphne.

— Bine. Mă duc să-l sperii cât pot eu de tare. Violet a făcut doi paşi, după care s-a întors. E o provocare să ai copii!

Daphne s-a mulţumit să zâmbească. Ştia că era o

provocare pe care mama ei o adora.

Violet şi-a dres glasul, semn că voia să poarte o discuţie serioasă.

— Sper ca totul să decurgă bine la cină, Daphne. Cred că Hastings ar putea fi o partidă bună pentru tine.

— Ar putea fi? a necăjit-o Daphne. Credeam că toţi ducii sunt partide bune, chiar dacă au două capete şi scuipă când vorbesc.

Violet i-a zâmbit cu înţelegere.

— Poate că-ţi vine greu să crezi, dar n-aş vrea să te măriţi cu oricine. Probabil că ţi se pare că nu mai contenesc să-ţi prezint bărbaţi de însurat, dar o fac numai pentru că vreau să ai de unde să-ţi alegi un soţ. Violet a zâmbit gânditoare. Cel mai mare vis al meu este să te văd la fel de fericită cum am fost eu cu tatăl tău.

Înainte ca Daphne să apuce să răspundă, Violet a dispărut. Lăsând-o pradă gândurilor.

Poate că planul pus la cale de ea şi Hastings nu era o idee prea bună, la urma urmei. Violet avea să fie distrusă când vor rupe aşa-zisa logodnă. Simon spusese că o lăsa pe ea să o rupă cu el, dar ea începea să se întrebe dacă nu cumva era mai bine să se întâmple invers. Pentru Daphne ar fi fost umilitor să fie părăsită de Simon, dar măcar nu avea să suporte un lung şir de „de ce” -uri din partea lui Violet.

Violet ar fi considerat-o nebună să renunţe la el.

Iar Daphne ar fi rămas întrebându-se dacă mama ei nu avea totuşi dreptate.

Simon nu era deloc pregătit pentru o cină cu familia Bridgerton. Era o chestie zgomotoasă, punctată cu râsete şi, din fericire, cu o singură întâmplare care implica şi un bob de mazăre zburător.

(Se părea că bobul de mazăre respectiv pornise din locul unde stătea Hyacinth, dar cea mai mică dintre

fraţii Bridgerton părea atât de inocentă, de angelică, încât lui Simon îi venea greu să creadă că ea îl aruncase spre fratele ei.)

Din fericire, Violet nu a observat nimic, deşi bobul a descris un arc de cerc perfect chiar pe deasupra capului ei.

Dar Daphne îl văzuse cu siguranţă, pentru că şi-a dus imediat şervetul la gură, ca să-şi mascheze râsul.

Simon a vorbit puţin în timpul mesei. De fapt, îi era mult mai uşor să-i asculte pe ceilalţi decât să converseze cu ei, mai ales dacă ţinea cont de privirile ameninţătoare pe care i le aruncau Anthony şi Benedict.

Dar Simon era aşezat la celălalt capăt al mesei faţă de cei doi fraţi mai mari – iar aici era cu siguranţă mâna lui Violet – aşa că îi era relativ simplu să-i ignore şi să savureze felul în care Daphne interacţiona cu restul familiei ei.

Într-un final, Hyacinth, care stătea în dreapta lui Daphne, l-a privit direct în ochi şi i-a spus:

— Nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa?

Violet s-a înecat cu vinul.

— Ducele este mult mai politicos decât noi, i-a explicat Daphne lui Hyacinth. Noi intervenim mereu în discuţie, îi întrerupem pe ceilalţi, strigăm de parcă ne-ar fi teamă că nu suntem auziţi.

— Eu nu mă tem că nu sunt auzit, i-a spus Gregory.

— Nici eu, a spus sec Violet. Mănâncă-ţi mazărea, Gregory.

— Dar Hyacinth…

— Lady Bridgerton, a spus Simon, mai pot primi o porţie din această mazăre delicioasă?

— Bineînţeles. Violet şi-a arcuit sprâncenele când l-a privit pe Gregory. Vezi, ducele mănâncă mazărea.

Gregory şi-a mâncat şi el mazărea.

— Ştiţi, a spus Violet, cred că aceasta este una dintre cele mai plăcute seri din acest an. Chiar dacă – a aruncat o privire plină de subînţeles spre Hyacinth – cea mai mică dintre fiicele mele îşi aruncă boabele de mazăre sub masă.

Simon a ridicat privirea exact în clipa în care Hyacinth striga:

— De unde ştii?

Violet a clătinat din cap şi ridicat ochii spre tavan.

— Dragii mei copii, când veţi învăţa că eu ştiu totul?

Simon a decis pe loc că avea un mare respect pentru Violet Bridgerton.

Numai că în clipa următoare a reuşit să-l zăpăcească complet, cu o întrebare şi un zâmbet:

— Spuneţi-mi, Alteţă, sunteţi ocupat mâine?

Deşi era blondă cu ochi albaştri, semăna atât de mult cu Daphne când l-a întrebat, încât pe moment el a rămas fără replică. Aşa că nu a mai apucat să se gândească la ce voia să spună şi i-a răspuns:

— N-nu. Nu-mi amintesc.

— Excelent! a exclamat Violet. Trebuie să ne însoţiţi în excursie, la Greenwich.

— Greenwich? a repetat Simon.

— Plănuim o ieşire de câteva săptămâni. Ne gândeam să mergem cu barca, apoi să facem un picnic pe malul Tamisei. Violet i-a zâmbit încrezătoare. Veniţi, nu-i aşa?

— Mamă, a intervenit Daphne, sunt sigură că ducele are numeroase angajamente.

Violet i-a aruncat o asemenea privire lui Daphne că Simon s-a mirat că ea nu a îngheţat pe loc.

— Prostii, i-a răspuns Violet. Doar a spus că nu

este ocupat. S-a întors din nou spre Simon. Vom vizita şi Observatorul regal, nu e doar o stupidă plimbare de plăcere. Observatorul nu este deschis pentru public, dar răposatul meu soţ l-a patronat într-un timp, aşa că putem intra.

Simon s-a uitat spre Daphne. Ea a ridicat din umeri şi i-a cerut scuze din priviri.

S-a întors mai apoi spre Violet.

— Aş fi încântat.

Violet s-a luminat la faţă şi l-a bătut uşor pe braţ.

Iar Simon a avut senzaţia că soarta îi fusese pecetluită.

CAPITOLUL 8

A ajuns la urechile autoarei că întreaga familie Bridgerton (plus un duce!) s-a îmbarcat sâmbătă spre Greenwich.

La urechile autoarei a ajuns şi faptul că susmenţionatul duce, împreună cu un anume membru al familiei Bridgerton, s-au întors la Londra foarte, foarte uzi.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 3 mai 1813.

— Dacă îţi mai ceri scuze o singură dată voi fi nevoit să te omor, a spus Simon, sprijinindu-şi capul în mâini.

Daphne i-a aruncat o privire iritată din scaunul strâmt din lemn al iahtului pe care mama ei îl închiriase pentru întreaga familie – şi pentru duce, bineînţeles – ca să-i ducă la Greenwich.

— Scuză-mă, a spus ea, că sunt într-atât de politicoasă încât să-mi cer scuze pentru subterfugiile

mamei mele. Credeam că scopul şaradei noastre era tocmai să te vezi scăpat de peţitoarele nemiloase.

Simon s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Ar fi fost o problemă doar dacă nu m-aş fi simţit bine cu voi.

Daphne a împins bărbia înainte, surprinsă:

— Oh, a spus – ca o proastă, după părerea ei. Drăguţ din partea ta.

El a râs.

— Îmi place să călătoresc pe apă, iar o vizită la Observatorul Regal mă tentează cu adevărat. A înclinat capul spre ea: cât de multe ştii despre navigaţie şi longitudine?

Ea a clătinat din cap:

— Mă tem că foarte puţine. Trebuie să mărturisesc că nu ştiu nici măcar ce meridian este aici, la Greenwich.

— Este punctul de la care se măsoară toate longitudinile. Pe vremuri marinarii şi navigatorii măsurau distanţa longitudinală din punctul lor de plecare, dar în ultimul secol astronomii au hotărât ca Greenwich să devină punctul de plecare.

Daphne a ridicat o sprânceană:

— Nu ţi se pare o îngâmfare cam mare, să te consideri centrul lumii?

— De fapt este chiar comod să ai un punct de referinţă universal, atunci când navighezi pe oceane.

Ea nu părea prea convinsă.

— Şi toată lumea a fost de acord să fie ales Greenwich-ul? Îmi vine greu să cred că francezii nu au insistat să fie Parisul, iar Papa ar fi preferat cu siguranţă Roma…

— Ei bine, nu a fost tocmai un acord, a râs el. Sau vreun tratat oficial, dacă la asta te refereai. Dar Observatorul Regal publică un excelent set de hărţi în

fiecare an – se numeşte Almanahul Nautic. Orice marinar ar trebui să fie inconştient dacă ar naviga fără unul la bord. Şi de vreme ce Almanahul Nautic ia drept referinţă Greenwich-ul, cu latitudine zero… şi restul lumii a făcut la fel.

— Pari să ştii destul de multe despre asta.

El a ridicat din umeri.

— Când petreci mult timp pe un vas, ajungi să le înveţi.

— Mă tem că în casa Bridgerton nu s-au predat asemenea lecţii. Majoritatea lucrurilor le-am învăţat de la guvernante.

— Păcat, a murmurat el. Apoi a continuat: majoritatea?

— Dacă mă interesa ceva anume, puteam studia din cărţile aflate în bibliotecă.

— Înţeleg că matematica abstractă nu s-a numărat printre preferatele tale.

Daphne a râs:

— Spre deosebire de tine? Nu prea, recunosc. Mama spunea mereu că nu mă crede în stare să adun măcar.

Simon era nedumerit.

— Ştiu, ştiu, i-a spus ea, continuând să zâmbească. Voi, cei care excelaţi în matematică nu înţelegeţi cum noi, muritorii de rând, ne putem uita la o pagină plină cu cifre fără să ştim rezultatul – sau măcar cum să-l aflăm – într-o clipă. Şi Colin este la fel.

El a zâmbit, pentru că ea avea perfectă dreptate.

— Şi care au fost materiile tale preferate?

— Istoria şi literatura. Ceea ce a fost un noroc, pentru că nu am dus lipsă de cărţi pe aceste subiecte.

El a mai luat o gură de limonadă.

— Istoria nu m-a pasionat niciodată.

— Adevărat? De ce crezi că nu?

Simon a ezitat o clipă, gândindu-se dacă nu cumva lipsa lui de entuziasm de datora dezgustului faţă de titlul său şi faţă de toate tradiţiile care îl marcau. Tatăl lui ţinuse atât de mult la titlul lui încât…

S-a mulţumit însă să spună doar:

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mi-a plăcut, bănuiesc.

Au rămas câteva momente într-o tăcere complice, cu briza apei bătându-le uşor prin păr. Apoi Daphne a zâmbit şi a spus:

— Ei bine, nu-mi voi cere din nou scuze, pentru că ţin prea mult la viaţa mea şi nu vreau să-mi fie curmată de tine, dar mă bucur că nu eşti foarte trist, după ce mama te-a bătut atât la cap să ne însoţeşti.

Privirea pe care i-a aruncat-o era uşor ironică:

— Dacă nu aş fi vrut să vin, orice ar fi spus mama ta, ar fi fost în zadar.

Ea a pufnit:

— Spune asta bărbatul care se preface că mă curtează, tocmai pe mine dintre toate, pentru că este prea politicos ca să refuze invitaţiile venite din partea soţiilor prietenilor lui.

El s-a încruntat imediat:

— Cum adică, *tocmai* pe tine dintre toate?

— Păi, eu… A clipit, surprinsă. Nici ea nu ştia ce voise să spună. N-am idee, a zis într-un final.

— Să nu mai spui asta, a mormăit el şi s-a aşezat şi mai bine pe scaun.

Ochii lui Daphne fixau o picătură de apă de pe balustradă. Încerca să-şi şteargă zâmbetul de pe chip. Simon era atât de dulce când era morocănos!

— La ce te uiţi? a întrebat el.

— La nimic, a spus ea, strângând apoi din buze.

— Atunci de ce zâmbeşti?

Asta nu avea de gând să i-o spună, în niciun caz.

— Nu zâmbesc.

— Dacă nu zâmbeşti, înseamnă că eşti pe punctul să strănuţi sau să suferi vreun atac.

— Niciuna, nici alta, i-a spus cu voce suavă. Pur şi simplu mă bucuram de vremea frumoasă.

Simon s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a înclinat capul să o privească:

— Nici compania nu este tocmai rea, a provocat-o el.

Daphne a aruncat o privire ţintită spre Anthony, care stătea sprijinit de balustradă, de cealaltă parte a punţii şi se uita atent la ei.

— Te referi la *toată lumea* de aici? l-a întrebat.

— Dacă e vorba de războinicul tău frate, i-a răspuns Simon, să ştii că găsesc tristeţea lui chiar amuzantă.

Daphne a încercat să-şi ascundă zâmbetul, dar nu a reuşit.

— Nu eşti prea amabil.

— N-am pretins niciodată că aş fi. Şi uită-te la el – a făcut un semn în direcţia lui Anthony, care s-a înnegrit şi mai tare la faţă. Ştie că vorbim despre el, şi asta îl roade peste măsură.

— Credeam că sunteţi prieteni.

— Suntem. Asta îşi fac prietenii, unii altora.

— Bărbaţii sunt nişte nebuni.

— În general, a fost de acord el.

Ea a dat ochii peste cap.

— Am crezut că prima regulă a prieteniei era să nu cochetezi cu sora prietenului tău.

— Dar eu nu cochetez. Doar mă prefac.

Daphne a dat din cap gânditoare şi s-a uitat la Anthony.

— Şi totuşi asta îl omoară, deşi ştie care este adevărul.

— Ştiu, a râs satisfăcut Simon. Nu e minunat?

Chiar atunci s-a apropiat de ei Violet.

— Copii! a strigat ea. Copii! Oh, scuzaţi-mă, Alteţă, a adăugat văzându-l. Nu este cazul să mă adresez aşa, la grămadă, cu copiii mei.

Simon a zâmbit.

— Căpitanul mi-a spus că aproape am ajuns, a continuat Violet. Ar trebui să ne strângem lucrurile.

Simon s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna lui Daphne, care a acceptat-o recunoscătoare, pentru că se clătina îngrozitor.

— Nu sunt prea sigură, a râs ea, strângându-i mâna cu putere.

— Ce te-ai fi făcut pe mare? a întrebat-o el.

— Răule! Nu ar trebui să-mi scoţi în evidenţă lipsa de graţie şi de echilibru.

În timp ce vorbea şi-a întors faţa spre el. În clipa aceea, vântul i-a trecut prin păr şi i-a colorat obrajii în roz. Arăta atât de încântător de drăguţă încât Simon a uitat pentru o clipă să respire.

Gura ei cu buze pline oscila undeva între zâmbet şi râs, soarele făcea ca părul ei să capete accente roşiatice. Aici, pe vas, departe de rigiditatea sălilor de bal, părea atât de naturală şi de frumoasă încât lui Simon îi venea să râdă ca un idiot, doar pentru simplul fapt că se afla în prezenţa ei.

Dacă nu ar fi fost înconjuraţi de toată familia ei ar fi sărutat-o. Ştia că nu ar fi trebuit să cocheteze cu ea, că nu se va căsători niciodată cu ea şi totuşi se simţea atras de ea. Nici nu şi-a dat seama ce era pe cale să facă până în clipa în care s-a dezechilibrat şi a fost nevoit să se îndrepte.

Din nefericire Anthony a asistat la întregul episod, aşa că s-a interpus rapid între Simon şi Daphne pe care a luat-o de braţ folosindu-se de toată forţa lui.

— În calitate de frate mai mare, a mârâit el, cred

că îmi revine mie onoarea să te conduc la ţărm.

Simon s-a înclinat în faţa lui şi i-a făcut loc, prea tulburat de lipsa de autocontrol de adineauri ca să mai protesteze.

Barca acosta şi a fost coborâtă o scândură, drept pasarelă. Simon i-a privit pe toţi membrii familiei Bridgerton coborând şi i-a urmat pe malul înverzit al Tamisei.

În vârful dealului era aşezat Observatorul Regal, o clădire veche, din cărămidă roşie. Turnurile erau acoperite de acoperişuri gri iar Simon a avut senzaţia că – exact cum spusese Daphne – acela era centrul lumii.

Străbătuse o mare parte din globul pământesc şi totuşi, aici, se simţea umil.

— Suntem toţi? a strigat vicontesă. Rămâneţi pe loc cu toţii, să fiu sigură că suntem cu toţii prezenţi. A început să numere capetele, sfârşind cu un triumfător:

— Zece! Suntem toţi.

— Bine că nu ne mai pune să ne înşiruim după vârstă.

Simon s-a uitat în stânga şi l-a văzut pe Colin, care zâmbea.

— Metoda a funcţionat câtă vreme ordinea vârstei corespundea cu cea a înălţimii. Dar când Benedict l-a depăşit pe Anthony iar Gregory a crescut mai înalt ca Francesca… Colin a ridicat din umeri. Mama a fost obligată să renunţe.

Simon s-a uitat printre ei şi a ridicat din umeri.

— Încerc să-mi dau seama unde ar fi locul meu.

— Undeva pe lângă Anthony, bănuiesc.

— Ferească Dumnezeu! a murmurat Simon. Colin l-a privit amuzat şi curios deopotrivă.

— Anthony! a strigat Violet. Unde este Anthony? Anthony şi-a făcut cunoscută poziţia cu un scrâşnet din

dinţi.

— Aici erai, Anthony. Te rog să mă însoţeşti înăuntru. Anthony s-a desprins cu greu de Daphne şi i s-a alăturat mamei.

— Este complet lipsită de ruşine, nu-i aşa? a şoptit Colin.

Simon nu a găsit de cuviinţă să-i răspundă.

— Ei bine, te rog să nu o dezamăgeşti, a continuat Colin. O vezi cât se străduieşte. Trebuie neapărat să o iei pe Daphne de braţ, măcar atât poţi face.

Simon s-a întors spre Colin.

— Eşti la fel de rău ca şi mama ta. Colin a izbucnit în râs.

— Da, dar măcar eu nu mă pretind subtil. Daphne a ales exact acel moment ca să se apropie de ei.

— Se pare că am rămas fără însoţitor.

— Ca să vezi! i-a răspuns Colin. Vă rog să mă scuzaţi, mă duc după Hyacinth. Dacă sunt obligat să o însoţesc pe Eloise, cred că voi prefera să mă întorc înot la Londra. De când a împlinit paisprezece ani a devenit o nesuferită.

Simon a clipit nedumerit.

— Parcă te-ai întors de pe continent abia săptămâna trecută.

Colin a încuviinţat cu un gest al capului.

— Da, dar Eloise a împlinit paisprezece ani acum un an şi jumătate.

Daphne l-a prins de cot.

— Cu puţin noroc, nu-i voi spune ce-ai zis despre ea.

Colin a ridicat ochii spre cer şi a dispărut în micul grup, strigându-i numele lui Hyacinth.

Daphne şi-a pus mâna pe braţul lui Simon şi l-a întrebat:

— Am reuşit deja să te speriem?

— Poftim?

Ea i-a zâmbit cu subînţeles.

— Nu există nimic mai obositor decât o ieşire în aer liber cu familia Bridgerton.

— Ah, asta era! Simon s-a dat rapid spre dreapta, ca să-l evite pe Gregory care fugea după Hyacinth, strigând ceva despre noroi şi răzbunare. Este o experienţă nouă.

— Foarte politicos spus, Alteţă, i-a spus admirativ Daphne. Sunt impresionată.

— Da, păi… S-a dat un pas înapoi când Hyacinth l-a şters cu poalele rochiei, scoţând un ţipăt atât de ascuţit încât Simon a fost convins că toţi câinii din Londra au început să latre. Eu nu am fraţi.

Daphne a oftat, visătoare.

— Să nu ai niciun frate, a murmurat. Parc-ai fi în rai. A continuat să privească în depărtare câteva clipe, după care s-a trezit din reverie. A întins mâna exact în secunda în care Gregory a trecut pe lângă ei şi l-a prins ferm de braţ: Gregory Bridgerton! Nu mai alerga aşa. O să dărâmi pe cineva.

— Cum ai reuşit? a întrebat Simon.

— Ce anume? Să-l prind?

— Da.

Ea a ridicat din umeri.

— Am ani de experienţă.

— Daphne! a scâncit Gregory. Ea continua să-l ţină strâns.

I-a dat drumul, într-un final.

— Ia-o mai încet!

El a făcut doi paşi exagerat de lenţi, după care a rupt-o la fugă.

— Cu Hyacinth cum rămâne? a întrebat Simon.

Daphne i-a făcut semn peste umăr.

— Se pare că mama încearcă să o ţină în frâu.

Simon a văzut-o pe Violet cum o mustra vehement pe Hyacinth. S-a întors înapoi la Daphne.

— Ce voiai să spui atunci când s-a apropiat Gregory?

Ea a clipit:

— N-am idee.

— Am impresia că voiai să spui ceva legat de fraţi, de a-i avea sau nu.

— Ah, da. A râs, urmărindu-i cu privirea pe ceilalţi, care urcau dealul spre observator. Mă crezi sau nu, mă gândeam că deşi ideea de singurătate eternă mă tentează, nu cred că mi-ar place să nu am o familie.

Simon nu a scos niciun cuvânt.

— Nici nu-mi imaginez cum ar fi să am un singur copil, a adăugat ea.

— Uneori, i-a replicat el sec, nu ai de ales.

Daphne s-a înroşit instantaneu.

— Oh, îmi pare atât de rău, s-a bâlbâit ea, încremenind în loc. Am uitat. Mama ta…

Simon s-a oprit alături de ea.

— Nu am cunoscut-o, a spus ridicând din umeri. Aşa că nu am plâns-o. Ochii lui albaştri erau însă straniu de goi, iar Daphne a ştiut imediat că acele cuvinte nu erau adevărate.

La fel de bine a înţeles că el le credea, în întregime.

S-a întrebat atunci ce anume se întâmplase cu acest bărbat încât să se mintă astfel în toţi acei ani.

I-a studiat chipul, înclinând uşor capul. Vântul îi colorase uşor obrajii şi-i răvăşise părul negru. El a părut stânjenit de privirea ei şi a spus:

— Am rămas în urmă.

Daphne s-a uitat în sus, pe deal. Familia ei era la

o distanţă apreciabilă.

— Aşa este, a spus îndreptându-şi umerii. Ar trebui să ne grăbim.

Dar în timp ce urcau dealul ea nu se gândea la familia ei, la observator sau la longitudine. Se întreba de ce oare simţea nevoia ca ducele să o ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Câteva ore mai târziu, se întorseseră pe malul Tamisei şi tocmai sfârşeau un prânz elegant şi totuşi simplu pregătit de bucătăreasa familiei Bridgerton. Ca şi cu o seară înainte, Simon era tăcut, preferând să observe felul în care Daphne interacţiona cu familia ei cea zgomotoasă.

Se părea însă că Hyacinth avea alte gânduri.

— Bună ziua, Alteţă, a spus ea, aşezându-se lângă el pe pătură. V-a plăcut observatorul?

Simon i-a răspuns zâmbind:

— Da, domnişoară Hyacinth. Ţie?

— Oh, foarte mult. Şi în special lecţia pe care ne-aţi ţinut-o despre longitudine şi latitudine.

— Oh, n-aş numi-o chiar *lecţie,* a spus Simon. Cuvântul îl făcea să se simtă bătrân şi ruginit.

De cealaltă parte a păturii, Daphne se distra pe seama lui.

Hyacinth i-a zâmbit, părând că flirta – *flirta cu el?* – şi i-a spus:

— Ştiaţi că Greenwich-ul are o poveste romantică?

Daphne râdea deja în hohote. O mică trădătoare.

— Adevărat? a reuşit Simon să spună.

— Adevărat, i-a răspuns Hyacinth, pe un ton care l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva în trupul unei fetiţe de zece ani se ascundea o femeie de patruzeci. Chiar în acest loc, sir Walter Raleigh şi-a întins mantia pe jos pentru ca regina Elizabeth să nu-şi murdărească

de noroi condurii.

— Chiar aşa? a spus Simon, privind atent în jur.

— Alteţă! Figura lui Hyacinth a redevenit cea a unei copile nerăbdătoare. A sărit în picioare. Ce faceţi?

— Examinez terenul, i-a răspuns el. I-a aruncat pe furiş o privire lui Daphne. Ea se uita la el cu voioşie şi umor şi cu altceva, care l-a făcut să se simtă mult mai înalt decât era.

— Dar ce anume cauţi? a insistat Hyacinth.

— Bălţi.

— Bălţi? A zâmbit când şi-a dat seama în sfârşit ce voia el să spună. Bălţi?

— Exact. Dacă tot trebuie să-mi distrug mantia ca să-ţi salvez pantofii, aş vrea să ştiu asta din vreme, domnişoară Hyacinth.

— Dar nici nu ai mantie.

— Dumnezeule mare! a exclamat Simon pe un ton care a făcut-o pe Daphne să izbucnească în hohote. Vrei să spui că va trebui să-mi dau jos cămaşa?

— Nu! a chicotit Hyacinth. Nu trebuie să-ţi dai nimic jos! Pe aici nu sunt bălţi.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, a spus Simon, ducându-şi mâna la piept, pentru efect. Se distra mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că era posibil. Voi, fetele Bridgerton sunteţi foarte pretenţioase, ştii asta?

Hyacinth l-a privit cu un amestec de suspiciune şi încântare. În final, suspiciunea a învins. Şi-a pus mâinile în şoldurile înguste şi a întrebat:

— Râzi cumva de mine?

El i-a zâmbit larg.

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— Eu cred că am noroc că nu sunt bălţi prin

preajmă.

Hyacinth a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Dacă te hotărăşti să te căsătoreşti cu sora mea… a început ea.

Daphne s-a înecat cu biscuitul.

— Să ştii că eu sunt de acord.

Simon s-a înecat la rândul lui.

— Şi dacă nu, a continuat Hyacinth zâmbindu-i timid, ţi-aş fi îndatorată dacă m-ai aştepta să mai cresc.

Din fericire pentru Simon, care nu ştia cum să reacţioneze în faţa unei copile şi nici ce să-i răspundă, Gregory a apărut de nicăieri şi a ciufulit-o pe Hyacinth. Ea a fugit imediat după el, hotărâtă să se răzbune.

— Nu credeam să ajung să spun vreodată asta, dar cred că tocmai ai fost salvat de fratele meu mai mic.

— Câţi ani are sora ta? a întrebat Simon.

— Zece. De ce?

El a clătinat din cap, neîncrezător.

— Pentru o clipă aş fi putut jura că are patruzeci.

Daphne a zâmbit.

— Uneori seamănă atât de mult cu mama că mă sperie.

În clipa aceea, femeia în chestiune s-a ridicat şi a început să-şi îndemne copiii să se îndrepte spre barcă.

— Haideţi, le-a strigat. Se face târziu!

Simon s-a uitat la ceasul de buzunar.

— E abia trei.

Daphne a ridicat din umeri şi s-a ridicat.

— Pentru mama este o oră târzie. După ea, o lady trebuie să ajungă neapărat acasă înainte de ora cinci.

— De ce?

Ea s-a aplecat să strângă pătura.

— N-am idee. Să aibă timp să se pregătească pentru cină, probabil. Este una din regulile cu care am crescut şi am aflat că nu e bine să o pun la îndoială. S-a îndreptat, strângând la piept pătura albastră, moale. Suntem gata de plecare?

Simon i-a întins braţul.

— Cu siguranţă.

Au făcut câţiva paşi în direcţia bărcii, după care Daphne a spus:

— Te-ai purtat tare frumos cu Hyacinth. Probabil că ai petrecut mult timp cu copiii.

— Chiar deloc.

— Oh, a spus ea, încruntându-se. Ştiam că nu ai avut fraţi, dar am presupus că ai avut de-a face cu copii în călătoriile tale.

— Nu.

Daphne a tăcut câteva clipe, întrebându-se dacă să mai continue acea discuţie. Vocea lui Simon se înăsprise, iar chipul lui…

Nu mai semăna deloc cu bărbatul care o tachinase pe Hyacinth cu doar câteva minute în urmă.

Dar pentru un motiv anume – poate pentru că fusese o după-amiază atât de plăcută, poate doar pentru că era frumos afară – ea s-a prefăcut că-i zâmbeşte şi i-a spus:

— Ai sau nu experienţă, e clar că te pricepi. Unii adulţi nu ştiu deloc să vorbească cu copiii.

El nu a spus nimic.

Daphne l-a bătut uşurel pe braţ:

— Vei face cândva un copil fericit. Într-o bună zi vei fi un tată extraordinar.

El s-a întors brusc cu faţa spre ea iar privirea aproape că i-a îngheţat inima lui Daphne.

— Cred că ţi-am mai spus că nu intenţionez să mă căsătoresc, i-a spus rece. Niciodată.

— Dar sunt sigură că tu…

— În concluzie, este exclus să am vreodată copii.

— Eu… înţeleg. Daphne a înghiţit în sec şi a încercat să-i zâmbească, dar nu a reuşit decât să-şi mişte uşor buzele. Şi chiar dacă ştia că totul era doar o şaradă, s-a simţit dezamăgiră.

Au ajuns la docuri. Câţiva dintre membrii familiei urcaseră deja la bord iar Gregory sărea pe scândură.

— Gregory! a strigat Violet, cu voce ascuţită, încetează imediat!

El s-a oprit dar nu s-a mişcat din loc.

— Urcă la bord sau vino înapoi.

Simon şi-a desprins braţul din strânsoarea lui Daphne.

— Scândura pare udă. S-a îndreptat spre el.

— Ai auzit ce-a spus mama! a strigat Hyacinth.

— Oh, Hyacinth, a suspinat Daphne, pentru sine. Chiar nu poate să tacă niciodată?

Gregory a scos limba.

Daphne a observat că Simon se îndrepta spre scândură. S-a grăbit să-l ajungă, şoptind:

— Simon, sunt sigură că nu va păţi nimic.

— Poate să alunece şi să fie prins între frânghii. I-a făcut semn spre încurcătura de frânghii care atârnau afară din barcă.

Simon a ajuns la capătul scândurii şi a păşit nonşalant, de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Te mişti? a strigat, făcând un pas. Vreau să trec.

Gregory a clipit des.

— Nu trebuia să o însoţeşti pe Daphne?

Simon a mai făcut un pas, dar chiar în acel moment Anthony a făcut şi el un pas pe celălalt capăt al scândurii. El se îmbarcase deja.

— Gregory! a strigat. Treci imediat în barcă!

De jos, de pe doc, Daphne l-a văzut pe Gregory tresărind, surprins şi alunecând pe lemnul ud. Anthony s-a aruncat înainte, încercând să-l prindă dar fără să reuşească. A încercat să-şi recapete echilibrul în timp ce Gregory, în alunecare, l-a antrenat cu el şi pe Simon.

— Simon! a strigat Daphne, alergând spre el.

Simon a căzut cu zgomot în apa murdară a

Tamisei exact în clipa în care Gregory i-a strigat:

— Îmi pare rău! Şi s-a dat doi paşi înapoi, ca racul, fără să se uite pe unde mergea. Ceea ce explică, probabil, faptul că nu l-a văzut pe Anthony, care aproape că reuşise să se stabilizeze şi era la numai câţiva centimetri de el.

Gregory s-a izbit cu putere de Anthony iar acesta a aterizat lângă Simon.

Daphne a dus mâna la gură. Făcuse ochii mari cât cepele.

Violet a strâns-o cu putere de braţ.

— Te sfătuiesc să nu râzi.

Daphne a strâns din buze, încercând să o asculte, dar îi era foarte greu.

— Dar tu râzi, i-a spus mamei.

— Ba nu, a minţit Violet. Gâtul i se înroşise din cauza efortului de a se abţine. Şi apoi, eu sunt *mama. Mie* n-ar îndrăzni să-mi facă nimic.

Simon şi Anthony ieşeau şiroind din apă, uitându-se unul la altul.

Gregory a mai făcut câţiva paşi şi a dispărut pe punte.

— Poate că ar trebui să intervii, i-a sugerat Violet.

— Eu? s-a tânguit Daphne.

— Par gata să se încaiere.

— Dar de ce? A fost vina lui Gregory.

— Bineînţeles, i-a răspuns Violet pierzându-şi

răbdarea. Dar sunt bărbaţi şi sunt amândoi furioşi şi stânjeniţi şi nu se pot răzbuna pe un băieţandru de doisprezece ani.

Anthony spunea deja:

— Puteam să mă ocup eu de el.

Iar Simon:

— Dacă nu-l luai prin surprindere…

Violet a dat ochii peste cap şi i-a spus lui Daphne:

— Vei învăţa curând că orice bărbat simte nevoia imperioasă să dea vina pe altcineva atunci când este pus într-o postură ridicolă.

Daphne s-a repezit spre ei, intenţionând să-i facă să raţioneze, dar o singură privire a făcut-o să înţeleagă că nu era nimic de făcut, aşa că a arborat un zâmbet larg, l-a luat pe Simon de braţ şi l-a întrebat:

— Îmi oferi braţul?

Simon s-a uitat la Anthony.

Anthony s-a uitat la Simon.

Daphne l-a tras cu putere de braţ.

— Nu am terminat-o cu tine, Hastings, a şuierat Anthony.

— Nici pe departe, i-a răspuns Simon.

Daphne şi-a dat seama că de fapt căutau o scuză să se încaiere. L-a smucit şi mai tare pe Simon, pregătită să-i smulgă umărul dacă era nevoie.

După o altă privire ucigaşă, el s-a lăsat condus spre punte.

*

Călătoria spre casă a durat o veşnicie.

Mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce Daphne se pregătea de culcare, se simţea profund neliniştită. Ştia prea bine că nu va reuşi să adoarmă, aşa că şi-a pus un capot şi a coborât scările în căutarea unui pahar de

lapte cald şi companie. Doar avea atâţia fraţi, şi-a spus, trebuia să găsească pe *cineva* treaz.

În drum spre bucătărie, a auzit zgomote în biroul lui Anthony aşa că a băgat capul pe uşă. Fratele ei mai mare stătea la birou şi avea degetele pătate de tuş. Îşi scria corespondenţa. Nu era ceva obişnuit să se afle acolo atât de târziu. Îşi păstrase biroul de la reşedinţa Bridgerton chiar şi după ce se mutase în casa lui de burlac, dar de obicei se ocupa de treburile lui în timpul zilei.

— Nu ai o secretară care să se ocupe de asta? l-a întrebat zâmbind Daphne.

Anthony a ridicat privirea.

— Proasta s-a măritat şi s-a mutat la Bristol, a mormăit.

— Ah. A străbătut camera şi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului. Asta explică prezenţa ta aici la ore atât de ciudate.

Anthony s-a uitat la ceas.

— E abia miezul nopţii. Şi apoi, mi-a trebuit o după-amiază întreagă să scap de mirosul de baltă din păr.

Daphne s-a străduit să nu zâmbească.

— Dar ai dreptate, a spus oftând Anthony, aşezându-se la rândul lui. E târziu iar ceea ce am eu de făcut poate aştepta până dimineaţă. S-a sprijinit de spătar şi şi-a întins gâtul. Tu de ce eşti trează la ora asta?

— Nu puteam să dorm, i-a spus Daphne ridicând din umeri. Am coborât să beau puţin lapte şi te-am auzit înjurând.

Anthony s-a încruntat:

— Din cauza nenorocitei ăsteia de peniţe. Să dea…

Daphne a zâmbit. Fraţii ei nu-şi controlau

niciodată limbajul în prezenţa ei.

— Pleci la tine acasă?

El a dat din cap.

— Parcă aş vrea şi eu nişte lapte. Ce-ar fi să suni să ne aducă la amândoi?

Daphne s-a ridicat:

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi să ne luăm singuri? Doar nu suntem idioţi. Ar trebui să fim în stare să încălzim nişte lapte. Şi mai mult decât atât, cred că toţi servitorii dorm deja.

Anthony a urmat-o spre uşă.

— Foarte bine, dar va trebui să faci tu totul. Eu nu am nici cea mai mică idee despre cum se fierbe laptele.

— Nici nu cred că trebuie lăsat să dea în fiert, a spus Daphne. A deschis uşa bucătăriei. Înăuntru era întuneric, cu excepţia luminii lunii care pătrundea pe geam. Caută o lampă iar eu voi căuta laptele, i-a spus ea lui Anthony. I-a zâmbit ştrengăreşte: ştii să aprinzi o lampă, nu?

— Cred că mă descurc, a spus el sincer.

Surâzând, Daphne a luat un vas de pe raft. Ea şi Anthony se înţeleseseră mereu bine, glumeau adesea şi îi făcea plăcere să-l vadă exact aşa cum era de obicei. În ultima săptămână fusese mereu nervos, mai mereu la adresa ei.

Şi la adresa lui Simon, bineînţeles, numai că el nu era acolo, să încaseze bombănelile lui Anthony.

Bucătăria s-a luminat iar Daphne s-a întors spre Anthony, care zâmbea triumfător.

— Ai găsit laptele sau trebuie să plec în căutarea unei vaci?

Ea a râs şi a ridicat sticla:

— L-am găsit! S-a apropiat de plita modernă pe care bucătăreasa o cumpărase cu câteva luni în urmă.

— Ştii să o foloseşti? l-a întrebat.

— Nu. Tu?

Daphne a clătinat din cap.

— N-am idee. A atins uşor suprafaţa plitei. Nu e fierbinte.

— Niciun pic?

— E rece-rece.

Şi fratele şi sora au tăcut câteva clipe.

— Ştii, a spus în final Anthony, şi laptele rece e bun.

— Exact la asta mă gândeam şi eu!

Anthony a zâmbit şi a scos două căni.

— Uite, toarnă aici.

Daphne a făcut întocmai şi s-a aşezat amândoi. Anthony a golit repede cana şi şi-a turnat-o pe a doua.

— Mai vrei? a întrebat-o, ştergându-şi mustăţile din jurul gurii.

— N-am terminat-o nici pe prima, i-a răspuns Daphne, luând o altă înghiţitură. Şi-a lins buzele şi s-a foit în scaun. Dacă tot era singură cu Anthony şi dacă tot părea să fi redevenit cel de altădată, părea un moment propice să… Ei bine, adevărul era că…

La naiba, şi-a spus. *Întreabă-l şi gata.*

— Anthony? a spus, ezitând. Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles.

— În legătură cu ducele.

Anthony a trântit cu zgomot cana de masă.

— Ce anume?

— Ştiu că nu-l placi… a început ea, tărăgănând cuvintele.

— Nu este adevărat că nu-l plac, a oftat adânc Anthony. Este unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi.

Daphne l-a privit întrebător.

— Nu s-ar spune, după cum te-ai purtat în ultimele zile.

— Nu am încredere în el în ceea ce le priveşte pe femei. Şi mai ales când este vorba de tine.

— Anthony, să ştii că nu te-am auzit niciodată spunând o prostie mai mare. Poate că ducele a fost un libertin – şi probabil mai este – dar nu m-ar seduce niciodată, pentru că sunt sora ta.

Anthony nu părea prea convins.

— Chiar dacă nu ar exista un cod al onoarei între bărbaţi, a insistat Daphne, el ştie prea bine că l-ai omorî dacă m-ar atinge. Nu e idiot.

Anthony nu a făcut niciun comentariu. S-a mulţumit să spună:

— Ce voiai să mă întrebi?

— De fapt, a vorbit rar Daphne, mă întrebam dacă ştii de ce ducele este atât de înverşunat împotriva căsătoriei.

Anthony a vărsat laptele pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Daphne! Parcă am convenit că este doar o şaradă! Doar nu te gândeşti să te măriţi cu el!

— Nu! a spus ea cu convingere, ştiind că probabil minţea, dar nedorind să-şi analizeze tocmai atunci adevăratele sentimente. Eram doar curioasă, a murmurat defensiv.

— A fi bine să nu te gândeşti deloc la asta, pentru că el nu se va însura niciodată. Niciodată! înţelegi, Daphne? Nu te va cere de soţie.

— Ar trebui să fiu chiar tâmpită să nu înţeleg ce-mi tot repeţi, a mormăit ea.

— Bun. Înseamnă că am încheiat această discuţie.

— Nu! a sărit ea. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Anthony i-a aruncat o privire de gheaţă.

— Motivul pentru care el nu se va căsători niciodată… a început Daphne.

— De ce eşti într-atât de interesată?

Acuzaţiile lui Anthony erau periculos de aproape de adevăr, o ştia prea bine. A spus doar:

— Sunt curioasă, şi apoi am dreptul să ştiu, de vreme ce s-ar putea să devin curând o paria dacă nu-mi găsesc repede un pretendent acceptabil, după ce ducele mă va lăsa baltă.

— Credeam că *tu* îi vei da lui papucii, a spus bănuitor Anthony.

Daphne a pufnit ironic:

— Cine să creadă una ca asta?

Anthony nu i-a sărit imediat în apărare, ceea ce a deranjat-o puţin pe Daphne. El a spus, însă:

— Nu ştiu de ce Hastings refuză să se căsătorească. Tot ce ştiu este că nu şi-a schimbat părerea, de când îl ştiu eu.

Daphne a deschis gura să spună ceva, dar Anthony a continuat:

— Şi a spus-o în aşa fel încât nu cred să fie vorba de un jurământ oarecare, de burlac.

— Adică?

— Adică spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, el chiar crede cu convingere că nu se va însura, când o spune.

— Înţeleg.

Anthony a oftat lung, obosit, iar Daphne i-a observat abia atunci cearcănele adânci.

— Alege-ţi un pretendent dintre cei de-acum şi uită-l pe Hastings. Este un om bun, dar nu este pentru tine.

Daphne s-a agăţat de ultimele lui cuvinte:

— Dar spui că este un om bun…

— Nu este pentru tine, a repetat Anthony.

Daphne nu se putea abţine să nu se gândească că poate, poate, Anthony se înşela totuşi.

CAPITOLUL 9

Ducele de Hastings a fost văzut din nou în compania domnişoarei Bridgerton (a domnişoarei Daphne Bridgerton, pentru cei cărora, asemenea autoarei, le este greu să distingă între mulţimea de progenituri Bridgerton).

A trecut ceva vreme de când autoarea să mai fi văzut un cuplu atât de devotat.

Ceea ce pare ciudat este că, exceptând excursia la Greenwich, despre care am scris cu zece zile în urmă, cei doi sunt văzuţi doar la evenimente. Autoarea vă poate spune din sursă sigură că ducele a vizitat-o pe domnişoară o singură dată, cu două săptămâni în urmă, iar acest lucru nu s-a repetat de atunci. Nu au fost văzuţi nici măcar o dată călărind împreună în Hyde Park, de exemplu!

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 14 mai 1813

Două săptămâni mai târziu, Daphne se afla în Hampstead Heath, în sala de bal a lady-ei Trowbridge. Stătea retrasă şi era mulţumită aşa.

Nu voia să se afle în mijlocul petrecerii. Nu voia să fie găsită de zecile de pretendenţi care o căutau pretutindeni, solicitându-i un dans. De fapt, nici nu-şi dorea să se afle în acea sală de bal.

Pentru că Simon nu era acolo.

Asta nu însemna că avea să-şi petreacă seara

fiind ignorată de alţi bărbaţi. Aşa cum prevăzuse Simon, popularitatea ei crescuse nesperat, iar Daphne, fata pe care toţi o plăceau dar nimeni nu o adora devenise revelaţia sezonului. Toată lumea îi cerea părerea, toţi declarau că Daphne era o fată cu totul specială. Lady Jersey spunea oricui era dispus să o asculte că ea îi prevăzuse succesul cu multe luni în urmă şi singurul mister era de ce nu o ascultase nimeni pe-atunci.

Chiar dacă acum carneţelul ei de bal se umplea în primele minute şi chiar dacă bărbaţii se luptau pentru privilegiul de a-i aduce un pahar cu limonadă (Daphne aproape că izbucnise în râs când se întâmplase asta pentru prima oară), descoperise că nicio seară nu era cu adevărat plăcută dacă Simon nu era lângă ea.

Nu conta că el găsea de cuviinţă să-i repete în fiecare seară că se opunea cu înverşunare instituţiei căsătoriei (deşi, spre lauda lui, o făcea mulţumindu-i în acelaşi timp lui Daphne că îl scăpa de mamele ambiţioase). Şi nici nu conta că rămânea pe gânduri din timp în timp şi era aproape nepoliticos cu anumiţi oameni.

Păreau să conteze doar acele momente în care nu erau cu desăvârşire singuri (pentru că nu erau niciodată), dar erau lăsaţi în pace. O discuţie purtată într-un colţ al sălii de bal, un vals în timpul căruia Daphne să poată privi în ochii lui albaştri şi să uite că erau înconjuraţi de cinci sute de privitori, interesaţi cu toţii de felul în care decurgea idila lor.

Aproape că reuşea să uite că totul era doar prefăcătorie.

Daphne nu mai încercase să vorbească cu Anthony despre Simon. Ostilitatea fratelui ei era vizibilă ori de câte ori îi era pomenit numele într-o

discuţie. Putea doar să spere că atunci când se va termina totul – şi va fi căsătorită cu un conte plicticos, dar amabil, care nu va ajunge niciodată cu adevărat la inima ei – cei doi aveau să redevină prieteni.

La cererea tăioasă a lui Anthony, Simon hotărâse să nu ia parte chiar la toate evenimentele la care mergeau Daphne şi Violet. Anthony le spusese că singurul motiv pentru care fusese de acord cu şarada era ca Daphne să-şi găsească un soţ dintre noii pretendenţi. Din nefericire, după părerea lui Anthony – şi din fericire pentru Daphne – niciunul dintre aceştia nu îndrăznea să se apropie de ea când Simon era prezent.

Simon înţelesese dorinţa lui Anthony şi îi spusese lui Daphne că voia ca ea să-şi găsească un soţ potrivit.

Aşa că păstrase distanţa.

Iar Daphne era nefericită.

Ar fi trebuit să ştie că se va întâmplă asta. Ar fi trebuit să-şi dea seama de pericolele de a fi curtată – chiar şi fals – de bărbatul căruia i se spunea „ducele cel devastator”.

Totul pornise de la Philipa Featherington, care îl categorisise drept „devastator de fermecător”, şi cum Philipa nu cunoştea semnificaţia cuvintelor „în şoaptă”, toţi cei din jur îi auziseră afirmaţia. Cuvintele ei dăduseră ocol sălii de bal şi în câteva minute, Simon devenise „ducele cel devastator”.

Lui Daphne, porecla i se părea o ironie. Pentru că ducele devastator îi devastase inima.

Nu că ar fi avut în intenţie. Simon o trata cu mult respect, cu onoare şi cu mult umor. Chiar şi Anthony fusese nevoit să recunoască faptul că nu-i putea reproşa nimic în această privinţă. Simon nu încerca niciodată să fie singur cu Daphne, nu mersese mai departe decât să-i sărute mâna înmănuşată – şi spre

marea ei nefericire, acest lucru se întâmplase doar de două ori.

Deveniseră doi buni prieteni pe care pauzele lungi într-o conversaţie nu-i deranjau. Dansau de două ori împreună la fiecare petrecere – era numărul maxim permis de societate, ca să nu o scandalizeze.

Iar Daphne ştia, fără umbră de îndoială, că se îndrăgostea.

Ironia era desăvârşită. Ea începuse să-şi petreacă mult timp în compania lui ca să poată atrage alţi bărbaţi. Iar Simon, pe de altă parte, petrecea mult timp cu ea ca să poată evita o căsătorie.

Ironia era cumplit de dureroasă, şi-a spus Daphne, sprijinindu-se de perete.

Deşi îi repeta adesea că era hotărât să nu se căsătorească niciodată, din când în când ea îl surprindea privind-o ca şi cum o dorea. Nu mai făcuse comentariile riscante pe care le rostise înainte de a afla că era o Bridgerton, dar uneori îl vedea cum o privea flămând, aproape sălbatic, ca în prima seară. Se întorcea imediat ce ea observa, dar era suficient ca respiraţia să i se accelereze şi pielea să i se înfioare.

Iar ochii lui! Tuturor le plăcea culoarea lor, asemenea gheţii, iar când Daphne îl vedea discutând cu alţii îşi dădea seama de ce. Simon nu era la fel de vorbăreţ cu ceilalţi, aşa cum era cu ea. Cuvintele îi erau scurte, tonul brusc iar ochii îi reflectau fermitatea atitudinii.

Dar când râdeau amândoi, când făceau haz pe seama vreunei reguli absurde de societate, ochii lui erau diferiţi. Deveneau mai blânzi, mai tandri, păreau să se topească.

A oftat şi s-a sprijinit şi mai mult de perete.

— Ce faci aici, Daff? De ce te ascunzi?

Daphne a ridicat privirea şi l-a văzut pe Colin

apropiindu-se, arborând zâmbetul lui obişnuit, obraznic. De când se întorsese de la Londra, cel puţin douăsprezece domnişoare se declaraseră îndrăgostite de el şi *disperate* să-i atragă atenţia. Nu-şi făcea prea multe griji în ceea ce-l privea: Colin mai avea de gând să „copilărească” înainte să se aşeze la casa lui.

— Nu mă ascund, l-a corectat. Evit.

— Pe cine? Pe Hastings?

— Bineînţeles că nu. Nu a venit în seara asta.

— Ba da.

Era Colin, iar principalul lui scop în viaţă – după a alerga după fuste şi a paria la curse – era să-şi chinuiască sora. Daphne a încercat să pară nepăsătoare, dar îi atrăsese deja atenţia.

— E aici?

Colin a dat din cap şi a făcut semn spre intrarea în sala de bal.

— L-am văzut intrând acum un sfert de oră.

Daphne a strâns din ochi:

— Râzi de mine? Mi-a spus foarte clar că nu intenţionează să vină astă-seară.

— Şi tu ai venit, totuşi? Colin şi-a dus mâinile la obraji, mimând surpriza.

— Bineînţeles, i-a răspuns ea. Viaţa mea nu se învârte în jurul lui Hastings.

— Nu?

— Nu, i-a spus printre dinţi. Poate că viaţa ei nu se învârtea în jurul lui, dar gândurile ei da.

Ochii lui Colin, verzi de smarald, au devenit neobişnuit de serioşi.

— E de rău, nu-i aşa?

— N-am idee ce vrei să spui.

I-a zâmbit atotcunoscător.

— Ba ai.

— Colin!

— Până una-alta, a făcut el un gest spre intrare, de ce nu te duci să-l cauţi? Este clar că strălucitoarea mea companie păleşte în faţa lui. Te văd cum abia aştepţi s-o iei din loc, îţi fug picioarele.

Oripilată de faptul că trupul o trăda, Daphne a coborât privirea.

— Ha! Te-am făcut să te uiţi!

— Colin Bridgerton, a mormăit Daphne, uneori pot să jur că nu ai mai mult de trei ani.

— Este un concept interesant, a murmurat el. Asta ar însemna că tu ai un an şi jumătate, dragă surioară.

Daphne l-a fixat cu o privire furioasă. Dar Colin a izbucnit în râs.

— Este o expresie interesantă, dar eu zic să ţi-o ştergi de pe chip. Excelenţa sa cea devastatoare se îndreptă spre noi.

Daphne a refuzat să mai muşte iar momeala. El nu avea cum să o convingă să întoarcă iar capul.

Colin s-a aplecat şi i-a şoptit conspirativ la ureche:

— De data asta nu mint, Daphne.

Daphne s-a strâmbat la el.

Colin a chicotit.

— Daphne! Era vocea lui Simon. Chiar în urechea ei.

S-a întors pe călcâie.

Colin râdea acum din toată inima.

— Ar trebui să ai mai mare încredere în fratele tău favorit, surioară.

— *El* este fratele tău favorit? a întrebat Simon, neîncrezător.

— Doar pentru că Gregory mi-a pus azi-noapte o broască în pat iar Benedict nu poate nici acum să stea în şezut după ce mi-a decapitat păpuşa preferată.

— Mă întreb ce a putut să facă Anthony, a murmurat Colin.

— Nu trebuia să fii deja în altă parte? l-a întrebat Daphne.

Colin a ridicat din umeri.

— Nu cred.

— Nu mi-ai spus tu – a continuat Daphne, printre dinţi – că i-ai promis un dans lui Prudence Featherington?

— Dumnezeule, nu! Cine ştie ce-ai înţeles tu.

— Cred că te caută mama. De fapt, sunt aproape sigură că am auzit-o strigându-te.

Colin a râs.

— Nu e cazul să fii atât de evidentă, i-a spus în şoaptă, suficient de tare ca să fie auzit şi de Simon. O să-şi dea seama că-l placi.

Simon a tresărit vizibil.

— Nu este vorba că vreau să mă asigur de compania lui. Ci că vreau să scap de a ta.

Colin şi-a dus mâna la inimă.

— Mă răneşti, Daff. S-a întors spre Simon: oh, cât de tare mă răneşte!

— Ţi-ai ratat chemarea, Bridgerton, i-a spus Simon. Locul tău era pe scenă.

— Este o idee interesantă, i-a răspuns Colin. Numai că mama ar fi intrat precis în fibrilaţii. Ochii i-au strălucit: ce idee mi-a dat! Tocmai acum, când petrecerea devenise atât de plictisitoare. La revedere, amândurora. S-a înclinat în faţa lor şi a plecat.

Daphne şi Simon au rămas tăcuţi, privindu-l cum se pierdea prin mulţime.

— Următorul strigăt pe care îl vei auzi va fi al mamei mele, a spus ea.

— Iar bufnitura va însemna că a căzut la pământ?

Daphne a dat din cap, zâmbind.

— Cu siguranţă. A făcut o pauză, după care a adăugat: nu te aşteptam în seara asta.

El a ridicat din umeri.

— Mă plictiseam.

— Te plictiseai într-atât încât ai hotărât să vii până la Hampstead Heath, să iei parte la balul anual dat de lady Trowbridge? Şi-a arcuit sprâncenele. Hampstead Heath se afla la o distanţă de vreo doisprezece kilometri de Mayfair, cel puţin o oră de mers în condiţii bune, chiar mai mult în seara aceea, când toată lumea bună se îndrepta într-acolo, iartă-mă, dar încep să-ţi pun la îndoială sănătatea mintală.

— Asta începeam să fac şi eu, a murmurat el.

— Ei bine, oricare ar fi motivul, mă bucur că ai venit. E o seară îngrozitoare.

— Chiar aşa?

Ea a dat din cap:

— Toată lumea mă întreba despre tine.

— Devine interesant.

— Eu zic să te gândeşti bine. Prima persoană care mi-a pus întrebări a fost mama. Vrea să ştie de ce nu mă vizitezi niciodată după-amiezile.

Simon s-a încruntat.

— Crezi că este necesar? Eram convins că atenţia pe care ţi-o dau la serate este suficientă.

Daphne era cât pe ce să geamă din cauza frustrării. N-ar fi trebuit să o spună de parcă ar fi fost o corvoadă.

— Atenţia ta poate că-i păcăleşte pe ceilalţi, dar pe mama nu. Şi poate că nu ar fi spus nimic dacă nu ar fi scris despre asta şi în Whistledown.

— Adevărat? a întrebat Simon, părând foarte interesat.

— Adevărat. Aşa că ai face bine să mă vizitezi, începând chiar de mâine, altfel toată lumea va începe

să-şi pună întrebări.

— Tare aş vrea să ştiu cine sunt spionii femeii ăsteia, a murmurat Simon. L-aş angaja imediat.

— La ce-ţi trebuie ţie spioni?

— La nimic. Dar ar fi păcat ca un asemenea talent să fie lăsat să se irosească.

Daphne nu voia să se lanseze într-o discuţie despre meritele sau deserviciile ziarului, aşa că s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Iar după ce mama a terminat, am fost asaltată de toţi ceilalţi. A fost chiar mai rău.

— Dumnezeule!

I-a aruncat o privire ucigătoare.

— Numai femeile mi-au pus întrebări, cu o singură excepţie. Şi deşi se prefăceau interesate de fericirea mea, era clar că voiau doar să ştie dacă ne-am logodit sau nu.

— Şi le-ai spus că sunt îndrăgostit cu disperare de tine, nu?

Inima lui Daphne a bătut mai tare.

— Da, a minţit ea, zâmbindu-i dulce. Trebuie să am grijă de reputaţia mea, nu?

Simon a râs.

— Ei, şi cine a fost singurul bărbat care ţi-a pus întrebări?

— Tot un duce, a spus Daphne. Un bătrân bizar, care mi-a spus că a fost prietenul tatălui tău.

Simon s-a crispat dintr-o dată.

Daphne a ridicat din umeri, fără să observe schimbarea lui de expresie.

— Mi-a tot spus cât de bun prieten i-a fost tatăl tău. A râs, încercând să imite vocea bătrânului. N-aveam idee că ducii ţin atât de mult unii la alţii.

Simon nu a scos niciun cuvânt.

Daphne şi-a bătut obrazul cu vârful degetului,

gânditoare:

— Ştii, nu te-am auzit niciodată pomenindu-l pe tatăl tău.

— Pentru că nu vreau să discut despre el, a spus scurt Simon.

Ea a clipit, îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Vocea îi era tăioasă.

— Oh. Şi-a muşcat buza, încercând să se abţină să-i mai pună întrebări. Nu îţi voi mai pomeni nimic de el, atunci.

— Ţi-am spus că nu s-a întâmplă nimic.

Daphne era impasibilă.

— Bineînţeles.

A urmat o tăcere lungă, stânjenitoare. Daphne şi-a netezit poalele rochiei şi a spus:

— Ce flori frumoase a ales lady Trowbridge pentru decoraţii! Nu ţi se pare?

Şi a făcut un gest larg spre aranjamentele mari din trandafiri albi şi roz.

— Mă întreb dacă sunt cultivate aici.

— N-am nici cea mai mică idee.

O altă tăcere stânjenitoare.

— Trandafirii sunt greu de cultivat.

Răspunsul a venit sub forma unui mârâit.

Daphne şi-a dres glasul şi l-a întrebat, văzând că nu-i adresa nici măcar o privire:

— Ai încercat limonada?

— Nu beau limonadă.

— Eu da, s-a răstit ea, hotărâtă că-i era de ajuns. Şi mi-e sete. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi iau un pahar. Te las în compania proastei tale dispoziţii. Sunt convinsă că foarte curând vei găsi pe altcineva cu care să te întreţii.

S-a întors, dar înainte să apuce să facă un pas a

simţit că o apuca de braţ. A privit în jos spre mâna cu mănuşă albă de pe mâneca rochiei ei de culoarea piersicii. S-a uitat fix, aşteptând ca mâna lui să călătorească de-a lungul braţului ei, ajungând la porţiunea de piele expusă din zona cotului.

Dar el nu avea să facă asta, bineînţeles. Aşa ceva se întâmplă doar în visele ei.

— Daphne, a spus el, te rog, întoarce-te.

Tonul îi era coborât, cu o intensitate care i-a dat fiori.

S-a întors iar ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. I-a spus:

— Te rog să accepţi scuzele mele.

Ea a dat din cap.

Simon a simţit însă nevoia să se explice:

— Eu nu… S-a oprit şi a tuşit discret. Nu am fost în relaţii bune cu tatăl meu. Mie… mie nu-mi face plăcere să discut despre el.

Daphne îl privea fascinată. Nu-l mai văzuse până atunci în pană de cuvinte.

Simon a expirat, iritat. Era ceva ciudat, şi-a spus Daphne. Părea supărat pe el însuşi.

— Când l-ai pomenit… a clătinat din cap. Totul mi-a revenit în minte. Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc la el. Şi… şi… asta mă înfurie.

— Îmi pare rău, i-a spus ea, ştiind că sentimentele i se citeau pe chip. Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu ştia ce cuvinte să folosească.

— Nu sunt furios pe tine, a spus el repede, fixând-o cu privirea lui albastră. Părea să înceapă să se liniştească, ochii i se limpeziseră, ridurile fine din jurul gurii se estompaseră. A înghiţit cu greu. Sunt furios pe mine însumi.

— Şi pe tatăl tău, se pare, i-a spus încet.

El nu i-a răspuns. Nici nu se aşteptase să o facă,

şi-a dat ea seama. El nu-şi retrăsese mâna, aşa că i-a acoperit-o cu a ei.

— Vrei să ieşim puţin la aer? a întrebat cu blândeţe. Pari să ai nevoie.

El a dat din cap.

— Tu rămâi aici. Anthony îmi va lua capul dacă te iau cu mine pe terasă.

— Anthony n-are decât să se spânzure, din partea mea. Daphne a strâns din buze, iritată. M-am săturat de el.

— Încearcă doar să-ţi fie un frate bun.

Daphne rămăsese cu gura căscată.

— Tu cu cine ţii, de fapt?

I-a ignorat întrebarea şi a continuat:

— Foarte bine. Dar doar o plimbare scurtă. Cu Anthony mă descurc şi singur, dar dacă se aliază cu ceilalţi fraţi ai tăi sunt mort.

La câţiva paşi de ei se afla o uşă care dădea spre terasă. Daphne a făcut un semn spre ea, iar el a luat-o uşor de braţ.

— Probabil că sunt o mulţime de cupluri pe trasă, oricum, a spus ea. Nu va avea motiv să se plângă.

Înainte să iasă au auzit o voce de bărbat venind din spate:

— Hastings!

Simon s-a oprit şi s-a întors, realizând cu tristeţe că deja se obişnuise să răspundă la acest nume. Ideea aceasta îi făcea rău.

Un bărbat sprijinit în baston se apropia şchiopătând.

— Dânsul este bărbatul despre care ţi-am vorbit. Ducele de Middlethorpe, parcă.

Simon a dat scurt din cap. Nu avea niciun chef să vorbească cu el.

— Hastings! a spus bătrânul, bătându-l uşor pe

braţ. De mult am vrut să te cunosc. Eu sunt Middlethorpe. Tatăl tău mi-a fost bun prieten.

Simon a dat scurt din cap, aproape milităreşte.

— Îi lipseai, să ştii. Atunci când erai plecat în călătorii.

Furia punea stăpânire pe el, încleştându-i fălcile. Ştia, fără urmă de îndoială, că dacă ar fi încercat să vorbească ar fi redevenit băiatul de opt ani de odinioară.

Şi nu avea de gând să se facă de râs în faţa lui Daphne.

A reuşit să articuleze un „oh” scurt, condescendent.

Chiar dacă bătrânul i-a simţit ranchiuna din ton, nu a reacţionat în niciun fel.

— I-am fost alături când a murit.

Simon nu a spus nimic.

Daphne a exclamat:

— Dumnezeule!

— M-a rugat să-ţi transmit un mesaj. Am câteva scrisori, la mine acasă.

— Arde-le.

Daphne a oftat şi l-a prins de braţ pe Middlethorpe.

— Nu, să nu faceţi asta! Poate că acum nu doreşte să le vadă, dar sunt sigură că în viitor se va răzgândi.

Simon i-a aruncat o privire de gheaţă şi s-a întors din nou spre Middlethorpe.

— Am spus să le arzi.

— Eu… Middlethorpe părea confuz. Ştiuse probabil că Basset şi fiul lui nu erau în cele mai bune relaţii, dar era evident că bătrânul duce nu-i dăduse de înţeles cât de mult se înstrăinaseră. S-a uitat la Daphne, simţind în ea un posibil aliat: în afară de

scrisori, m-a rugat să-i transmit ceva. Aş putea să o fac chiar acum.

Dar Simon îi dăduse deja drumul lui Daphne şi ieşise afară.

— Îmi pare atât de rău! i-a spus Daphne lui Middlethorpe, simţind nevoia să-i scuze purtarea lui Simon. Sunt sigură că nu a avut în intenţie să fie nepoliticos.

Din expresia lui Middlethorpe a înţeles că el *ştia* cu siguranţă că aceasta îi fusese intenţia.

Daphne a continuat, totuşi:

— E foarte sensibil când vine vorba de tatăl lui.

Middlethorpe a dat din cap.

— Ducele m-a prevenit că aceasta îi va fi reacţia. Dar a râs şi a făcut o glumă despre mândria celor din neamul Basset. Mărturisesc că nu am crezut că vorbea serios.

Daphne a privit cu nervozitate spre uşa deschisă spre terasă.

— Ar trebui să mă duc după el.

Middlethorpe a dat din cap.

— Vă rog să nu ardeţi scrisorile.

— Nici nu mă gândeam. Numai că…

Daphne făcuse deja un pas spre uşă. S-a întors spre bătrân:

— Ce este? l-a întrebat.

— Sănătatea mea este precară. Eu… doctorul spune că nu mai am mult de trăit. Pot să-ţi încredinţez ţie scrisorile spre păstrare?

Daphne îl privea cu un amestec de şoc şi oroare. Şoc pentru că nu-i venea să creadă că el ar fi putut încredinţa corespondenţa personală unei tinere pe care o cunoscuse doar cu o oră înainte. Şi oroare pentru că ştia că era posibil ca Simon să nu o ierte niciodată, dacă le accepta.

— Nu ştiu, a spus cu voce chinuită. Nu sunt sigură că sunt cea mai potrivită persoană.

În ochii lui Middlethorpe se citea înţelepciunea.

— Cred că tu eşti acea persoană. Şi că vei şti exact când a venit timpul să i le dai. Pot să ţi le trimit?

Ea a încuviinţat muteşte. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

Middlethorpe a ridicat bastonul şi a făcut semn spre terasă.

— Ar fi mai bine să te duci după el.

Daphne a dat din cap şi a ieşit grăbită afară. Terasa era slab luminată, câteva torţe ardeau în suporturile de pe pereţi şi doar cu ajutorul luminii lunii a reuşit să-l vadă pe Simon, într-un colţ. Părea în continuare mânios. Îşi încrucişase mâinile la piept şi se uita fix la pajiştea din continuarea terasei.

S-a apropiat de el în tăcere, savurând briza răcoroasă, atât de plăcută după aerul închis de dinăuntrul aglomeratei săli de bal. Prin noapte răzbăteau murmure, semn că nu erau singuri pe terasă, dar Daphne nu a distins pe nimeni. Probabil că ceilalţi aleseseră să se adăpostească în colţurile mai întunecate. Sau poate coborâseră în grădină şi stăteau pe băncile din apropiere.

În timp ce se apropia s-a gândit să-i spună ceva de genul: *ai fost foarte nepoliticos cu ducele* sau *de ce eşti atât de furios pe tatăl tău?* Dar în final şi-a spus că nu era momentul să-i examineze sentimentele, aşa că s-a sprijinit de balustradă şi a zis:

— Aş fi vrut să pot vedea stelele.

Simon s-a uitat la ea, mai întâi cu surprindere, apoi cu curiozitate.

— În Londra nu le vezi niciodată, a continuat ea, păstrând un ton degajat. Fie din cauza felinarelor, care luminează prea puternic, fie din cauza ceţii. S-a uitat la

cerul acoperit şi a continuat: speram să le văd măcar aici, în Hampstead Heath. Dar norii nu mă lasă.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care Simon şi-a dres glasul şi a întrebat:

— Ştiai că stelele arată cu totul diferit în emisfera sudică?

Daphne şi-a dat seama abia atunci cât de încordată fusese. Iar el dorea ca seara să reintre pe făgaşul ei normal şi pe ea asta o bucura. L-a privit întrebător:

— Cred că glumeşti.

— Nu. Uită-te în orice carte de astronomie.

— Hmm.

— Interesant este, a continuat Simon, din ce în ce mai liniştit, că şi dacă nu eşti doctor în astronomie – ceea ce nu sunt…

— Şi evident, nici eu, l-a întrerupt Daphne cu un zâmbet.

A bătut-o uşurel pe mână iar Daphne a observat uşurată că fericirea i se citea din nou în ochi. Iar uşurarea ei s-a transformat în altceva, mult mai preţios. În bucurie. Pentru că ea fusese cea care îi alungase tristeţea din priviri. Şi ar fi vrut să o poată face pentru totdeauna.

Dacă îi dădea voie…

— Ţi-ai da oricum seama de diferenţă, a continuat el. Asta mi s-a părut cel mai ciudat. Nu am studiat niciodată constelaţiile şi totuşi, când mă aflam în Africa, am ridicat într-o seară privirea spre cer. Era atât de limpede! Nu mai văzusem nicicând o asemenea noapte.

Daphne îl privea fascinată.

— M-am uitat în sus şi ceva nu arăta bine.

— Cum să nu arate cerul bine?

A ridicat din umeri.

— Pur şi simplu. Stelele se aflau în alt loc.

— Aş vrea să văd şi eu cerul din emisfera sudică, a şoptit Daphne. Dacă aş fi exotică, frapantă, genul de femeie căreia bărbaţii îi închină poezii, probabil că mi-aş dori să călătoresc.

— Dar chiar *eşti* o femeie în onoarea căreia se scriu poezii, i-a amintit Simon cu o înclinare ironică a capului. Numai că poeziile au fost proaste.

Daphne a izbucnit în râs.

— Nu mă necăji! A fost chiar interesant. Prima zi în care am avut şase vizitatori iar Neville Binsby mi-a închinat o poezie.

— Şapte, a corectat-o Simon. Cu mine cu tot.

— Şapte, cu tine. Dar pe tine nu e cazul să te pun la socoteală.

— Mă răneşti, a necăjit-o el, imitându-l pe Colin. Oh, cât mă răneşti!

— Poate că şi tu ar trebui să te gândeşti la o carieră în teatru.

— Poate că nu, i-a răspuns el.

Ea i-a zâmbit:

— Poate că nu. Voiam însă să spun că sunt doar o englezoaică plicticoasă, care nu doreşte să călătorească niciunde. Sunt fericită aici.

Simon a clătinat din cap iar în ochi i-a apărut o lumină aproape electrică.

— Nu eşti deloc plicticoasă. Şi – a coborât tonul, ajungând să-i şoptească – mă bucur că eşti fericită. Nu am cunoscut prea mulţi oameni cu adevărat fericiţi.

Daphne a ridicat privirea spre el, dându-şi seama că el se apropiase. Probabil că nici nu-şi dăduse seama că o făcuse, dar trupul lui părea atras de ea. Daphne nu mai reuşea să-şi desprindă ochii de la el.

— Simon? a şoptit.

— Sunt oameni în preajmă, i-a spus cu o voce

ciudată.

Daphne a întors capul spre colţul terasei. Murmurele pe care le auzise mai devreme dispăruseră, dar asta putea însemna şi că cei de lângă ei trăgeau acum cu urechea.

În faţa lor se întindea grădina. Dacă balul s-ar fi ţinut la Londra, nu ar fi avut cum să treacă de terasă, dar lady Trowbridge se mândrise dintotdeauna că balul ei era diferit. Tocmai de aceea îl găzduia în cea de-a doua reşedinţă a ei, care era la câţiva kilometri depărtare de Mayfair, dar putea la fel de bine să se afle într-o altă lume. Grădina reşedinţei ei era plină de flori, tufişuri şi garduri vii, iar cuplurile se puteau ascunde cu uşurinţă.

Daphne a simţit dorinţa să facă o nebunie.

— Hai să coborâm în grădină, i-a spus încet.

— Nu putem.

— Trebuie.

— *Nu putem.*

Disperarea din tonul lui Simon spunea totul. O dorea. Era nebun după ea.

Daphne se simţea ca şi cum inima i-ar fi cântat o arie din Flautul fermecat, atât de tare îi bătea.

S-a gândit: dacă îl săruta? Dacă îl atrăgea în grădină şi îşi lipea buzele de ale lui? Oare atunci el ar fi înţeles cât de mult îl iubea? Şi cât de mult ar fi putut să o iubească şi el?

Şi poate că ar fi înţeles că doar ea îl făcea fericit.

Iar atunci, poate că ar fi încetat să-i tot repete că nu voia să se căsătorească.

— Eu mă duc să mă plimb, l-a anunţat. Vino şi tu, dacă vrei.

Şi s-a îndepărtat încet, ca el să aibă timp să o ajungă din urmă. L-a auzit murmurând o înjurătură, după care a auzit zgomotul paşilor care scurtau

distanţa dintre ei.

— Este curată nebunie, Daphne, i-a spus Simon, dar din tonul lui se înţelegea că încerca de fapt să se autoconvingă, nu să o lămurească pe ea. Daphne nu a spus nimic, ci s-a afundat şi mai tare în întunericul grădinii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de gând să mă asculţi? A prins-o de încheietură şi a tras-o spre el. I-am promis fratelui tău, i-a spus sălbatic. Am jurat.

Ea a zâmbit. Era zâmbetul unei femei care ştia ce dorea.

— Atunci pleacă.

— Ştii că nu pot. Nu te pot lăsa singură în grădină, fără protecţie. Cineva ar putea să încerce să profite de tine.

Daphne a ridicat nepăsătoare din umeri şi a încercat să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui.

Dar degetele lui s-au încleştat şi mai tare.

Daphne s-a apropiat la doar un pas de el. Simon a început să respire întretăiat.

A încercat să spună ceva inteligent, sau seducător, dar curajul a părăsit-o în ultimul moment. Nu mai fusese sărutată niciodată, iar acum, că era pe cale să i se întâmple, nu ştia ce să facă.

A tras-o după el la adăpostul unui gard viu. I-a şoptit numele, i-a atins obrazul.

Ea a făcut ochii mari şi a întredeschis buzele.

Era inevitabil să se întâmple, până la urmă.

CAPITOLUL 10

Vieţile multor femei au fost distruse de un singur sărut.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 14 mai 1813

Simon nu a conştientizat momentul în care a ştiut că o va săruta. Pur şi simplu a simţit asta.

Reuşise să se convingă până în ultimul moment că o trăsese după gardul viu doar ca să o dojenească, să o certe pentru purtarea ei care putea să atragă asupra amândurora mari necazuri.

După care se întâmplase ceva – sau poate se întâmplase mai devreme, dar el nu observase. Ochii ei erau altfel – aproape că străluceau. Iar când a întredeschis buzele să respire el nu şi-a mai putut desprinde privirea de la ea.

Mâna lui alunecase pe braţul ei, deasupra mănuşii, pe pielea catifelată, i-a cuprins talia şi a tras-o mai aproape, micşorând distanţa dintre ei. O voia lângă el. O voia deasupra lui, dedesubt, o dorea într-atât de mult că era îngrozit.

A lipit-o de trupul lui, cuprinzând-o cu braţele, ca o iederă. Era mult mai scundă decât el, sânii i se lipiseră de coastele lui iar coapsele…

S-a cutremurat de dorinţă.

Şi-a strecurat piciorul printre coapsele ei şi a gemut – un sunet în care se amestecau dorinţa cu frustrarea. Nu putea să o facă a lui în noaptea aceea, ea nu putea fi niciodată a lui, aşa că acest moment trebuia să-i fie de ajuns pentru o viaţă întreagă.

Cumva – şi nu va şti nici în ultima zi a vieţii lui cum a reuşit – s-a îndepărtat de ea. Doar câţiva centimetri, suficient ca aerul rece al nopţii să se strecoare printre trupurile lor.

— Nu! a exclamat ea, iar Simon s-a întrebat dacă îşi dădea seama că acel simplu cuvânt semăna mult cu o invitaţie.

I-a cuprins obrajii în palme, îmbătându-se cu imaginea ei. Era prea întuneric ca să-i vadă culoarea obrajilor, dar Simon ştia că buzele ei erau roz şi dulci, că ochii ei ascundeau zeci de tonuri de cafeniu, înconjurate de un cerc verde, care îl făceau să-şi dorească mereu să-i vadă, tot mai aproape, să se asigure că erau aşa cu adevărat şi nu erau rodul imaginaţiei lui.

Dar în rest – cum ar fi simţit-o în braţele lui, ce gust avea – putea doar să-şi imagineze.

Şi, Doamne, cât de des îşi imaginase! În ciuda atitudinii rezervate, în ciuda promisiunilor făcute lui Anthony, ardea de dorinţă. Când o zărea într-una din încăperile înţesate de oameni, pielea i se înfierbânta, iar în visele lui ardea de-a dreptul.

Acum, când o ţinea în braţe, cu respiraţia accelerată, cu privirea arzând de o dorinţă pe care nu o putea înţelege – acum era pe punctul de a exploda.

Aşa că să o sărute a devenit o chestiune de autoapărare. Era simplu. Dacă nu o săruta, dacă nu *o consuma,* avea să moară. Suna melodramatic, dar în clipa aceea putea să jure că era adevărat.

Atât de mult o dorea.

Când buzele lui le-au atins în sfârşit pe-ale ei, nu a fost deloc blând. Nu a fost nici crud, dar sângele îi alerga nebuneşte prin vene iar sărutul a fost cel al unui îndrăgostit înfometat, nu al unui pretendent delicat.

Şi ea era învăluită în pasiunea momentului, aşa că atunci când limba lui a căutat să pătrundă nu a întâmpinat deloc rezistenţă.

— Dumnezeule, Daphne, a gemut el trăgând-o şi mai aproape, dorind ca ea să-i simtă pulsul dorinţei. Nu am ştiut… nu am visat vreodată…

Era o minciună. Visase. Visase totul în detaliu. Dar nimic nu se compara cu realitatea.

Fiecare atingere, fiecare mişcare îl făceau să-şi dorească şi mai mult. Cu fiecare secundă care trecea, trupul lui punea tot mai mult stăpânire asupra minţii. Nu mai conta ce anume nu ar fi trebuit să facă, ce se cădea şi ce nu. Tot ce conta era că ea era acolo, în braţele lui, iar el o dorea.

Iar trupul lui era conştient şi de un alt lucru: şi ea îl dorea.

A devorat-o cu un sărut, sporind îmbrăţişarea. Nu se putea sătura de ea.

A simţit cum mâna ei i-a trecut ezitând de-a lungul spatelui, odihnindu-i-se uşor pe ceafă. Locurile în care îl atingea îi ardeau.

Dar nu era de ajuns. Buzele lui i-au părăsit gura lui Daphne, coborând pe gât. Ea gemea uşor la fiecare atingere. Cu mâini tremurânde i-a atins linia decolteului. Ştia că la cel mai mic gest, mătasea delicată îi putea dezveli sânii.

Era o imagine pe care nu era îndreptăţit să o vadă, un sărut la care nu avea niciun drept, dar nu se putea abţine.

I-a dat şansa să-l oprească. S-a mişcat cu o încetineală agonizantă, s-a oprit o clipă ca să-i dea posibilitatea să spună nu, dar în loc de o ruşine feciorelnică a văzut-o arcuindu-se spre el.

Simon era de neoprit.

A dat la o parte materialul subţire al rochiei şi a rămas o clipă privindu-i sânii, doar privindu-i. Iar când buzele lui au coborât spre ei, a auzit…

— Ticălosule!

Daphne a recunoscut vocea înaintea lui şi s-a tras imediat înapoi.

— Dumnezeule! a gemut. E Anthony!

Fratele ei era la trei metri de ei, iar distanţa se micşora rapid. Faţa lui era o mască a furiei dezlănţuite

atunci când s-a aruncat asupra lui Simon. A scos un sunet de războinic cum Daphne nu mai auzise în viaţa lui. Aproape că nu suna uman.

Abia dacă a avut vreme să se acopere înainte ca trupul lui Anthony să se izbească în forţă de cel al lui Simon iar braţul unuia din ei a trântit-o la pământ.

— Te omor, nenorocitule… restul cuvintelor s-au pierdut pentru că Simon s-a răsucit deasupra lui, lăsându-l o clipă fără suflare.

— Anthony, nu! Opreşte-te! a strigat Daphne, ţinându-şi mâna la decolteu, chiar dacă îşi ridicase deja rochia iar aceasta nu mai era în pericol să cadă.

Dar Anthony se purta ca un posedat. A început să-l lovească pe Simon cu pumnii, scoţând sunete primitive.

Iar Simon se apăra, dar nu riposta deloc.

Daphne stătea deoparte, simţindu-se ca o idioată neputincioasă. Şi-a dat brusc seama că trebuia să intervină. Altfel, Anthony avea să-l omoare pe Simon chiar acolo, în grădina lady-ei Trowbridge. A întins mâna să-l îndepărteze pe fratele ei de bărbatul iubit, dar chiar în clipa aceea ei s-au rostogolit, aruncând-o pe Daphne în gardul viu.

— Auuuuu! a urlat ea, simţindu-se împunsă din toate părţile.

Din strigătul ei a răzbătut probabil agonia, pentru că s-au oprit amândoi.

— Dumnezeule! Simon i-a sărit imediat în ajutor. Daphne! Eşti bine?

Ea a scos un geamăt şi a încercat să nu se mişte. Ramurile îi tăiau pielea şi fiecare mişcare îi producea noi zgârieturi.

— Cred că este rănită, i-a spus Simon lui Anthony, cu vocea marcată de îngrijorare. Trebuie să o luăm pe sus. Dacă o tragem de acolo, o să se zgârie şi

mai rău.

Anthony a dat scurt din cap, părând să uite pentru moment de furia faţă de Simon. Daphne suferea şi ea era acum prima lui grijă.

— Nu te mişca, Daff, a spus Simon cu blândeţe în glas. O să te iau în braţe şi te ridic de acolo. M-ai înţeles?

Ea a clătinat din cap.

— O să te zgârii.

— Am mâneci lungi. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus Anthony.

Simon l-a ignorat. Anthony a rămas deoparte, neputincios, iar Simon s-a aplecat peste încurcătura de ramuri a tufişului, încercând să-i elibereze pielea chinuită. Când a ajuns la mâneci şi-a dat seama că nu avea cum să i le elibereze. Câteva ramuri îi pătrunseseră prin materialul subţire şi îi muşcau din piele.

— Nu te pot elibera în întregime, i-a spus. Îţi voi sfâşia rochia.

Ea a dat din cap.

— Nu-mi pasă, a oftat. Oricum e complet distrusă.

— Dar... Chiar dacă tocmai fusese pe cale să-i coboare rochia până în talie, se simţea stânjenit acum, când mătasea rochiei ameninţa să o dezgolească, sfâşiată de ramuri. S-a întors spre Anthony şi i-a spus: va avea nevoie de haina ta.

Anthony şi-o scotea deja de pe el.

Simon s-a întors înapoi spre Daphne şi a privit-o în ochi:

— Eşti pregătită? a întrebat-o încet.

Ea a dat din cap. Poate că era doar imaginaţia lui, dar lui Simon i s-a părut că părea mai calmă acum,

când ochii ei erau aţintiţi asupra chipului său.

După ce s-a asigurat că nicio creangă nu-i mai sfâşia pielea, a întins mâinile mai adânc în tufiş şi a cuprins-o cu braţele.

— Numărăm până la trei, i-a şoptit.

Ea a încuviinţat.

— Unu, doi…

A tras-o cu putere în sus.

— Ai spus la trei! a strigat ea.

— Am minţit. N-am vrut să te încordezi.

Daphne ar fi continuat să se certe cu el, dar a realizat chiar în clipa aceea că avea rochia sfâşiată, aşa că a ridicat repede mâinile ca să se acopere.

— La asta, i-a sus Anthony aruncându-i haina lui. Daphne a luat-o recunoscătoare şi s-a înfăşurat în haina dintr-un material extrem de fin. Lui îi venea de minune, dar Daphne s-ar fi putut înfăşură cu totul în ea.

— Eşti bine? a întrebat-o uşor răguşit.

Ea a dat din cap.

— Bine. Anthony s-a întors spre Simon. Îţi mulţumesc că ai luat-o de acolo.

Simon nu a spus nimic, a dat doar din cap.

Anthony s-a întors din nou spre Daphne.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Mă înţeapă puţin, a recunoscut ea. O să-mi pun nişte salvie când ajung acasă, dar nu am dureri insuportabile.

— Bine, a repetat Anthony. După care i-a tras lui Simon un pumn în faţă, trântindu-şi prietenul la pământ.

— Asta este pentru că mi-ai pângărit sora.

— Anthony! a strigat Daphne. Termină imediat! Nu m-a pângărit!

Anthony s-a întors spre ea şi a privit-o cu ochi de

foc:

— Ţi-am văzut…

Lui Daphne i s-a strâns stomacul. Dumnezeule mare! Anthony îi văzuse sânul! Fratele ei!

— Ridică-te, a mârâit Anthony, ca să te pot lovi din nou.

— Ai înnebunit? a strigat iar Daphne, aşezându-se între el şi Simon, încă la pământ, cu mâna la ochiul lovit. Anthony, îţi jur că dacă îl mai loveşti o singură dată, n-o să te iert niciodată.

Anthony a dat-o deoparte, fără urmă de blândeţe.

— Următorul pumn, a spus printre dinţi, este pentru că ai trădat prietenia noastră.

Spre oroarea lui Daphne, Simon a dat să se ridice.

— Nu! a strigat ea, punându-se din nou între ei.

— Dă-te deoparte, Daphne, i-a spus Simon încet. Asta este doar între noi.

— În niciun caz! Dacă nu vă amintiţi, eu sunt cea care… S-a oprit în mijlocul frazei. Nu avea rost să continue. Niciunul dintre ei nu o asculta.

— Dă-te din calea mea, Daphne, i-a spus şi Anthony cu o voce care a speriat-o. Nici nu o privea, ochii lui erau aţintiţi în cei ai lui Simon, pe deasupra capului ei.

— E ridicol! Nu putem discuta ca între adulţi? S-a uitat mai întâi la Simon, apoi la fratele ei, apoi din nou la Simon. Doamne, Simon! Ochiul tău!

S-a repezit spre el. Deja nu-şi mai putea deschide ochiul, care se umflase.

Simon nici nu s-a clintit sub atingerea ei. Degetele ei l-au atins uşor, mângâietor. O dorea şi acum, numai că de data aceasta nu mai era vorba de o dorinţă carnală. Tânjea după apropierea ei, atât de

onorabilă şi pură.

Iar el avea să facă acum cel mai dezonorant gest din viaţa lui.

Când Anthony avea să termine cu violenţele, cu furia şi avea să-i ceară să se căsătorească cu sora lui, Simon avea să refuze.

— Dă-te deoparte, Daphne, a spus din nou iar vocea i-a sunat straniu chiar şi lui.

— Nu, eu…

— Mişcă-te! a tunat el.

Ea s-a tras înapoi, sprijinindu-se chiar de tufişul în care fusese captivă şi i-a privit cu oroare pe cei doi bărbaţi.

Simon i-a făcut semn lui Anthony:

— Loveşte-mă.

Anthony a părut uimit de ceea ce-i cerea.

— Haide, fă-o, i-a spus Simon. Să terminăm odată.

Anthony a descleştat pumnul. Nu a mişcat capul, dar ochii i s-au îndreptat spre Daphne.

— Nu pot, s-a plâns el. Nu atunci când mi-o cere el.

Simon a făcut un pas spre el.

— Haide, fă-o cum. Trebuie să plătesc.

— Vei plăti la altar, i-a răspuns Anthony.

Daphne a icnit iar sunetul i-a atras atenţia lui Simon. De ce era atât de surprinsă? Cu siguranţă că înţelegea consecinţele faptei lor, a prostiei de a fi fost prinşi.

— Nu am de gând să-l forţez, a spus Daphne.

— O fac eu, a ripostat Anthony.

Simon a clătinat din cap.

— Mâine dimineaţă sunt deja pe continent.

— Pleci? l-a întrebat Daphne. Vocea ei tristă i-a înfipt lui Simon un cuţit în inimă.

— Dacă rămân, prezenţa mea te va întina mereu. E mai bine să plec.

Lui Daphne îi tremurau buzele, şi asta îl omora. A rostit un singur cuvânt iar acesta a fost numele lui, cu o tonalitate care i-a frânt inima.

După câteva clipe, Simon a reuşit să-şi găsească cuvintele:

— Nu mă pot căsători cu tine, Daphne.

— Nu poţi sau nu vrei? l-a întrebat Anthony.

— Ambele.

Anthony i-a mai tras un pumn.

Simon a căzut la pământ, luat prin surprindere de forţa cu care îl lovise în bărbie. Dar merita orice durere, orice rană. Nu voia să se uite la Daphne, nu voia nici să o zărească măcar, dar ea a îngenuncheat lângă el şi l-a prins uşor de umăr, ajutându-l să se ridice.

— Îmi pare rău, Daff, a spus el forţându-se să o privească. Îi sărise în ajutor chiar şi după ce o respinsese. Îi datora măcar atât. Îmi pare rău.

— Lasă-ne cu cuvintele tale patetice, a răbufnit Anthony. Ne vedem în zori.

— Nu! a strigat Daphne.

Simon a ridicat privirea spre Anthony şi a dat scurt din cap. Apoi s-a întors spre Daphne şi i-a spus:

— Dacă ar p-putea exista o femeie, aceasta ai fi tu. Îţi j-jur asta.

— Ce vrei să spui cu asta? l-a întrebat ea uimită. Nu înţeleg.

Simon a închis ochii şi a oftat. Mâine pe vremea asta va fi mort, pentru că nu avea de gând să ridice pistolul la Anthony iar furia acestuia probabil că nu va trece, astfel încât să tragă aiurea.

Şi totuşi, într-un mod bizar şi patetic, obţinea în sfârşit ce-şi dorise dintotdeauna de la viaţă. Se

răzbuna în sfârşit pe tatăl lui.

Era ciudat, dar nu aşa îşi imaginase el că se va sfârşi totul. Se gândise că... Ei bine, nu mai ştia ce gândise, dar totuşi nu-şi imaginase astfel moartea. Nu în faţa prietenului său care să-l privească cu ochi plini de ură. Nu pe un câmp pustiu, la răsăritul soarelui.

Nu în dezonoare. Daphne l-a prins de umeri şi l-a scuturat. A deschis ochii şi i-a văzut chipul, foarte aproape de al lui – aproape şi furios.

— Ce este cu tine? l-a întrebat ea. Ochii îi străluceau din cauza mâniei şi a disperării. O să te omoare! O să vă întâlniţi mâine pe un câmp uitat de Dumnezeu şi o să te împuşte. Iar tu te porţi de parcă ţi-ai dori să facă asta.

— N-nu vreau s-să m-mor, a spus, prea epuizat ca să-i mai pese că se bâlbâia. Dar n-nu mă pot căsători cu t-tine.

Mâinile ei au căzut de pe umerii lui Simon şi şi-a ferit privirea. Durerea provocată de respingere era aproape imposibil de suportat. Părea părăsită, aşa cum era, înfăşurată în haina prea mare a fratelui ei, cu bucăţi de crengi rămase prin păr. Când a deschis gura să vorbească, cuvintele au părut să-i sfâşie sufletul:

— Am ştiut dintotdeauna că nu sunt genul de femeie la care visează bărbaţii, dar nu mi-am imaginat niciodată că vreunul ar prefera să moară decât să se căsătorească cu mine.

— Nu! strigat Simon, sărind în picioare în ciuda durerilor din tot corpul. Nu este aşa, Daphne!

— Ai spus destule, a intervenit Anthony, aşezându-se între ei. Şi-a pus mâinile pe umerii surorii lui încercând să o îndepărteze de bărbatul care îi frânsese inima şi care, mai mult ca sigur, îi distrusese pentru totdeauna reputaţia.

— Un singur lucru vreau să-ţi spun. Simon ştia că

probabil părea patetic, dar trebuia să-i vorbească lui Daphne. Trebuia să se asigure că ea înţelegea.

Anthony a clătinat însă din cap.

— Aşteaptă. Simon l-a prins de mânecă pe cel care îi fusese cândva cel mai bun prieten. Ştiu că nu pot repara asta. Am făcut… a inspirat adânc, încercând să-şi adune gândurile. Am făcut un jurământ, Anthony. Nu mă pot căsători cu ea. Dar pot să-i spun…

— Ce să-i spui? l-a întrebat Anthony, fără urmă de emoţie.

Simon şi-a desprins mâna de pe mâneca lui şi şi-a trecut-o prin păr. Nu-i putea spune adevărul lui Daphne. Ştia că nu va înţelege. Sau şi mai rău, va înţelege şi-i va arăta milă. Şi-a dat seama că Anthony era pe punctul să-şi piardă răbdarea şi a continuat: poate că reuşesc să repar într-un fel lucrurile.

Anthony nu s-a clintit.

— Te rog.

Anthony a rămas nemişcat câteva minute, după care s-a dat deoparte.

A crezut că ea va refuza să-l privească în ochi, că-i va arăta doar dispreţ, dar ea a ridicat bărbia, provocându-l cu îndrăzneală. Nicicând nu o admirase atât de mult.

— Daff, a început el, fără să ştie sigur ce avea să-i spună, dar sperând că va găsi cuvintele potrivite. N-nu este vorba de tine. Dacă ar fi posibil, tu ai fi aleasa mea. Dar căsătorindu-mă cu tine te-aş distruge. Eu nu ţi-aş putea dărui niciodată ceea ce-ţi doreşti. Ai muri încetul cu încetul, în fiecare zi, iar eu nu aş putea suporta asta.

— Tu nu ai cum să-mi faci rău, i-a şoptit ea.

Simon a clătinat din cap.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Ochii ei erau calzi şi înţelegători când i-a spus

încet:

— Am. Dar mă întreb dacă tu ai încredere în mine.

Vorbele ei l-au lovit ca un pumn primit în plex.

— Să ştii că nu am vrut să te rănesc.

Ea a rămas nemişcată un timp într-atât de îndelungat că Simon s-a întrebat dacă mai respira. Apoi, fără să se uite la fratele ei, a spus:

— Aş vrea să merg acasă.

Anthony a luat-o de umeri şi s-au întors amândoi.

— Te duc imediat acasă, i-a spus pe un ton liniştitor. Te bagi în pat, îţi dau un pahar de coniac…

— Nu vreau coniac, i-a spus tăios Daphne. Vreau să pot gândi.

După părerea lui Simon, Anthony a părut uimit de cuvintele ei, dar s-a mulţumit să spună doar:

— Foarte bine, atunci.

Iar Simon a rămas acolo, bătut, plin de sânge, urmărindu-i cum dispăreau în noapte.

CAPITOLUL 11

Balul anual dat sâmbătă seară de lady Trowbridge la Hampstead Heath a fost, ca de obicei, unul din evenimentele sezonului. Autoarea i-a văzut pe Colin Bridgerton dansând cu toate surorile Featherington (nu deodată, bineînţeles), dar trebuie spus că cel mai frumos dintre fraţii Bridgerton nu a părut prea încântat de soarta lui. Iar Nigel Berbrooke a fost văzut făcându-i curte unei femei, alta decât domnişoara Daphne Bridgerton. Probabil că domnul Berbrooke şi-a dat în sfârşit seama că era inutil să insiste.

Pentru că a venit vorba despre domnişoara Daphne Bridgerton, aceasta a plecat devreme de la bal. Benedict Bridgerton i-a informat pe curioşi că avea o migrenă, dar autoarea a surprins-o discutând ceva mai devreme, în aceeaşi seară, cu bătrânul duce de Middlethorpe, şi părea să se simtă foarte bine.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 17 mai 1813

Bineînţeles că nu putea să adoarmă. Daphne se plimba în sus şi-n jos, lăsând urme pe covorul cu motive albe şi albastre pe care-l avea în camera ei de când era copilă. Mintea îi alerga într-o mulţime de direcţii, dar un lucru era clar.

Trebuia să împiedice acest duel.

Nu încerca însă să subestimeze dificultăţile pe care le putea întâmpina. În primul rând, faptul că bărbaţii se comportau ca nişte idioţi atunci când era vorba de lucruri precum onoare sau dueluri. Şi se îndoia că Simon şi Anthony vor fi prea încântaţi de amestecul ei. În al doilea rând, nu ştia unde urma să aibă loc duelul. Cei doi nu discutaseră asta în grădina lady-ei Trowbridge. Daphne presupunea că Anthony urma să-i trimită vorbă lui Simon printr-un servitor. Sau poate că Simon era cel care trebuia să aleagă locul, pentru că el fusese provocat. Daphne era sigură că exista o etichetă legată de dueluri, dar nu o cunoştea.

Daphne s-a oprit la fereastră şi a dat deoparte perdeaua, să privească afară. Nu era foarte târziu, după standardele din lumea bună. Ea şi Anthony plecaseră devreme. Din câte ştia ea, Benedict, Colin şi Violet erau încă la reşedinţa Trowbridge. Faptul că nu se întorseseră încă (Daphne şi Anthony erau deja acasă de două ore) i se părea un semn bun. Dacă

scena cu Simon ar mai fi avut şi alţi martori, bârfele s-ar fi răspândit rapid iar mama ei s-ar fi grăbit spre casă, ruşinată.

Iar Daphne putea să se descurce cu o rochie sfâşiată, dar nu şi cu o reputaţie distrusă.

Preocuparea pentru bunul ei nume era ultima dintre grijile ei. Trebuia să fie acasă şi pentru un alt motiv. Nu avea cum să împiedice duelul de una singură. Doar o idioată s-ar fi gândit să străbată Londra în zori şi să încerce să-i oprească singură pe cei doi războinici. Avea nevoie de ajutor.

Era sigură că Benedict avea să-i ia imediat partea lui Anthony, ba chiar nu ar fi fost deloc mirată dacă s-ar fi oferit să-i fie secund.

Dar Colin – Colin putea fi convins. Probabil că va bombăni, că îi va spune că Simon merita să fie împuşcat în zori, dar dacă-l implora o ajuta mai mult ca sigur.

Iar duelul trebuia oprit. Daphne nu înţelegea ce era în capul lui Simon, dar cu siguranţă îl chinuia ceva, ceva legat de tatăl lui. Îşi dăduse de mult seama că era torturat de demoni lăuntrici. Ascundea asta foarte bine, mai ales când era în compania ei, dar Daphne văzuse mult prea adesea acea privire goală şi disperată în ochii lui. Şi probabil că exista un motiv pentru care el tăcea atât de des. Uneori i se părea că ea era singura persoană în compania căreia se relaxa cu adevărat, cu care putea glumi, cu care glumea şi făcea cu uşurinţă conversaţie.

Poate că şi cu Anthony era la fel. Cu Anthony, însă, înainte de *asta.*

Dar în ciuda atitudinii lui fataliste din grădina lady-ei Trowbridge, Daphne nu credea că Simon îşi dorea să moară.

A auzit zgomotul făcut de trăsură şi s-a grăbit să

deschidă fereastra exact în clipa în care aceasta trecea de casă, retrăgându-se.

A traversat grăbită camera, frângându-şi mâinile şi şi-a lipit urechea de uşă. Nu se cădea să coboare – Anthony o credea deja adormită, sau măcar în pat, gândindu-se la cele întâmplate.

Îi promisese că nu-i va spune nimic mamei. De fapt, că va aştepta până când va şti exact ce anume să-i spună.

Faptul că Violet se întorsese târziu îi dădea lui Daphne speranţe că nu circulau zvonuri îngrozitoare la adresa ei, dar asta nu însemna că scăpase de tot. Vor fi şoapte. Existau întotdeauna şoapte, care se puteau transforma imediat în mult mai mult.

Daphne ştia că va trebui să dea ochii cu mama ei. Mai devreme sau mai târziu, Violet avea să audă ceva. Putea doar să spere că atunci când se va întâmplă asta, când Violet va fi asaltată de zvonuri – majoritatea lor adevărate, din păcate – fiica ei va fi deja măritată cu un duce.

Oamenii îţi iertau orice dacă te căsătoreai cu un duce.

Aceasta era şi strategia lui Daphne de a-i salva viaţa lui Simon. Poate că nu dorea să se salveze pe el, dar o putea salva pe ea.

Colin Bridgerton a păşit cu grijă pe hol. Încercând să nu facă deloc zgomot. Mama lor mersese la culcare iar Benedict se închisese cu Anthony în birou. Pe el nu-l interesau însă niciunul dintre ei. Pe Daphne voia s-o vadă.

A bătut încet, încurajat de lumina slabă care pătrundea pe sub uşă. Era clar că încă mai ardeau câteva lumânări. Iar asta însemna că nu se culcase încă, pentru că avea întotdeauna grijă să le stingă.

Iar dacă era trează trebuia să stea de vorbă cu

el.

A ridicat mâna să bată din nou la uşă dar aceasta s-a deschis fără zgomot iar Daphne i-a făcut semn să intre.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a şoptit ea.

— Şi eu voiam să vorbesc cu tine.

Daphne s-a uitat în sus şi-n jos pe hol şi a închis uşa.

— Am dat de un mare necaz.

— Ştiu.

A pălit.

— Ştii?

El a dat din cap. Ochii lui verzi erau acum serioşi.

— Ţi-l aminteşti pe prietenul meu Macclesfield?

A încuviinţat. Macclesfield era tânărul conte cu care mama insistase să-i facă cunoştinţă cu două săptămâni în urmă. Chiar în seara în care îl cunoscuse pe Simon.

— Ei bine, te-a văzut când ai dispărut în grădină, cu Hastings.

Lui Daphne i s-a pus un nod în gât, dar a reuşit să spună:

— M-a văzut?

Colin a dat din cap cu tristeţe.

— Nu va spune nimic, sunt sigur. Suntem prieteni de mai bine de zece ani. Dar dacă el te-a văzut, înseamnă că au mai făcut-o şi alţii. Iar lady Danbury mă privea destul de ciudat în timp ce el îmi povestea.

— A văzut şi lady Danbury?

— Nu ştiu dacă te-a văzut sau nu. Ştiu doar că – a ridicat din umeri – mă privea ca şi cum ar fi ştiut despre ce era vorba.

Daphne a clătinat din cap.

— Aşa face ea. Şi chiar dacă a văzut ceva nu va spune nimănui.

— Lady Danbury? a întrebat neîncrezător Colin.

— E un dragon, poate fi foarte tăioasă dar nu distruge cu bună ştiinţă pe cineva, doar ca să se distreze. Dacă a văzut ceva mi-o va spune direct.

Colin nu părea prea convins.

Daphne şi-a dres glasul de câteva ori încercând să-şi dea seama cum anume să formuleze ce voia să afle:

— Ce a văzut, exact?

Colin a privit-o suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus, a răbufnit Daphne, care avea nervii întinşi la maximum. Ce a văzut Macclesfield?

Colin şi-a îndreptat spatele şi a împins bărbia înainte, defensiv.

— Exact ce ţi-am spus. Că ai dispărut în grădină, cu Hastings.

— Doar atât?

— Doar atât? a repetat el, făcând ochii mari. Ce naiba s-a petrecut acolo?

Daphne s-a aşezat pe un scaun şi şi-a îngropat faţa în mâini.

— Oh, Colin, sunt într-o mare încurcătură.

El nu a spus nimic, aşa că ea şi-a şters într-un final lacrimile şi a ridicat privirea. Fratele ei părea mai în vârstă şi mai hotărât decât îl văzuse vreodată, îşi încrucişase mâinile la piept şi-şi desfăcuse picioarele într-o atitudine implacabilă. Ochii lui, de obicei veseli şi neastâmpăraţi erau duri ca smaraldele. Era evident că o aşteptase să ridice ochii spre el înainte să-i vorbească.

— Acum, că ai încetat să-ţi mai plângi de milă, ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat în grădină între tine şi Hastings.

— Nu folosi tonul acesta cu mine, a ripostat Daphne. Şi nu mă acuza că-mi plâng de milă. Pentru numele lui Dumnezeu, în zori va muri un om. Am dreptul să fiu tristă.

Colin s-a aşezat pe scaunul din faţa ei, îngrijorat.

— Spune-mi tot.

Daphne a dat din cap şi a început să-i povestească ce se întâmplase. Nu i-a spus exact ce văzuse Anthony, s-a mulţumit cu expresia „o postură compromiţătoare”. Era suficient.

Şi a terminat cu cuvintele:

— Iar acum se vor duela iar Simon va fi ucis!

— Nu ai de unde să ştii, Daphne.

Ea a clătinat din cap, nefericită.

— Nu-l va împuşca pe Anthony. Îmi pun viaţa chezăşie. Iar Anthony – a făcut o pauză înainte de a continua – Anthony este atât de furios!

— Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar unde va avea loc duelul. Tot ce ştiu este că trebuie să-l opresc!

Colin a murmurat o înjurătură, apoi a spus:

— Nu ştiu dacă vei reuşi, Daphne.

— Trebuie! a strigat ea. Colin, nu pot sta aici, uitându-mă în tavan, în timp ce Simon moare. Vocea i s-a frânt. Îl iubesc.

Colin a pălit.

— Chiar şi după ce te-a respins?

— Nu-mi pasă dacă mă crezi o imbecilă patetică. Nu mă pot înfrâna. Încă îl iubesc. Are nevoie de mine.

Colin i-a spus încet:

— Dacă aşa stau lucrurile, nu crezi că ar fi acceptat să se căsătorească cu tine atunci când i-a cerut-o Anthony?

Daphne a clătinat din cap.

— Nu. Există ceva, dar nu ştiu ce. Nu-ţi pot

explica, dar mi s-a părut că o parte din el ar fi vrut să se însoare cu mine. Era tot mai agitată, respira întretăiat dar a continuat: nu ştiu, Colin. Dar dacă îi vedeai chipul ai fi înţeles. Încerca să mă protejeze de ceva. Sunt sigură de asta.

— Nu-l ştiu pe Hastings la fel de bine ca pe Anthony, a spus Colin, sau ca pe tine, dar n-am auzit nici măcar un zvon despre vreun secret întunecat de-al lui. Eşti sigură că… S-a oprit în mijlocul frazei iar când a continuat, tonul îi era nespus de blând: eşti sigură că nu-ţi imaginezi că ţine la tine?

Daphne nu s-a simţit deloc ofensată. Ştia că povestea ei aducea cu o fantezie. Dar în adâncul inimii ei ştia că avea dreptate.

— Nu vreau să moară, a spus abia şoptit. La urma-urmei, doar asta contează!

Colin a dat din cap, după care i-a pus o ultimă întrebare.

— Nu vrei să moară sau nu vrei să moară din cauza ta?

Daphne s-a ridicat în picioare. Îi tremurau ca varga.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, i-a spus apelând la ultima ei fărâmă de energie. Nu pot să cred că m-ai întrebat aşa ceva.

Dar Colin nu a plecat. A întins mâna şi i-a strâns-o pe a ei.

— Te voi ajuta, Daff. Ştii că aş face orice pentru tine.

Daphne i s-a prăbuşit în braţe şi a dat frâu liber lacrimilor pe care şi le reţinuse în tot acest timp.

O jumătate de oră mai târziu nu mai avea lacrimi în ochi iar mintea îi era limpede. Simţise nevoia să plângă, era conştientă de asta. Ţinuse prea multe înăuntrul ei – prea mult sentiment, prea multă

confuzie, furie şi durere. Trebuia să se elibereze. Dar momentul emoţiilor trecuse. Trebuia să gândească clar şi să se concentreze asupra scopului ei.

Colin plecase să-i chestioneze pe Anthony şi Benedict, care stăteau de vorbă în birou. Fusese de acord cu ea că Anthony îl rugase cel mai probabil pe Benedict să-i fie secund. Colin trebuia să-i convingă să-i spună unde avea loc duelul. Daphne era convinsă că va reuşi. Întotdeauna îi făcea pe ceilalţi să-i dezvăluie orice.

Daphne se îmbrăcase în rochia de călărie veche, care era cea mai comodă dintre toate. Nu avea nici cea mai mică idee ce-i va aduce dimineaţa următoare, dar nu voia să se împiedice în jupoane şi dantele.

A auzit o bătaie în uşă, însă înainte să ajungă să deschidă Colin intra deja. Şi el se schimbase de costumul de seară.

— Ai aflat? l-a întrebat Daphne.

El a dat scurt din cap.

— Nu avem mult timp de pierdut. Bănuiesc că vrei să ajungi acolo înaintea tuturor.

— Dacă Simon ajunge înaintea lui Anthony, poate că voi reuşi să-l conving să se căsătorească cu mine înainte ca cineva să apuce să tragă vreun glonţ.

Colin a inspirat adânc.

— Daff, a început el, te-ai gândit că există posibilitatea să nu reuşeşti?

Ea a înghiţit în sec.

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Dar…

Daphne l-a întrerupt:

— Dacă mă gândesc, nu mai reuşesc să mă concentrez. Şi sunt în pericol să-mi pierd cumpătul. Nu pot face asta. Nu o pot face, de dragul lui Simon.

— Sper să-şi dea seama ce noroc are cu tine, a

spus încet Colin. Iar dacă nu, s-ar putea să-l împuşc chiar eu.

Daphne a spus doar:

— Să mergem.

Colin a încuviinţat şi au pornit.

*

Simon traversa călare Broad Walk, îndreptându-se spre cel mai îndepărtat şi mai ferit colţ din Regent Park. I-l sugerase Anthony iar el fusese de acord. Era mai bine să fie cât mai departe de Mayfair. Era înainte de răsărit, aşa că nu ar fi trebuit să fie nimeni pe străzi, dar chiar şi aşa nu puteau risca să se dueleze în Hyde Park.

Lui Simon nu-i păsa deloc de faptul că duelurile erau ilegale. La urma-urmei, nu avea să supravieţuiască şi să suporte consecinţele legii.

Era însă un mod neplăcut de a muri. Numai că Simon nu vedea vreo alternativă. Adusese ruşinea asupra unei tinere domnişoare cu care nu se putea căsători iar acum trebuia să suporte consecinţele. Iar Simon ştiuse foarte bine asta înainte să o sărute.

S-a apropiat de locul indicat şi a văzut că Anthony şi Benedict ajunseseră deja şi-l aşteptau. Vântul le răvăşise părul castaniu iar feţele le erau fioroase şi întunecate.

Aproape la fel de întunecate ca şi inima lui.

A oprit calul la câţiva metri de fraţii Bridgerton şi a descălecat.

— Unde-ţi este secundul? a strigat Benedict.

— Nu m-am obosit să caut unul, i-a răspuns Simon.

— Dar trebuie să ai! Duelul nu este duel fără secund!

Simon s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Nu am văzut rostul. Voi aţi adus pistoalele. Am încredere în voi.

Anthony s-a apropiat de el.

— Nu vreau să fac asta, i-a spus.

— Nu ai de ales.

— Dar tu ai, i-a spus Anthony aproape rugător. Ai putea să te însori cu ea. Poate că nu o iubeşti, dar ştiu bine că o placi. De ce nu te căsătoreşti cu ea?

Simon s-a gândit să-i spună totul, să-i dezvăluie motivele pentru care îşi jurase să nu-şi aleagă niciodată o mireasă, să nu-şi ducă mai departe numele. Dar ei nu aveau cum să înţeleagă. Nu cei din familia Bridgerton, care ştiau că familia trebuia să fie ceva frumos şi adevărat. Ei nu ştiau nimic despre cuvinte crude şi vise spulberate. Nu cunoscuseră niciodată respingerea.

Simon s-a gândit să spună ceva crud, ceva care să-i facă pe Anthony şi Benedict să-l dispreţuiască şi să înceapă cât mai curând duelul. Dar asta ar fi însemnat să o jignească pe Daphne şi nu putea să facă aşa ceva.

Aşa că, într-un final, s-a uitat în ochii lui Anthony Bridgerton, cel cu care se împrietenise din primele zile petrecute la Eton şi a spus:

— Ştii bine că nu este vorba de Daphne. Sora ta este cea mai bună femeie din câte am cunoscut.

A înclinat capul spre Anthony şi Benedict, a ridicat unul din pistoalele din caseta aflată pe pământ şi a început să păşească spre partea nordică a terenului.

— Aşteptaaaaaaaaţi!

Simon a tresărit şi s-a întors. Doamne-Dumnezeule, era Daphne!

Ea era în plin galop, aplecată în şa, iar pentru o secundă Simon a uitat să fie furios pe ea pentru că se

amesteca în toată povestea şi doar s-a minunat cât de frumoasă era.

Dar în clipa în care ea a eliberat hăţurile şi s-a oprit în faţa lui, redevenise mânios.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat-o.

— Îţi salvez nefericita de viaţă! Ochii ei aruncau scântei şi şi-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă.

Aproape la fel de furioasă ca şi el.

— Daphne, prostuţă mică! îţi dai seama în ce pericol ai fost? Am fi putut să te împuşcăm, unul din noi. Fără să-şi dea seama ce făcea, a luat-o de umeri şi a început să o scuture.

— Hai, te rog! Nici măcar nu ajunseseşi la locul tău.

Avea dreptate, dar el era mult prea furios ca să recunoască.

— Şi ai călărit singură, în puterea nopţii! a strigat. Nu te-ai gândit deloc?

— Ba m-am gândit. M-a însoţit Colin.

— Colin? Simon s-a uitat în stânga şi-n dreapta, ca şi cum l-ar fi căutat cu privirea. Îl omor!

— Înainte sau după ce te împuşcă Anthony direct în inimă?

— Înainte, cu siguranţă! a tunat Simon. Unde este? Bridgerton!

Trei capete castanii s-au întors spre el.

Simon a pornit spre ei, cu o privire ucigaşă:

— L-am strigat pe Bridgerton cel idiot.

— Cred că se referă la tine, i-a spus Anthony lui Colin.

Colin i-a privit cu furie.

— Ce era să fac? Să o las acasă, să plângă până la epuizare?

— Da! s-au auzit trei voci în cor.

— Simon! a strigat Daphne, venind după el. Întoarce-te imediat!

Simon s-a uitat la Benedict:

— Ia-o de aici.

Benedict nu părea prea hotărât.

— Fă-o, i-a poruncit şi Anthony.

Benedict nu s-a mişcat. S-a uitat pe rând la fraţii lui, apoi la Daphne, apoi la bărbatul care-i distrusese reputaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Anthony.

— Are dreptul să-şi spună părerea, a spus Benedict şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ce naiba v-a apucat pe amândoi? a tunat Anthony, privindu-şi fraţii mai mici.

— Simon, a început Daphne, încercând să-şi recapete răsuflarea după ce alergase spre el. Trebuie să mă asculţi.

Simon a încercat să nu o ia în seamă, deşi i se agăţase de mâneca hainei.

— Pleacă, Daphne. Nu mai este nimic de făcut.

Daphne şi-a privit rugător fraţii. Colin şi Benedict erau clar de partea ei, dar nu o puteau ajuta prea mult. Anthony continua însă să fie foarte mânios.

Într-un final i-a venit o idee. Putea amâna duelul. Aşa că i-a tras lui Simon un pumn. În ochiul sănătos.

Simon s-a dat câţiva aşi înapoi, gemând.

— Asta ce naiba a fost?

— Cazi, prostule, i-a şoptit ea. Dacă era întins la pământ Anthony nu-l putea împuşca.

— În niciun caz! Dumnezeule, să fiu doborât la pământ de o femeie! a mormăit el. Este intolerabil.

— Bărbaţii, s-a înfuriat Daphne. Sunt cu toţii nişte idioţi. S-a întors spre fraţii ei, care rămăseseră cu gurile căscate, şocaţi. La ce vă holbaţi? Colin a dat să

spună ceva, dar Anthony i-a tras una în umăr. Pot să vorbesc un minut cu Alteţa sa? a întrebat ea printre dinţi. Colin şi Benedict au dat din cap şi s-au îndepărtat. Anthony nu s-a clintit.

Daphne s-a uitat spre el:

— Îţi trag şi ţie un pumn. Şi probabil că ar fi făcut-o dacă Benedict nu s-ar fi întors să-l ia cu el, trăgându-l cu putere de braţ.

S-a uitat apoi la Simon care îşi pipăia ochiul lovit cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi vrut să-şi aline durerea:

— Nu pot să cred că m-ai lovit, i-a spus el.

Ea a întors capul, să se asigure că fraţii ei se depărtaseră suficient încât să nu fie auziţi.

— Nu mi-a venit o altă idee mai bună, la momentul acela.

— Nu ştiu ce ai sperat să reuşeşti, i-a răspuns el. Credeam că am fost foarte clar. A oftat, iar în acea clipă arăta foarte trist, îmbătrânit. Doar ţi-am spus că nu mă pot căsători cu tine.

— *Trebuie.*

Cuvintele au răsunat cu o asemenea forţă încât el a ridicat privirea, alertat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că am fost văzuţi.

— De către cine?

— Macclesfield.

Simon s-a relaxat.

— Nu va vorbi.

— Dar au mai fost şi alţii! Daphne şi-a muşcat buza. Nu era neapărat o minciună. Era posibil să fi fost şi alţii. Era de-a dreptul probabil să fi fost.

— Cine?

— Nu ştiu, a recunoscut ea. Dar se pare că lumea şuşoteşte deja. Mâine va şti toată Londra.

Simon a înjurat atât de urât că Daphne s-a dat un pas înapoi.

— Dacă nu te însori cu mine sunt distrusă.

— Nu este adevărat. Dar nu era prea convins.

— Este adevărat şi o ştii prea bine. I-a căutat privirea. Viitorul ei – şi viaţa lui! — depindeau de clipa aceea. Nu-şi putea permite să greşească. Nimeni nu va mai dori să se căsătorească cu mine. Voi fi trimisă la ţară, într-un sat uitat de lume…

— Ştii foarte bine că mama ta nu va face niciodată aşa ceva.

— Dar nu mă voi căsători niciodată. Ştii prea bine. A făcut un pas înainte. Voi purta toată viaţa această anatemă. Voi fi însemnată cu fierul roşu. Nu voi avea niciodată un soţ, copii…

— Opreşte-te, aproape că i-a strigat Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, taci!

Anthony, Benedict şi Colin au dat să se apropie, dar Daphne i-a convins să rămână pe loc, cu o mişcare hotărâtă a capului.

— De ce nu vrei să te însori cu mine? l-a întrebat încet. Ştiu că ţii la mine. Care este motivul?

Simon şi-a dus mâinile la tâmple, presându-le cu vârfurile degetelor. Dumnezeule, cât de tare îl durea capul! Iar Daphne continua să se apropie. A întins mâna şi i-a atins umărul, apoi obrazul. Nu era suficient de puternic. Dumnezeule, nu avea cum să fie puternic.

— Salvează-mă Simon, l-a implorat ea.

Era pierdut.

CAPITOLUL 12

Un duel, un duel, un duel. Există ceva mai

romantic, mai palpitant… sau mai prostesc?

Autoarea a auzit că la începutul săptămânii, în Regents Park, a avut loc un duel. Pentru că duelurile sunt ilegale, autoarea nu le va dezvălui numele făptaşilor şi doreşte să se ştie că dezaprobă cu hotărâre asemenea violenţe.

Se pare că cei doi idioţi (îmi este greu să-i numesc domni, pentru că asta ar implica un anume grad de inteligenţă, calitate care evident le lipseşte) sunt amândoi nevătămaţi.

Probabil că un înger ai raţiunii le-a zâmbit în acea dimineaţă fatidică.

Autoarea crede cu convingere că acelaşi înger ar trebui să vegheze asupra multora dintre membrii înaltei societăţi.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 19 mai 1813

Simon a privit-o în ochi, chinuit.

— Mă căsătoresc cu tine, i-a spus cu voce joasă, dar trebuie să ştii că…

A trebuit să se oprească pentru că ea îl îmbrăţişa cu foc.

— Oh, Simon, n-o să-ţi pară rău, a spus răsuflând uşurată. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar străluceau de bucurie. O să te fac fericit, îţi promit. Atât de fericit! N-o să regreţi niciodată.

— Opreşte-te! a spus Simon, dând-o deoparte. Fericirea aceasta sinceră era mai mult decât putea suporta. Trebuie să mă asculţi.

Ea a tăcut.

— Ascultă ce am de spus, i-a spus cu asprime. Vei decide apoi dacă mai vrei să te căsătoreşti cu mine.

Ea şi-a muşcat buzele şi a dat din cap.

Simon a tras aer în piept. Cum să-i spună oare? Ce să-i spună? Nu-i putea spune adevărul. Nu tot, oricum. Dar ea trebuia să înţeleagă că… Dacă se mărita cu el…

Trebuia să renunţe la ceea ce-şi dorea mai mult, la ceea ce visase.

Trebuia să-i dea şansa să-l refuze. Merita măcar atât. Simon a înghiţit în sec, vinovat. Merita mult mai mult, dar era tot ce-i putea oferi el.

— Daphne, i-a rostit el numele, dacă te măriţi cu mine…

Ea s-a apropiat de el şi i-a întins mâna dar şi-a retras-o repede când i-a surprins privirea.

— Ce este? i-a şoptit. Nu poate fi într-atât de îngrozitor…

— Nu pot avea copii.

Gata. Îi spusese. Şi era adevărul, aproape.

Daphne a întredeschis buzele, dar în afară de asta nimic nu trăda faptul că-l auzise.

Ştia că o vor durea cuvintele lui, dar altfel nu avea cum să o facă să înţeleagă.

— Dacă te măriţi cu mine nu vei avea niciodată copii. Nu vei ţine niciodată un copil în braţe, ştiind că este al tău, că a fost făcut din dragoste. Nu vei…

— De unde ştii? l-a întrerupt ea.

— Ştiu.

— Dar…

— Nu pot avea copii, i-a repetat el cu cruzime. Trebuie să înţelegi asta.

— Înţeleg. Buzele îi tremurau uşor, ca şi cum nu ştia dacă să mai spună ceva şi părea să clipească mai des decât de obicei.

Simon nu-i putea citi gândurile cu aceeaşi uşurinţă ca în trecut. De obicei era deschisă, plină de onestitate – îi putea citi până în adâncul sufletului. Dar

acum părea îngheţată, împietrită.

Era supărată, asta era clar. Dar el nu avea nici cea mai mică idee ce-i va răspunde. Sau cum va reacţiona.

Şi probabil că nici ea nu ştia.

A simţit o prezenţă în dreapta lui şi l-a văzut pe Anthony pe chipul căruia furia se amesteca cu îngrijorarea.

— E vreo problemă? a întrebat încet Anthony, privind atent faţa chinuită a surorii lui.

Înainte ca Simon să-i poată răspunde, Daphne a spus:

— Nu.

Toţi ochii s-au întors spre ea.

— Nu va mai fi niciun duel, a zis Daphne. Alteţa sa şi cu mine ne căsătorim.

— Înţeleg. Anthony ar fi vrut să se simtă uşurat, dar îl împiedica chipul solemn al surorii lui. Le voi spune şi celorlalţi, a spus şi s-a îndepărtat.

Simon a simţit cum ceva ciudat îi umplea plămânii. Era doar aer, şi-a dat seama. Îşi ţinuse răsuflarea şi nici măcar nu-şi dăduse seama.

Simţea că şi altceva îl umplea. Ceva fierbinte şi minunat. Era emoţie, pură şi completă, un amestec bizar de uşurare şi bucurie, de dorinţă şi de teamă. Iar Simon, care îşi petrecuse întreaga viaţă evitându-le nu avea idee cum să reacţioneze.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei.

— Eşti sigură? a întrebat-o în şoaptă.

Ea a dat din cap. Faţa îi era lipsită de orice emoţie.

— Meriţi. După care s-a întors la calul ei.

Iar Simon a rămas întrebându-se dacă tocmai ajunsese în rai – sau în cel mai întunecat colţ din iad.

*

Daphne şi-a petrecut restul zilei înconjurată de familie. Toţi erau, bineînţeles, încântaţi auzind că se logodise. Doar fraţii ei mai mari păstrau o anume rezervă, deşi şi ei se bucurau pentru ea. Iar Daphne nu-i învinovăţea pentru ăsta. Şi ea era uşor rezervată, iar evenimentele recente o epuizaseră.

Fusese hotărât ca nunta să aibă loc cât mai repede. (La urechile lui Violet ajunsese zvonul că Daphne s-ar *fi putut să fi fost* văzută sărutându-se cu Simon în grădina domeniului Trowbridge, ceea ce a determinat-o să ceară imediat o licenţă specială din partea arhiepiscopului). Violet se lansase apoi într-un adevărat vârtej. Trebuiau puse la punct detaliile petrecerii. Urma să fie o nuntă mică, dar asta nu însemna că trebuia să fie sărăcăcioasă, decretase ea.

Eloise, Francesca şi Hyacinth erau încântate la gândul că vor fi domnişoare de onoare şi aveau o mie de întrebări. Cum o ceruse Simon în căsătorie? Îngenunchease? Ce culoare va avea rochia ei? Când îi dădea inelul?

Daphne s-a străduit să le răspundă la toate întrebările dar nu reuşea să se concentreze, iar spre seară răspunsurile ei deveniseră monosilabice, într-un final, după ce Hyacinth a întrebat-o ce culoare vor avea trandafirii din buchetul ei iar ea răspunsese „trei”, surorile au lăsat-o în pace.

Cele întâmplate o epuizaseră. Îi salvase viaţa cuiva. Îi smulsese bărbatului pe care-l adora promisiunea căsătoriei. Şi avea în faţă o viaţă lipsită de copii.

Toate astea într-o singură zi.

A râs, disperată. Ce-i rezerva ziua de mâine?

În clipa în care se întorsese spre Anthony şi-i

spusese că duelul nu va mai avea loc, ştiuse. Că va putea trăi fără copii, dar nu concepea viaţa fără Simon. Copiii erau ceva abstract, nişte fiinţe necunoscute pe care nu şi le imagina, nu le putea atinge.

Dar Simon era real şi era acolo. Ştia ce simţea când el îi atingea obrazul, îi cunoştea dulceaţa sărutului şi-i iubea zâmbetul.

Îl iubea.

Abia dacă îndrăznea să se gândească la asta, dar poate că se înşela. Poate că *putea* să aibă copii. Poate fusese indus în eroare de vreun medic incompetent sau poate că Dumnezeu aştepta momentul potrivit ca să înfăptuiască o minune.

Nu era nevoie să aibă tot atâţia copiii câţi avea mama ei. Un singur copil o putea face să se simtă împlinită. Nu voia însă să-i pomenească lui Simon nimic din toate astea. Dacă ar fi ştiut că ea tot mai spera să aibă copii probabil că nu ar mai fi vrut să se însoare cu ea. Era sigură de asta. Fusese brutal de onest cu ea.

— Daphne?

Daphne era aşezată pe sofaua din salon. A ridicat ochii spre mama ei, care o privea cu îngrijorare.

— Eşti bine? a întrebat-o Violet.

Daphne a zâmbit forţat.

— Sunt doar obosită, i-a răspuns. Chiar aşa şi era. Şi-a dat seama abia atunci că nu mai dormise de treizeci şi şase de ore.

Violet s-a aşezat lângă ea.

— Credeam că vei fi mai entuziasmată. Ştiu cât de mult îl iubeşti pe Simon.

Daphne şi-a privit surprinsă mama.

— Nu e greu de ghicit, i-a spus Violet cu blândeţe. A bătut-o uşurel pe mână. Este un bărbat bun. Ai ales bine.

Daphne a zâmbit. Aşa era. Chiar alesese bine.

Iar faptul că nu vor avea copii… S-ar fi putut ca ea să fie stearpă, la urma-urmei. Ştia câteva cupluri fără copii şi se îndoia că ştiuseră asta înainte de căsătorie. Avea şapte fraţi şi surori, aşa că va avea o mulţime de nepoate şi nepoţi pe care să-i răsfeţe.

Mai bine să trăiască alături de bărbatul pe care îl iubea decât să aibă copii cu unul pe care nu-l iubea.

— De ce nu te culci puţin? i-a sugerat Violet. Arăţi foarte obosită. Nu-mi place deloc când îţi apar cearcăne.

Daphne a dat din cap şi s-a ridicat. Mama ştia cel mai bine. Avea nevoie de somn.

— Sunt sigură că mă voi simţi mai bine peste o oră-două, i-a spus şi a căscat.

Violet s-a ridicat la rândul ei şi i-a oferit braţul.

— Nu cred că vei fi în stare să urci singură scările până în camera ta, i-a spus zâmbindu-i. Şi nu cred că o oră sau două vor fi de ajuns. Voi da instrucţiuni clare să nu fii deranjată până mâine dimineaţă.

Daphne a dat din cap, somnoroasă.

— E bine aşa, a murmurat, împiedicându-se de pragul camerei ei. Dimineaţă e bine.

Violet a ajutat-o să se bage în pat. L-a dat jos pantofii, dar atât.

— Poţi să dormi îmbrăcată, i-a spus încet şi a sărutat-o pe frunte. Nu cred că aş reuşi să te dezbrac.

Daphne i-a răspuns cu un sforăit.

*

Şi Simon era epuizat. Doar nu în fiecare zi te resemnai în faţa morţii. După care să fii salvat – şi logodit. Cu femeia pe care o visase noapte de noapte în ultimele două săptămâni.

Dacă nu ar fi stat mărturie cei doi ochi învineţiţi şi zgârietura din bărbie, ar fi putut să creadă că visase.

Oare Daphne îşi dăduse seama ce făcuse? Ce îşi refuzase? Era o fată cu picioarele pe pământ, nu se lăsa îmbătată de visuri nebuneşti, de fantezii. Era sigur că se gândise la consecinţe când acceptase să se mărite cu el.

Şi totuşi luase decizia în mai puţin de un minut. Cum ar fi putut să se gândească la toate într-un timp atât de scurt?

Probabil că era îndrăgostită de el. Oare renunţase la visul ei de a avea o familie pentru că-l iubea?

Sau poate că se simţise vinovată. Dacă ar fi murit în acel duel, era sigur că Daphne s-ar fi învinovăţit. La naiba, o plăcea pe Daphne. Nu ar fi putut să o lase să-şi împovăreze conştiinţa cu moartea lui.

Ei bine, oricare ar fi fost motivele, adevărul era că sâmbătă (lady Bridgerton îi trimisese deja un bilet prin care îl informa că logodna lor va fi scurtă) viaţa lui se va lega pentru totdeauna de a ei.

Nu mai exista cale de întoarcere, a realizat el. Odată ajunşi aici, Daphne nu va mai da înapoi – şi nici el. Iar spre marea lui surpriză, asta îl făcea să se simtă…

Bine.

Daphne va fi a lui. Ştia că el nu-i putea oferi totul şi totuşi îl alesese pe el.

Inima îi tresălta de bucurie. Nu credea că ar fi putut simţi vreodată aşa ceva.

— Alteţă?

Simon a ridicat privirea. Nu că ar fi avut nevoie, îi recunoscuse vocea majordomului său.

— Da, Jeffries?

— Lordul Bridgerton doreşte să-l primiţi. Să-i spun că nu sunteţi acasă?

Simon s-a ridicat în picioare. Doamne, cât era de obosit!

— N-o să te creadă.

Jeffries a dat din cap.

— Foarte bine, domnule. A făcut trei paşi după care s-a întors: sunteţi sigur că doriţi să primiţi oaspeţi? Păreţi uşor… indispus.

— Dacă te referi la ochii mei, să ştii că lordul Bridgerton se face vinovat pentru unul dintre ei, cel cu vânătaia cea mai mare.

Jeffries a clipit des.

— Cea mai mare, domnule?

Simon a zâmbit. Nu era deloc uşor. Toată faţa îl durea.

— Cred că este greu să-ţi dai seama, dar să ştii că ochiul meu drept e mult mai rău ca stângul.

Jeffries s-a aplecat spre el, neîncrezător.

— Crede-mă pe mine.

Majordomul s-a îndreptat.

— Bineînţeles. Îl conduc pe lordul Bridgerton în salon?

— Nu. Pofteşte-l aici. Sesizându-i temerea, Simon a adăugat: nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Lordul Bridgerton nu mă va lovi din nou. Şi oricum n-ar avea cum să găsească vreun loc în care să nu fi fost lovit deja.

Jeffries a făcut ochii mari şi a ieşit grăbit.

Câteva clipe mai târziu şi-a făcut apariţia Anthony Bridgerton. S-a uitat la Simon şi a spus:

— Arăţi ca naiba.

Simon s-a ridicat şi a ridicat o sprânceană – ceea ce nu a fost deloc uşor, date fiind împrejurările.

— Te surprinde?

Anthony a râs. Sunetul a fost puţin trist, dar Simon l-a revăzut în Anthony cel de acum pe vechiul

lui prieten. Şi era recunoscător pentru asta.

Anthony a făcut un semn spre ochii lui:

— Care e al meu?

— Dreptul, i-a răspuns Simon, atingându-şi uşor faţa. Daphne loveşte tare pentru o fată, dar are pumnul mai mic şi nu are forţa ta.

— Chiar şi aşa, a spus Anthony aplecându-se să-i studieze ochiul, s-a descurcat destul de bine.

— Ar trebui să fii mândru de ea, a mormăit Simon. Doare al naibii.

— Asta e bine.

Au tăcut amândoi. Erau prea multe de spus dar nu ştiau cum să înceapă.

— N-am vrut să se întâmple aşa, a spus într-un final Anthony.

— Nici eu.

Anthony s-a sprijinit de biroul lui Simon, stânjenit.

— Să ştii că nu mi-a fost uşor să-ţi permit să o curtezi.

— Ştiai că nu era nimic adevărat.

— Aseară a fost.

Ce mai putea spune? Că Daphne fusese cea care îl sedusese şi nu invers? Că ea îl convinsese să iasă pe terasă? Nimic din toate astea nu mai conta. El avea mai multă experienţă ca ea. Şi ar fi trebuit să fie în stare să spună stop.

Dar nu spuse nimic.

— Sper să putem uita toate astea, a spus Anthony.

— Cred că este şi cea mai mare dorinţă a lui Daphne.

Anthony a făcut ochii mici.

— Iar tu vei avea grijă să i le împlineşti, de acum încolo?

Pe toate, cu excepţia uneia, şi-a spus Simon. A

singurei care contează cu adevărat.

— Ştii că voi face tot ce-mi stă în putere să o fac fericită, a spus încet.

Anthony a dat din cap.

— Dacă-i faci vreun rău…

— N-aş putea să o rănesc niciodată, a jurat Simon cu ochi înflăcăraţi.

Anthony l-a privit lung.

— Eram gata să te omor pentru că ai dezonorat-o. Dacă îi distrugi sufletul, îţi promit că nu-ţi vei mai găsi niciodată liniştea, cât vei trăi. Ceea ce nu va însemna prea mult timp, a adăugat cu răceală.

Simon a dat din cap. Chiar dacă Anthony îl ameninţa cu moartea, Simon îl respecta pentru asta. Devotamentul faţă de soră era un lucru onorabil.

Simon s-a întrebat dacă nu cumva Anthony văzuse în el ceva ce alţii nu văzuseră. Se cunoşteau de mulţi ani, de o jumătate din viaţă. Oare Anthony îi citise cele mai întunecate colţuri ale sufletului? Angoasele şi furia pe care încercase atât de mult să le ţină ascunse?

Oare de asta îşi făcea griji în legătură cu fericirea surorii lui?

— Îţi dau cuvântul meu, a spus Simon. Voi face tot ce-mi stă în putere ca Daphne să fie mulţumită şi în siguranţă.

Anthony a dat scurt din cap.

— Aşa să faci. S-a apropiat de uşă. Altfel vei avea de-a face cu mine.

Şi a plecat.

Simon a gemut şi s-a afundat în fotoliul din piele. Când i se complicase viaţa într-aşa o măsură? De când prietenii deveniseră duşmani iar flirturile se transformaseră în patimă?

Şi ce naiba va face cu Daphne? Nu voia să o

rănească şi totuşi era condamnat să o facă prin simplul fapt că se căsătorea cu ea. Ardea de dorinţă, tânjea după ziua în care avea să o acopere cu trupul lui, să o pătrundă adânc…

S-a scuturat. Asemenea gânduri nu-i făceau bine deloc.

— Alteţă?

Era din nou Jeffries. Simon era prea obosit să mai ridice capul, aşa că a făcut un semn cu mâna.

— Nu doriţi să vă retrageţi la culcare?

Simon a reuşit să se uite la ceas, şi asta doar pentru că nu a trebuit să mişte capul. Era abia şapte. Nu era deloc ora lui obişnuită de culcare.

— E devreme, a mormăit el.

— Şi totuşi, a insistat majordomul, poate că doriţi să vă retrageţi.

Simon a închis ochii. Jeffries avea dreptate. Abia aştepta să se întindă pe salteaua din puf şi pe cearceafurile din bumbac fin. Acolo, în dormitorul lui, nu se va mai întâlni cu niciun Bridgerton, toată noaptea.

Iar după cum se simţea, ar fi putut să rămână acolo trei zile încheiate.

CAPITOLUL 13

Ducele de Hastings şi Daphne Bridgerton se căsătoresc!

Autoarea profită de acest prilej să-ţi reamintească, dragă cititorule, că această unire a fost prorocită chiar în această gazetă. Iar în urma unui articol în care este dezvăluită o nouă idilă între un domn şi o domnişoară de măritat, se pare că pariurile

din cluburile domnilor se schimbă de la o oră la alta. Mereu în favoarea căsătoriei.

Deşi autoarea nu este primită la White's, are motive să creadă că, în ceea ce priveşte căsătoria dintre duce şi domnişoara Bridgerton, cotele erau de 2-1 pentru căsătorie.

Ziarul de societate ai lady-ei Whistledown, 21 mai 1813

Restul săptămânii a trecut cu repeziciune. Daphne nu l-a văzut pe Simon câteva zile. Ar fi fost gata să creadă că plecase din oraş, dar Anthony îi spusese că fusese la el acasă, ca să pună la punct detaliile legate de căsătorie.

Spre surprinderea lui Anthony, Simon nu acceptase niciun penny zestre. Într-un final, cei doi conveniseră ca dota pe care i-o strânsese tatăl ei să fie pusă de Anthony într-un cont separat, cu el ca împuternicit. Banii îi putea cheltui Daphne sau îi putea economisi. După cum dorea.

— Îi poţi lăsa mai departe copiilor tăi, îi sugerase Anthony.

Daphne zâmbise. Nu putea face altceva, poate doar să plângă.

După câteva zile, Simon le-a făcut o vizită. Mai erau două zile până la nuntă.

Humboldt l-a anunţat iar Daphne l-a primit în salon. Stătea foarte dreaptă pe canapeaua tapiţată cu damasc, cu mâinile încrucişate în poală. Era convinsă că era întruchiparea unei tinere de familie bună, blândă şi suavă.

Şi era un pachet de nervi.

A privit în jos şi a văzut că unghiile îi lăsaseră semne adânci şi roşii în palme.

Îi venea să râdă, dar ştia că nu se cădea. Numai

că nu mai fusese niciodată atât de agitată la vederea lui. De fapt, acesta era probabil cel mai remarcabil aspect al prieteniei lor. Chiar şi atunci când ochii lui o ardeau, şi era convinsă că şi într-ai ei se citea aceeaşi nevoie, se simţise în largul ei cu el. Da, i se strângea stomacul şi pielea i se furnica, dar acestea erau semne ale dorinţei, nu ale stânjenelii. Mai întâi de toate, Simon era prietenul ei, iar Daphne ştia foarte bine că trebuia să fie recunoscătoare pentru o asemenea fericire.

Era convinsă că-şi vor regăsi confortul şi complicitatea, dar după scena petrecută în Regent's Park se temea că va mai dura un timp.

— Bună ziua Daphne.

Simon apăruse în prag, umplându-l cu minunata lui prezenţă. Ei bine, poate că nu la fel de minunată ca de obicei. Vânătăile de la ochi nu-i trecuseră, iar cea din barbă căpătase nişte nuanţe ciudate, verzui.

Era însă mai bine decât să fi primit un glonţ în inimă.

— Simon, a spus Daphne. Ce plăcere să te văd! Ce te aduce aici?

El a privit-o surprins.

— Nu suntem logodiţi?

A roşit.

— Ba da, bineînţeles.

— Aveam impresia că este ceva obişnuit să-ţi vizitezi logodnica. S-a aşezat în faţa ei. Doamna Whistledown nu a avut ceva de spus în privinţa asta?

— Nu prea cred, a murmurat Daphne, dar mama a avut, cu siguranţă.

Au zâmbit amândoi şi preţ de o clipă Daphne a fost convinsă că totul va fi bine. Dar când zâmbetele s-au şters, între ei s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Ochii îţi sunt mai bine? l-a întrebat în final. Nu

mai par atât de umflaţi.

— Crezi? Simon s-a întors cu faţa spre oglindă. Mi se pare că vânătăile au căpătat o nuanţă spectaculoasă, albastră.

— Mov.

S-a aplecat înainte, apropiindu-se de oglindă.

— Fie, mov.

— Dor?

El a zâmbit trist.

— Numai când îi pocneşte cineva.

— Mă voi abţine să repet gestul, a şoptit ea. Îmi va fi greu, dar mă voi strădui.

— Da, i-a spus arborând o faţă inexpresivă, mi s-a spus adesea că le fac pe femei să-şi dorească să-mi dea un pumn în ochi.

Daphne a zâmbit uşurată. Dacă putea glumi despre aceste lucruri însemna că totul avea să redevină aşa cum fusese.

Simon şi-a dres glasul.

— Am venit să te văd cu un motiv.

Daphne l-a privit, aşteptând ca el să continue.

El i-a întins o cutie de bijuterii.

— Este pentru tine.

A întins mâna spre cutia de catifea, cu un nod în gât.

— Eşti sigur? l-a întrebat.

— Cred că inelele de logodnă sunt *de rigueur,* a spus el încet.

— Oh. Ce prostie din partea mea! Nu mi-am dat seama că…

— Că este un inel de logodnă? Ce te-ai gândit că este?

— Nu m-am gândit, a recunoscut ea. El nu-i mai dăduse vreun cadou până atunci. Fusese într-atât de surprinsă de gestul lui că uitase complet că el îi datora

un inel de logodnă.

Îi datora. Nu-i plăceau aceste cuvinte, ura faptul că putuse să gândească astfel. Dar era foarte sigură că exact aşa gândise Simon, atunci când alesese inelul.

Şi asta o întrista.

S-a forţat să surâdă:

— Este moştenire de familie?

— Nu! a spus el cu vehemenţă.

— Oh.

A urmat o altă tăcere stânjenitoare.

El a tuşit, după care a spus:

— M-am gândit că o să-ţi placă ceva care să fie doar al tău. Toate bijuteriile Hastings au fost alese pentru altcineva. Pe acesta eu l-am ales special pentru tine.

— Foarte drăguţ din partea ta, i-a spus Daphne, încercând să nu se lase pradă sentimentalismului.

— Nu ai de gând să deschizi cutia? a mormăit el.

— Ba da, bineînţeles. Ce prostuţă sunt! A clipit de câteva ori, să-şi limpezească privirea şi a deschis-o cu grijă.

Nu a reuşit să spună mai mult decât „Dumnezeule!”, înăuntru se afla un inel uimitor, din aur alb, cu un smarald mare flancat de diamante. Era cea mai frumoasă bijuterie din câte văzuse Daphne, era strălucitor şi elegant, scump dar fără să fie ostentativ.

— Este frumos, a şoptit ea. Îmi place foarte mult.

— Sigur? Simon şi-a scos mănuşile şi a luat inelul din cutie. Pentru că este inelul tău. Tu îl vei purta, aşa că ar trebui să reflecte gusturile tale, nu pe ale mele.

Lui Daphne i-a tremurat puţin glasul când i-a spus:

— Este evident că gusturile noastre coincid.

Simon a răsuflat uşurat şi i-a luat mâna. Până în

clipa aceea nu-şi dăduse seama cât de mult însemna pentru el faptul că-i plăcea inelul. Nu-i plăcea deloc nervozitatea pe care o încerca în prezenţa ei, după ce fuseseră atât de buni prieteni în ultimele săptămâni. Ura tăcerile care se aşterneau acum între ei, când înainte ea fusese singura persoană faţă de care nu trebuia să facă o pauză şi să-şi caute cuvintele.

Nu, nici acum nu-i era greu să-i vorbească. Numai că nu găsea nimic de spus.

— Pot să ţi-l pun? a întrebat-o încet.

Ea a dat din cap şi a dat să-şi scoată mănuşa.

Simon a oprit-o şi a preluat el această sarcină. S-a ocupat de fiecare deget, pe rând şi i-a tras uşor mănuşa. Gesturile lui erau încărcate de erotism, arătându-i exact ce dorea să facă: să o dezbrace de toate obiectele de îmbrăcăminte.

Mâinile îi tremurau când i-a strecurat inelul pe deget.

— Mi se potriveşte perfect, a spus Daphne ridicându-l spre lumină.

Simon nu i-a dat drumul. Căldura mâinii ei îi dădea un sentiment de linişte, i-a ridicat-o şi a sărutat-o delicat pe încheietură.

— Mă bucur, i-a spus. Chiar ţi se potriveşte.

Buzele ei s-au conturat într-un sărut – era expresia pe care el ajunsese să o adore. Poate că totul avea să fie ca la început.

— De unde ai ştiut că-mi plac smaraldele? l-a întrebat.

— N-am ştiut, a recunoscut el. Dar mi-au amintit de ochii tăi.

— De ochii… A înclinat uşor capul. Dar, Simon, eu am ochi căprui.

— În mare parte căprui, a corectat-o el.

S-a întors la rândul ei spre oglindă şi a clipit de

câteva ori.

— Nu, a spus încet. Sunt căprui.

El a ridicat mâna şi i-a atins colţul ochiului cu vârful degetului. Pleoapele ei delicate l-au atins uşor, ca sărutarea unui fluture.

— Conturul nu.

Ea l-a privit neîncrezătoare, dar şi cu speranţă. S-a ridicat în picioare:

— Vreau să văd.

Simon a urmărit-o amuzat cum s-a apropiat de oglindă şi aproape că şi-a lipit obrazul de ea. A clipit des, apoi a ţinut ochii larg deschişi.

— Dumnezeule! a exclamat. N-am mai văzut asta până acum!

Simon s-a apropiat de ea şi s-a sprijinit de masa din mahon din faţa oglinzii.

— Vei afla curând că eu am întotdeauna dreptate.

Ea l-a privit ironic.

— Cum de ai observat asta?

El a ridicat din umeri:

— Am fost foarte atent.

— Tu… Nu a terminat fraza, ci s-a sprijinit la rândul ei de masă, deschizând larg ochii. Ca să vezi! Am ochii verzi.

— Ei, n-aş merge până acolo încât…

— Azi – şi doar azi – am ochii verzi.

Simon i-a zâmbit:

— Cum doreşti.

Daphne a oftat.

— L-am invidiat mereu pe Colin. Asemenea ochi frumoşi, irosiţi pe un bărbat!

— Sunt sigur că domnişoarele îndrăgostite de el te-ar contrazice.

Daphne l-a privit şmechereşte:

— Da, dar ele nu contează, nu-i aşa?

Simon s-a abţinut să nu izbucnească în râs:

— Dacă zici tu.

— Vei afla curând, i-a spus ea, că eu am întotdeauna dreptate.

De dat asta chiar a izbucnit în râs. Nu se mai putea abţine. S-a oprit însă, dându-şi seama că Daphne rămăsese tăcută. Îl privea cu căldură, dar buzele ei conturau un zâmbet nostalgic.

— A fost plăcut, nu-i aşa? Aproape ca la început, nu ţi s-a părut?

El a dat din cap şi i-a întins mâna.

— Va fi din nou aşa, nu? Ochii îi străluceau. Vom fi ca la început. Totul va fi neschimbat.

— Da, i-a răspuns el, deşi ştia că nu era adevărat. Poate că-şi vor găsi mulţumirea, dar nu va mai fi la fel.

Ea a zâmbit, şi-a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de umărul lui.

— Bine.

Câteva minute, Simon a privit reflexia lor în oglindă. Şi aproape că s-a convins că o putea face fericită.

*

În seara următoare – ultima ei seară ca domnişoara Bridgerton – Violet i-a bătut la uşă.

Daphne era aşezată în pat, având strânse în jurul ei amintiri din copilărie.

— Intră! a strigat.

Violet a băgat capul pe uşă şi i-a zâmbit stânjenită.

— Ai o clipă, Daphne?

Daphne şi-a privit îngrijorată mama.

— Bineînţeles. S-a ridicat. Tenul mamei era

galben, aproape de aceeaşi culoare cu rochia pe care o purta.

— Te simţi bună, mamă? a întrebat Daphne. Eşti foarte palidă.

— Sunt bine. Numai că… şi-a dres glasul şi şi-a îndreptat umerii. Trebuie să purtăm o discuţie.

— Ohhh. Inima lui Daphne bătea repede. Era nerăbdătoare. Toate prietenele îi povestiseră că în seara dinaintea nunţii, mamele le dezvăluiau fiicelor toate secretele căsătoriei. Era momentul când erau primite în lumea femeilor, li se spuneau toate amănuntele ţinute cu grijă departe de urechile fetelor nemăritate. Unele dintre prietenele lui Daphne se căsătoriseră deja, dar când le rugase să-i povestească şi ei, tinerele soţii chicotiseră şi-i spuseseră: vei afla curând.

„Curând” devenise „acum”, iar Daphne abia aştepta.

Pe de altă parte, Violet părea gata-gata să verse.

Daphne a bătut uşurel cu palma locul de lângă ea, de pe pat.

— Vrei să stai aici, mamă?

Violet a clipit:

— Da, e bine aşa. S-a aşezat, dar doar pe jumătate. Nu părea să stea prea confortabil.

Lui Daphne i s-a făcut milă de ea şi a început discuţia:

— Este despre căsătorie?

Violet a dat din cap aproape imperceptibil.

— Despre noaptea nunţii?

De data aceasta Violet a dat din cap cu mai multă convingere.

— Nici nu ştiu cum să-ţi spun. Este total lipsit de delicateţe.

Daphne s-a străduit să nu-şi piardă răbdarea,

într-un final, mama trebuia să ajungă şi la subiect.

— Vezi tu, a început Violet, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştii. Lucruri care se vor întâmpla în noaptea următoare. Lucruri care – a tuşit – îl implică pe soţul tău.

Daphne s-a aplecat spre ea, cu ochii mari.

Violet era vizibil deranjată de interesul arătat de fiica ei.

— Vezi tu, soţul tău… Simon, că doar el îţi va fi soţ…

Pentru că Violet nu părea prea dornică să termine propoziţia, Daphne a murmurat:

— Da, Simon va fi soţul meu.

Violet a gemut şi a privit în jur, făcând orice ca să-i evite chipul lui Daphne.

— Îmi vine foarte greu.

— Aşa se pare, a murmurat Daphne.

Violet a inspirat adânc şi şi-a îndreptat umerii, ca şi cum se pregătea de o sarcină foarte neplăcută.

— În noaptea nunţii, a început ea, soţul tău se va aştepta să-ţi faci datoria conjugală.

Asta nu era o noutate pentru Daphne.

— Căsătoria trebuie consumată.

— Bineînţeles, a spus în şoaptă Daphne.

— Va veni în patul tău.

Daphne a dat din cap. Şi pe asta o ştia.

— Şi va face unele – a căutat cuvântul potrivit, fără să-l găsească – vor fi unele intimităţi.

Daphne a întredeschis buzele. Devenea în sfârşit interesant.

— Am venit doar ca să-ţi spun că îndatoririle tale conjugale nu trebuie neapărat să fie neplăcute.

Dar *care* erau acestea?

Violet s-a înroşit.

— Ştiu că unora li se pare… dizgraţios, dar…

— Chiar aşa? a întrebat Daphne, curioasă. Şi atunci de ce le tot văd pe servitoare furişându-se cu majordomii?

Violet s-a transformat imediat într-o stăpână autoritară:

— Despre ce servitoare este vorba?

— Nu încerca să schimbi subiectul, a prevenit-o Daphne. Aştept de-o săptămână discuţia asta.

— Adevărat?

— Bineînţeles.

Violet a oftat şi a murmurat:

— Unde rămăsesem?

— Îmi spuneai că unor femei îndatoririle conjugale li se par neplăcute.

— Păi da. Hmm…

Daphne a coborât privirea şi a văzut cât de tare frământase Violet batista între degete.

— Tot ce vreau să ştii – a spus Violet repede, de parcă încerca să scape de cuvinte – este că nu trebuie să fie neapărat neplăcut. Dacă doi oameni ţin unul la celălalt – şi cred că ducele ţine mult la tine…

— Şi eu la el, a întrerupt-o Daphne.

— Bineînţeles. Ei bine, dat fiind că ţineţi unul la altul, acesta va fi probabil un moment frumos, special. Violet s-a ridicat de pe pat. Şi nu trebuie să fii neliniştită. Sunt sigură că ducele va fi foarte blând cu tine.

Daphne s-a gândit la săruturile lui Simon. Blând nu părea să fie cuvântul care să le caracterizeze.

— Dar…

Violet a tresărit.

— Noapte bună. Asta a fost tot ce-am vrut să-ţi spun.

— *Tot?*

Violet s-a apropiat de uşă.

— Păi da. Avea o privire vinovată. Te aşteptai la altceva?

— Da! Daphne a fugit după mama ei şi i-a blocat uşa, ca să nu poată ieşi. Nu poţi să-mi spui doar atât!

Violet a privit spre geam, gânditoare. Daphne era recunoscătoare că erau la etajul al doilea, altfel era convinsă că mama ei ar fi încercat să scape ieşind chiar şi pe geam.

— Daphne! a spus Violet cu voce stinsă.

— Dar ce trebuie să fac *eu?*

— Soţul tău va şti.

— Nu vreau să mă fac de râs, mamă.

Violet a gemut.

— N-o să te faci. Ai încredere în mine. Bărbaţii sunt…

Daphne s-a agăţat de cuvintele ei.

— Cum sunt bărbaţii? Cum, mamă? Ce vrei să spui?

Violet era roşie ca focul.

— Bărbaţii sunt uşor de mulţumit, a mormăit ea. Nu va fi dezamăgit.

— Dar…

— De ajuns! a spus ferm Violet. Ţi-am spus tot ce mi-a spus şi mie mama mea. Să nu faci mutre şi să o faci de suficiente ori ca să ai un copil.

Daphne era uluită:

— Cum?

Violet a chicotit cu nervozitate.

— Am uitat cumva să pomenesc despre copii?

— Mamă!

— Ei bine, datoria ta conjugală – consumarea căsătoriei, adică – aşa poţi să ai copii.

Daphne s-a lipit de perete.

— Asta înseamnă că tu ai făcut-o de opt ori? a şoptit.

— Nu!

Daphne a clipit, uluită. Explicaţiile mamei fuseseră cumplit de vagi şi tot nu ştia care erau îndatoririle ei conjugale. Ceva nu se lega.

— Dar nu ar fi trebuit să o faci de opt ori?

Violet îşi făcea vânt, agitată.

— Da! Nu! Daphne, este ceva foarte personal!

— Dar cum să ai opt copii dacă nu…

— Am făcut-o de mult mai multe ori! a răbufnit Violet, părând gata să încerce să treacă prin zid.

Daphne se uita uimită la mama ei.

— Chiar aşa?

— Uneori, a spus Violet abia mişcându-şi buzele şi fără să ridice ochii din podea, oamenii o fac doar din plăcere.

Daphne făcuse ochii mari.

— Chiar?

— Păi… da.

— Este ca atunci când te săruţi?

— Exact, a spus Violet răsuflând uşurată. Exact ca… A privit-o cu atenţie: Daphne, l-ai sărutat pe duce?

Daphne a simţit cum se înroşea, chiar mai violent decât mama ei.

— S-ar putea să o fi făcut.

Violet a ameninţat-o cu degetul:

— Daphne Bridgerton, nu pot să cred că ai făcut asta! Doar te-am avertizat în privinţa acestor libertăţi!

— Ce mai contează acum, doar mă mărit!

— Şi totuşi… Violet a oftat. Ai dreptate. Nu mai contează. Urmează să te măriţi, nici mai mult nici mai puţin decât cu un duce, şi era de aşteptat să te fi sărutat deja.

Daphne se uita la mama ei şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu-i stătea deloc în obicei să pălăvrăgească atât.

— Şi dacă nu mai ai întrebări – a continuat Violet – te las să continui… să faci ce făceai.

— Dar mai am întrebări!

Violet reuşise însă să scape.

Iar Daphne, indiferent cât de disperată era să afle secretele vieţii de soţie, nu avea de gând să alerge după mama ei pe hol, în văzul servitorilor, ca să încerce să afle.

În plus, discuţia cu mama ei îi ridicase noi întrebări. Violet îi spusese că actul conjugal era cel fără de care nu puteai avea copii. Iar dacă Simon nu putea să aibă, însemna oare că nu puteau avea acele… intimităţi de care îi pomenise mama?

Şi, la naiba, *care* erau acele intimităţi? Daphne bănuia că trebuiau să aibă legătură cu sărutatul, de vreme ce societatea părea atât de hotărâtă să se asigure că buzele tinerelor domnişoare rămâneau pure, caste. Şi probabil că mai aveau o legătură şi cu sânii – şi-a amintit ea roşind scena din grădină, cu Simon.

Daphne a oftat. Mama îi spusese să nu fie agitată, dar nu avea cum să nu fie, de vreme ce nu avea nici cea mai mică idee ce trebuia să facă.

Iar Simon? Dacă nu se consuma căsnicia lor, mai putea ea fi numită căsnicie?

Un alt motiv de nelinişte pentru o tânără mireasă.

*

Când ceremonia s-a sfârşit, Daphne a reţinut prea puţine detalii ale nunţii ei. Doar că mama ei avea lacrimi în ochi (şi câteva pe obraji), că Anthony i-o încredinţase lui Simon pe un ton răguşit. Hyacinth se grăbise cu aruncatul petalelor de trandafir, aşa că

atunci când ajunsese la altar nu mai avea deloc. Iar Gregory strănutase de trei ori înainte ca ei să-şi rostească jurămintele.

Îşi amintea însă expresia concentrată a lui Simon atunci când le spusese. Rostise cu atenţie, fără grabă, fiecare silabă. Ochii îi ardeau iar vocea îi era joasă şi sinceră. Daphne a avut senzaţia că nimic pe lume nu era mai important decât cuvintele pe care le-a rostit acolo, în faţa arhiepiscopului.

Pentru ea era un motiv de mulţumire. Un bărbat care îşi spunea jurămintele cu o asemenea intensitate nu putea să vadă în căsătorie doar o convenienţă.

Pe cei pe care Dumnezeu i-a unit, niciun om să nu-i despartă.

Un fior i-a trecut lui Daphne pe şira spinării, făcând-o să se cutremure. Peste câteva clipe îi va aparţine pe deplin acestui bărbat.

Simon a întors capul şi a privit-o atent. *Eşti bine?* au întrebat-o ochii lui.

Vă declar…

Gregory a strănutat a patra oară, apoi a cincea şi a şasea, acoperind complet vocea arhiepiscopului care spunea „soţ şi soţie”. Daphne a simţit că o bufnea râsul, dar a încercat din răsputeri să fie serioasă. La urma-urmei, căsătoria era o instituţie solemnă, care nu trebuia luată în derâdere.

S-a uitat la Simon, descoperind că el o privea ciudat. Ochii îi erau aţintiţi pe buzele ei iar colţurile gurii lui se mişcau periculos.

Daphne a simţit că nu se mai putea abţine din râs.

Poţi săruta mireasa.

Simon a luat-o în braţe aproape cu disperare şi şi-a lipit buzele de ale ei, cu o forţă care a uimit asistenţa.

După care şi mirele şi mireasa au izbucnit în hohote, rămânând îmbrăţişaţi.

Mai târziu, Violet Bridgerton avea să spună că fusese cel mai ciudat sărut din câte văzuse vreodată.

Iar Gregory Bridgerton – când a terminat de strănutat - a spus că i s-a părut dezgustător.

Arhiepiscopul, care avea şi el o vârstă, părea perplex.

Numai Hyacinth Bridgerton, care la zece ani ştia mai puţine decât oricine despre săruturi a clipit gânditoare şi a spus:

— Mi se pare drăguţ. Dacă râd acum înseamnă că vor râde toată viaţa. S-a întors spre mama ei. Nu e un lucru bun?

Violet a luat-o de mână pe fiica ei cea mai mică.

— Râsul e întotdeauna un lucru bun, Hyacinth. Îţi mulţumesc că ne-ai reamintit tuturor asta.

Şi uite aşa ducelui şi ducesei de Hastings li s-a dus vestea că erau cel mai binecuvântat, mai fericit şi devotat cuplu care se căsătorise în ultimii ani. La urma-urmei, cine îşi mai aducea aminte ca la vreo nuntă să se fi râs atât?

CAPITOLUL 14

Am aflat că nunta ducelui de Hastings cu fosta domnişoară Bridgerton, deşi restrânsă, nu a fost lipsită de evenimente. Domnişoara Hyacinth Bridgerton (în vârstă de zece ani) i-a şoptit domnişoarei Felicity Featherington (şi ea în vârstă de zece ani) că mirele şi mireasa au râs cu poftă în timpul ceremoniei. Domnişoara Felicity i-a repetat acest lucru mamei ei, doamna Featherington, care i-a spus lumii întregi.

Autoarea va trebui să o creadă pe cuvânt pe domnişoara Hyacinth, pe motiv că nu a fost invitată la nuntă.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 24 mai 1813.

Nu urmau să plece în călătorie de nuntă. Nici nu fusese suficient timp pentru a o plănui. În loc de asta, Simon aranjase să petreacă mai multe săptămâni la castelul Clyvedon, vechea reşedinţă a familiei Basset. Lui Daphne i s-a părut o idee bună.

Era dornică să scape de Londra, de ochii şi urechile curioase ale înaltei societăţi.

Mai mult decât atât, era curioasă să vadă locul unde crescuse Simon.

Şi-l imagina copil fiind. Să fi fost oare la fel de nestăpânit cum era uneori cu ea? Sau fusese un copil tăcut, liniştit, la fel de rezervat cum era şi acum în societate?

Noul cuplu a părăsit reşedinţa Bridgerton într-un val de urări şi îmbrăţişări. Simon a împins-o grăbit pe Daphne în eleganta lui trăsură. Deşi era vară, era puţin cam răcoare şi a învelit-o imediat cu o pătură. Daphne a râs.

— Nu ţi se pare cam mult? l-a ironizat ea. Nu cred că voi răci în cele câteva minute până la tine acasă.

El a privit-o enigmatic.

— Mergem la Clyvedon.

— În seara asta? Nu şi-a putut ascunde surprinderea. Presupusese că vor porni la drum a doua zi.

Satul Clyvedon era situat lângă Hastings, pe coasta de sud-est a Angliei. Era deja după-amiaza târziu. Ajungeau la castel cel mai devreme la miezul nopţii.

Nu era tocmai noaptea nunţii la care visase Daphne.

— Nu era mai bine să ne odihnim aici o noapte şi abia apoi să pornim spre Clyvedon? l-a întrebat ea.

— Aranjamentele erau deja făcute, a mârâit el.

— Înţeleg… Daphne a încercat, vitejeşte, să-şi ascundă dezamăgirea. A tăcut câteva minute, iar când intrau în Park Lane l-a întrebat: ne oprim la han?

— Bineînţeles, i-a răspuns Simon. Trebuie să luăm cina. N-ar fi frumos din partea mea să te las să flămânzeşti chiar în prima zi de căsnicie, nu crezi?

— Vom petrece şi noaptea la han? a insistat Daphne.

— Nu, vom… Simon a strâns din buze, după care expresia i s-a destins. S-a întors spre ea şi a privit-o cu tandreţe: mă port ca un urs, nu-i aşa?

Ea a roşit. Întotdeauna roşea atunci când el o privea aşa.

— Nu, numai că am fost surprinsă când…

— Ai dreptate. Ne vom odihni la han. Ştiu unul pe la jumătatea drumului. Mâncarea este bună iar paturile sunt curate. A prins-o de bărbie. Nu te voi forţa să faci tot drumul într-o singură zi.

— Nu este vorba că nu aş fi suficient de rezistentă, i-a răspuns ea roşind şi mai tare în timp ce se gândea la cuvintele pe care urma să le rostească. Numai că ne-am căsătorit azi, iar dacă nu ne oprim la han şi ne prindea noapte în trăsură, pe drum, înseamnă că…

— Nu este nevoie să continui, i-a spus el punându-i un deget pe buze.

Daphne a dat din cap, recunoscătoare. Nu voia să pomenească tocmai ea despre noaptea nunţii lor. I se părea un subiect pe care soţul ar fi trebuit să-l aducă în discuţie. La urma-urmei, Simon ştia mult mai

multe decât ea.

Iar ea n-ar fi putut să ştie *mai puţin* de-atât, şi-a spus, făcând o grimasă. Mama ei reuşise să nu-i spună absolut nimic. În afară de partea cu procrearea, deşi nici atunci Daphne nu înţelesese mare lucru. Pe de altă parte, însă…

Daphne a înghiţit în sec. Dacă Simon nu putea… sau nu voia să…

Nu, a decis ea, cu certitudine că voia. Mai mult, era sigură că o dorea *pe ea.* După cum îi străluciseră ochii şi după cât de tare îi bătuse inima în seara aceea, în grădină…

S-a uitat pe geam şi a văzut că ieşiseră din Londra. Putea să devină obsedată de asemenea gânduri. Trebuia să şi le şteargă din minte. Era hotărâtă să le uite complet.

Măcar în noaptea asta.

În noaptea nunţii ei.

Gândul a făcut-o să se înfioare.

Simon s-a uitat la Daphne – la soţia lui. Încă îi venea greu să se gândească astfel la ea. Nu plănuise niciodată să aibă o soţie. De fapt, plănuise foarte hotărât să *nu* aibă una. Şi iat-o acolo, lângă el, pe Daphne Bridgerton – nu, pe Daphne Basset. La naiba, ea era acum ducesa de Hastings.

Simon a răsuflat adânc şi i-a privit profilul lui Daphne. S-a încruntat când a văzut-o înfiorându-se:

— Ţi-e frig?

A dat să-i răspundă că nu, dar s-a răzgândit în ultimul moment şi i-a răspuns:

— Da. Doar puţin. Nu este nevoie să…

Simon a înfăşurat-o şi mai bine în pătură, întrebându-se de ce oare alesese să mintă pentru ceva minor.

— A fost o zi lungă, a murmurat el, nu pentru că

aşa ar fi resimţit-o ci pentru că i se păruse tipul de remarcă potrivit pentru acel moment.

Se gândise mult la replici blânde şi la cuvinte care să o aline. Voia să încerce să-i fie un soţ bun.

Merita măcar atât din partea lui. Existau multe lucruri pe care el nu i le putea oferi – iar printre ele se număra, din păcate, şi fericirea deplină, adevărată – dar se putea strădui să o protejeze şi să o vadă relativ mulţumită şi în siguranţă.

Ea îl alesese pe el, şi-a repetat în gând. Chiar şi atunci când aflase că el nu putea avea copii, îl alesese pe el. Putea măcar să o răsplătească fiind un soţ bun şi credincios.

— Da, dar mi-a făcut plăcere, a spus încet Daphne.

El a clipit şi s-a întors spre ea, lipsit de orice expresie.

— Poftim?

Ea i-a zâmbit cald şi puţin ironic. Dorinţa punea stăpânire pe el, aşa că a încercat să se concentreze asupra cuvintelor ei.

— Ai spus că a fost o zi lungă. Iar eu ţi-am răspuns că mie mi-a plăcut.

Privirea lui nu spunea nimic.

Frustrată, ea a insistat:

— Tu ai spus că a fost o zi lungă iar eu ţi-am spus că mie mi-a plăcut, a repetat ea. Cum el nu scotea nicio vorbă, a adăugat: poate că ar fi trebuit să pun accent pe *Daaaaaa...*

— Înţeleg, a murmurat el, încercând să rămână serios.

— Cred că înţelegi foarte multe, dar pe jumătate le ignori, i-a spus ea în şoaptă.

S-a îmbufnat iar el şi-a dat seama că ar fi vrut să o sărute.

Tot timpul ar fi dorit să o sărute.

Devenea de-a dreptul dureros.

— Ar trebui să ajungem la han la căderea nopţii, i-a spus brusc, ca şi cum tonul serios, de afacerist, l-ar fi eliberat de tensiune.

Ceea ce nu era posibil. Nu făcea decât să-i reamintească faptul că încerca să mai amâne noaptea nunţii cu încă o zi. O zi întreagă în care să o dorească, să aibă nevoie de ea, o zi în care trupul lui să tânjească după eliberare. Dar al naibii să fie dacă o va face a lui într-un han oarecare, la margine de drum, indiferent cât de curat ar fi.

Daphne merita mai mult. Era noaptea ei şi trebuia să fie perfectă.

Ea l-a privit, uimită că schimbase atât de abrupt subiectul.

— Ar fi drăguţ.

— Drumurile nu sunt foarte sigure noaptea, a adăugat el, încercând să nu-şi amintească faptul că, la început, plănuise să facă drumul dintr-o bucată, până la Clyvedon.

— Nu.

— Şi ni se va face foame.

— Da, a spus ea, contrariată de noua lui obsesie – oprirea la han. Dar Simon nu avea încotro: ori făcea conversaţie, ori o poseda chiar acolo, în trăsură.

Ceea ce nu era o opţiune.

Aşa că a continuat:

— Au mâncare bună.

Ea a clipit de câteva ori înainte să remarce:

— Ai mai spus asta.

— Aşa este. A tuşit. Cred că voi trage un pui de somn.

Daphne a făcut ochii mari:

— Chiar acum?

Simon a dat scurt din cap.

— Poate că mă repet, dar după cum ţi-am mai spus, a fost o zi lungă.

— Într-adevăr. L-a privit curioasă cum se foia pe locul lui, căutând o poziţie cât mai confortabilă. Într-un final l-a întrebat: chiar o să adormi aşa, în mers? Nu te zgâlţâie trăsura?

El a ridicat din umeri.

— Eu pot adormi oriunde şi oricând. Am învăţat asta în călătoriile mele.

— Este un adevărat talent, a murmurat ea.

— Să ştii, a încuviinţat el. Apoi a închis ochii şi s-a prefăcut că dormea, aproape trei ore.

Daphne îl privea. Cu mare atenţie. Se prefăcea. Avea şapte fraţi, aşa că era la curent cu toate trucurile, iar Simon nu dormea, cu siguranţă.

Pieptul lui se ridica şi cobora în ritm egal, de admirat, iar sunetele pe care le scotea erau ceva între respiraţie şi un sforăit uşor.

Dar Daphne ştia mai bine.

Bărbia lui se mişca ori de câte ori ea se clintea, respira zgomotos sau scotea vreun sunet. Era o mişcare abia perceptibilă, dar exista. Iar când ea căsca sau gemea uşor, somnoroasă, îi vedea ochii mişcându-se sub pleoapele închise. Era de admirat, totuşi, că a continuat şarada mai bine de două ore.

Ei nu-i reuşise niciodată mai mult de douăzeci de minute.

Dacă voia să se prefacă trebuia să-l lase, a decis ea într-un acces de mărinimie. Ar fi fost păcat să strice o asemenea reprezentaţie minunată.

A căscat încă o dată, zgomotos şi s-a întors spre fereastră. A tras draperia grea, de catifea, ca să privească afară. Soarele, acum portocaliu, era la asfinţit. Doar o treime din el mai era deasupra liniei

orizontului.

Dacă Simon estimase corect durata călătoriei – şi era sigură că el se înşela doar rareori când făcea calcule matematice – trebuiau să fie cam la mijlocul drumului. Deci foarte aproape de han.

Şi de noaptea nunţii ei.

Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai gândească în termeni atât de melodramatici. Devenea ridicolă.

— Simon?

El nu s-a mişcat.

— Simon? l-a strigat din nou, de data aceasta ceva mai tare.

Colţurile gurii lui s-au mişcat uşor. Probabil încerca să decidă dacă să se mai prefacă sau nu că dormea.

— Simon! l-a împuns cu putere. Acum nu mai avea cum să pretindă că dormea.

A clipit şi a scos un sunet – genul de sunet pe care îl scoate o persoană atunci când se trezeşte.

Era *chiar bun,* şi-a spus Daphne, admirativ.

El a căscat.

— Daff?

— Am ajuns?

S-a şters la ochi, în urma somnului inexistent.

— Poftim?

— Nu cumva am ajuns?

— Păi… S-a uitat afară. Privea spre est, aşa că în partea lui era mai întunecat decât ce văzuse Daphne. Oh, a spus el, părând surprins. Hanul e puţin mai sus.

Câteva clipe mai târziu trăsura s-a oprit şi Simon a coborât.

A schimbat câteva vorbe cu vizitiul, probabil informându-l că planurile se schimbaseră şi că urmau să petreacă noaptea acolo, i-a întins mâna lui Daphne

şi a ajutat-o să coboare.

— Ţi se pare în regulă? a întrebat-o făcând un semn spre han.

Daphne nu înţelegea cum ar fi putut judeca asta fără să-l fi văzut pe dinăuntru, dar i-a răspuns că da. Simon a însoţit-o până la intrare şi a lăsat-o acolo. A intrat să vorbească cu hangiul.

Daphne îi privea cu interes pe cei care intrau şi ieşeau. Chiar atunci o tânără pereche era condusă într-un salon privat, să ia masa, o mamă îşi îndemna cei patru copii să urce scările, Simon se certa cu hangiul, un tânăr înalt stătea sprijinit de…

Daphne a întors repede capul spre soţul ei. Simon se certa cu hangiul? De ce oare? A întins gâtul. Cei doi nu ridicau tonul, dar era clar că Simon era profund nemulţumit. Iar hangiul părea gata-gata să moară de ruşine pentru că nu-i putea face pe plac ducelui de Hastings.

Daphne s-a încruntat. Situaţia nu arăta deloc bine.

Trebuia oare să intervină?

I-a privit cum s-au mai contrazis un timp. Era clar, trebuia să ia atitudine.

A făcut câţiva paşi, nu foarte hotărâţi dar nici indecişi şi i s-a alăturat soţului ei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat.

Simon i-a aruncat în fugă o privire.

— Credeam că mă aştepţi la uşă.

— Asta şi făceam, i-a zâmbit. Dar m-am mişcat puţin.

Simon s-a strâmbat şi s-a întors din nou spre hangiu.

Daphne a tuşit, să vadă dacă el se întoarce. Nu a făcut-o. S-a încruntat. Nu-i plăcea să fie ignorată.

— Simon? l-a împuns în spate. Simon?

El s-a întors cu o mişcare lentă. Ochii îi fulgerau.

Daphne a zâmbit din nou, pozând în inocentă.

— Care este problema?

Hangiul i-a luat-o înainte lui Simon.

— Mai am doar o cameră liberă, i-a spus, cu un ton de scuză. Nu aveam idee că Alteţa sa ne va onora cu prezenţa în seara aceasta. Atunci nu i-aş fi dat ultima cameră doamnei Weatherby şi copiilor ei. Vă asigur că le-aş fi spus să-şi vadă de drum!

— Doamna Weatherby este femeia care tocmai urca la etaj cu cei patru copii?

Hangiul a dat din cap.

— Dacă nu ar fi fost vorba de copii, eu…

Daphne i-a retezat cuvintele pentru că nici nu voia să audă că o femeie nevinovată, cu copii, putea fi forţată să petreacă noaptea sub cerul liber:

— Nu văd nicio problemă în a împărţi aceeaşi cameră.

Simon a strâns din fălci iar Daphne ar fi putut să jure că scrâşnise din dinţi.

El voia să doarmă în camere diferite? Cam cât de apreciată se putea simţi ea, ca o tânără mireasă?

Hangiul s-a întors spre Simon, aşteptând un cuvânt din partea lui. Simon a dat scurt din cap iar hangiul şi-a împreunat mâinile, încântat (şi probabil uşurat). A luat grăbit o cheie de pe tejghea:

— Vă rog să mă urmaţi.

Simon i-a făcut semn lui Daphne să o ia înainte. Ea a trecut pe lângă el şi a urcat treptele, în urma hangiului. După ce au străbătut coridorul au intrat într-o încăpere mare, confortabil mobilată, cu vedere spre sat.

— Ei bine, a spus Daphne când hangiul s-a retras, pare destul de plăcut.

Răspunsul lui Simon a fost un mormăit.

— Cât de drăguţ eşti, a murmurat ea, după care a dispărut în spatele paravanului.

Lui Simon i-au trebuit câteva secunde să-şi dea seama unde se dusese.

— Daphne? a strigat el. Te schimbi?

Ea a scos capul în afară.

— Nu. Mă uitam şi eu în jur.

Inima lui continua să bată cu putere.

— Bine, a mormăit el. Va trebui să coborâm la cină.

— Bineînţeles, i-a zâmbit din nou – cam prea încrezătoare şi triumfătoare, după părerea lui. Ţi-e foame? l-a întrebat.

— Foarte. Dar ţie?

Ea a ieşit de după paravan şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Puţin, a recunoscut ea. A înghiţit în sec, din cauza nervozităţii. Dar nu sunt prea convinsă că voi reuşi să înghit ceva.

— Când m-am oprit aici ultima oară mâncarea a fost excelentă, te asigur…

— Nu este vorba de calitatea mâncării, l-a întrerupt ea. Ci din cauza nervozităţii.

El o privea cu ochi goi. S-a aşezat la rândul lui pe pat.

— Simon, a început ea încercând să-şi mascheze nerăbdarea din glas (dar fără să reuşească, după părerea lui Simon). Ne-am căsătorit în această dimineaţă.

În sfârşit şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Daphne, i-a spus cu blândeţe, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nu? a clipit ea.

Simon a inspirat adânc. Nu era chiar atât de uşor să fii un soţ atent şi blând:

— Vom aştepta să ajungem la Clyvedon ca să ne consumăm căsnicia.

— Da?

Simon a făcut ochii mari, surprins. Părea cumva dezamăgită?

— Nu am de gând să te seduc într-un han de ţară, i-a răspuns. Te respect prea mult ca să fac asta.

— Nu? Da?

El şi-a ţinut respiraţia. Chiar era dezamăgită.

— Păi… nu.

Ea s-a aplecat spre el.

— De ce nu?

Simon a privit-o câteva clipe. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui, plini de tandreţe şi curiozitate şi o umbră de ezitare. Şi-a umezit buzele – un alt semn de nervozitate.

— Pe mine nu m-ar deranja.

Simon a îngheţat în timp ce trupul îi striga: *Pune-o pe pat! Fă ce trebuie, numai adu-o sub tine!*

Şi chiar în clipa în care dorinţele au părut să pună stăpânire asupra onoarei, ea a scos un ţipăt scurt şi a sărit în picioare, întorcându-se cu spatele la el, cu mâna la gură.

Simon, care tocmai întinsese mâna spre ea, ca s-o tragă aproape, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut cu nasul în saltea.

— Daphne? a mormăit, cu faţa îngropată în aşternuturi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a şoptit ea. Îmi pare atât de rău!

Îi părea rău? Simon s-a ridicat. De ce se tânguia aşa? Ce naiba se întâmpla? Vocea lui Daphne nu mai sunase niciodată astfel.

S-a întors cu faţa spre el şi l-a privit cu tristeţe.

— Daphne, a spus el pe un ton măsurat, ce s-a

întâmplat?

Ea s-a aşezat în faţa lui şi l-a atins uşor pe obraz.

— Sunt atât de lipsită de sensibilitate! i-a şoptit. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce anume? a sărit imediat Simon.

Ea a lăsat mâna jos.

— Că nu poţi… că nu ai putea…

— *Ce* nu pot?

Ea a privit în jos.

— Nu mă face s-o spun, te rog.

— Acesta trebuie să fie unul dintre motivele pentru care bărbaţii evită căsătoria, a murmurat Simon.

Cuvintele au fost menite mai mult pentru urechile lui decât pentru ale ei, însă ea l-a auzit şi, din nefericire, singura ei reacţie a fost un alt geamăt înăbuşit.

— Ce naiba se petrece? a întrebat-o el în final.

— Nu poţi consuma căsătoria, a şoptit ea.

S-a mirat cum de erecţia lui nu a dispărut dintr-o dată. De fapt, era de mirare şi că a reuşit să îngaime un cuvânt:

— Poftim?

— O să-ţi fiu o soţie bună, chiar şi aşa. Şi nu voi spune nimănui, îţi promit.

Simon nu mai rămăsese fără cuvinte din copilărie, atunci când se temea să nu se bâlbâie.

Ea îl credea impotent!

— D-de c-ce? Se bâlbâia iar sau era doar din cauza şocului? Simon a dat vină pe şoc. Creierul lui rămăsese agăţat de acel unic cuvânt.

— Ştiu că bărbaţii sunt foarte sensibili când e vorba de asta, a spus încet Daphne.

— Mai ales când nu este adevărat! a răbufnit Simon.

Ea a ridicat capul:

— Nu este?

El a făcut ochii mici.

— Fratele tău ţi-a spus asta?

— Nu. Şi-a ferit privirea. Mama.

— Mama ta? s-a înecat Simon. Probabil că niciun alt bărbat nu mai trecuse printr-o asemenea suferinţă în noaptea nunţii lui. Mama ta ţi-a spus că sunt impotent?

— Acesta este cuvântul? a întrebat Daphne, curioasă. Văzându-l că îi arunca priviri furioase, a adăugat în grabă: nu a folosit atâtea cuvinte.

— Ce anume a spus, exact?

— Nu prea multe, a recunoscut Daphne. A fost de-a dreptul frustrant. Dar mi-a explicat că actul conjugal…

— Aşa l-a numit? Act?

— Nu aşa îi spune toată lumea?

El i-a făcut semn să continue.

— Ce altceva ţi-a mai spus?

— Mi-a mai spus că… acel cum vrei tu să-i spui… este legat într-o anumită măsură de conceperea unui copil şi…

Simon era să se înece:

— Într-o anumită măsură?

— Păi da, s-a încruntat Daphne. Nu mi-a dat mai multe detalii.

— Evident.

— S-a străduit, să ştii, i-a luat apărarea mamei. A fost foarte stânjenitor pentru ea.

— După opt copii, a murmurat el, ai zice că e familiarizată cu asta.

— Nu prea cred, i-a răspuns Daphne, clătinând din cap. Iar apoi, când am întrebat-o dacă ea a participat la acest… A ridicat ochii spre el, exasperată.

Nu ştiu cum să-i spun altfel. Pot să-i spun „act”?

— Poţi, a spus el dând din mână, cu vocea gâtuită.

Daphne a clipit, îngrijorată.

— Eşti bine?

— Da.

— Nu pari prea bine.

El a dat din nou din mână, dându-i impresia lui Daphne că nu era în stare să articuleze niciun cuvânt.

— Ei bine, a revenit Daphne la povestea ei, am întrebat-o dacă a participat la acest act de opt ori, iar ea s-a fâstâcit de tot şi…

— Ai întrebat-o aşa ceva? a izbucnit Simon. Cuvintele i s-au rostogolit ca o explozie.

— Păi… da. Râzi cumva de mine?

— Nu, a icnit el.

Ea s-a strâmbat.

— Aşa arăţi. Ca şi cum ai râde.

Simon a clătinat din cap cu convingere.

— Ei bine, a continuat Daphne nemulţumită, sunt convinsă că întrebarea mea a avut sens, dat fiind că are opt copii. Dar mi-a răspuns că…

El a clătinat din cap şi a ridicat o mână în aer. Daphne nu-şi dădea seama dacă-i venea să râdă sau să plângă.

— Nu-mi spune, te rog.

— Oh. Daphne nu ştia ce să-i răspundă. Aşa că şi-a încrucişat mâinile în poală şi a închis gura.

Într-un final, l-a auzit pe Simon inspirând adânc şi spunând:

— Ştiu că voi regreta că te-am întrebat asta. De fapt, regret deja, dar ce ai presupus tu că nu aş putea eu să fac?

— Păi mi-ai spus că nu poţi avea copii.

— Daphne, există multe motive pentru care un

cuplu să nu poată avea copii.

— Cât de proastă pot fi! a murmurat ea.

El s-a aplecat spre ea şi a luat-o de mână.

— Daphne, i-a spus cu blândeţe atingându-i uşor degetele, ai idee ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie?

— N-am nici cea mai mică idee, i-a răspuns ea cu francheţe. Ar fi trebuit să ştiu, doar am trei fraţi mai mari. Şi am crezut că aseară voi afla în sfârşit, de la mama…

— Nu e nevoie să mai spui nimic. Niciun cuvânt. N-aş mai putea suporta.

— Dar…

El şi-a prins capul în mâini iar umerii au început să i se zguduie. Râdea.

Prefăcutul!

— Râzi de mine? s-a îmbufnat ea.

El a clătinat din cap dar nu a ridicat privirea.

— Atunci de ce râzi?

— Oh, Daphne, a spus el. Ai multe de învăţat.

— Nu am afirmat niciodată contrariul, a mormăit ea. Dacă lumea nu ar ţine morţiş ca tinerele fete să nu afle nimic despre căsătorie, asemenea scene ar putea fi evitate.

El şi-a sprijinit coatele pe genunchi. A privit-o intens, electrizând-o.

— Te pot învăţa eu, i-a şoptit.

Daphne şi-a ţinut respiraţia.

Fără să-şi desprindă ochii de la ea, Simon i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze.

— Te asigur, i-a murmurat trasând cu vârful limbii linia degetului ei mijlociu, că sunt pe deplin capabil să te satisfac în pat.

Daphne nu mai reuşea să respire. Şi cum de se încălzise atât de mult în cameră?

— N-nu prea înţeleg ce vrei să spui.

El a luat-o în braţe.

— Vei înţelege.

CAPITOLUL 15

Londra este neobişnuit de liniştită în această săptămână, acum că ducele nostru favorit împreună cu ducesa lui favorită au plecat la ţară. Autoarea v-ar putea aduce la cunoştinţă, de exemplu, că domnul Nigel Berbrooke a fost văzut invitând-o la dans pe domnişoara Penelope Featherington sau că domnişoara, în ciuda îndemnurilor mamei ei, nu a părut prea încântată.

Dar cine ar mai avea chef să citească despre domnul Berbrooke sau despre domnişoara Penelope? Să nu ne amăgim. Încă ne mai roade curiozitatea în legătură cu ducele şi cu ducesa.

Ziarul de societate ai lady-ei Whistledown, 20 mai 1813

I se părea că se aflau din nou în grădina reşedinţei Trowbridge, şi-a spus Daphne, numai că de data asta nu aveau să mai fie întrerupţi de vreun frate furios, nu trebuiau să se teamă că vor fi descoperiţi. Erau doar un soţ şi soţia lui – şi promisiunea pasiunii.

Buzele lui Simon le-au căutat pe ale ei, blânde dar şi cercetătoare. Cu fiecare atingere ea simţea cum dorinţa o cuprindea, tot mai arzătoare.

— Ţi-am spus, i-a şoptit el, cât de tare m-am îndrăgostit de colţul gurii tale?

— N-nu, a spus Daphne cu vocea tremurând.

Limba lui i-a trasat conturul colţului gurii,

gâdilând-o.

— Opreşte-te, a chicotit ea.

— Niciodată, i-a jurat el. Ai cel mai frumos zâmbet din câte am văzut vreodată, i-a spus el, prinzându-i capul între palme.

Prima ei reacţie a fost să-i spună: *nu fii prostuţ,* după care s-a gândit că nu avea rost să distrugă un asemenea moment, aşa că a rostit doar:

— Adevărat?

— Adevărat. A sărutat-o pe vârful nasului. Zâmbetul îţi acoperă jumătate din faţă.

— Simon! a exclamat Daphne. Sună oribil!

— Este încântător.

— Ciudat.

— Dezirabil.

— E clar: nu ştii nimic despre standardele frumuseţii feminine.

El a ridicat o sprânceană.

— În ceea ce te priveşte pe tine, standardele mele sunt singurele care contează.

A rămas fără replică, după care s-a lipit de el, râzând.

— Oh, Simon, ai avut un ton atât de feroce. Ai fost absurd de fioros.

— Absurd? a repetat el. Ai spus că sunt absurd?

Ea a strâns din buze, ca să nu mai râdă, fără să reuşească însă.

— E aproape la fel de rău ca atunci când eşti făcut impotent, a mormăit el.

Daphne a redevenit imediat serioasă:

— Oh, Simon, ştii prea bine că nu am vrut să… A renunţat la alte explicaţii şi a spus doar: îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Pe mama ta s-ar putea să fiu nevoit să o omor, dar tu nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

Ea a râs.

— Mama s-a străduit, iar dacă eu nu aş fi fost atât de derutată din cauza cuvintelor tale…

— Deci acum este vina mea? a întrebat-o el, prefăcându-se ultragiat. După care expresia i s-a schimbat într-una seducătoare. S-a apropiat şi s-a aplecat spre ea, obligând-o să se arcuiască înapoi. Bănuiesc că va trebui să muncesc din greu ca să demonstrez că nu este adevărat.

Şi-a lipit palma de spatele ei şi a susţinut-o în timp ce o lăsa pe spate, pe pat. Daphne l-a privit în ochii intenşi, albaştri şi a uitat să mai respire. Lumea i se părea cu totul altfel aşa, întinsă pe spate. Mai întunecată, mai periculoasă. Şi mai palpitantă, pentru că Simon era deasupra ei, umplându-i câmpul vizual.

În clipa următoare, când a micşorat distanţa dintre ei, Simon a devenit întregul ei univers.

De data asta, sărutul lui nu a mai fost delicat, ci devorator, posesiv.

A cuprins-o în braţe şi a lipit-o de erecţia lui.

— În noaptea asta vei fi a mea, i-a şoptit răguşit.

Daphne respira sacadat. Simon era atât de aproape, fiecare centimetru al trupului său o acoperea intim, fierbinte. Îşi imaginase de mii de ori acest moment, după dimineaţa din Regent’s Park, când îi spusese că se va însura cu ea. Dar nu-şi imaginase niciodată că senzaţia trupului lui aşezat peste al ei, putea fi atât de copleşitoare. El era mare şi puternic, numai muşchi. N-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi încercat.

Ce ciudată i se părea senzaţia de neajutorare. El putea face cu ea orice dorea – iar ea era dornică să-l lase.

Dar când el s-a cutremurat şi nu a reuşit să rostească decât *Daphne-Daphne-Daph…* ea a înţeles că avea un soi de control asupra lui. El o dorea atât de

mult că nu mai putea respira, nu mai putea vorbi pentru că avea prea mare nevoie de ea.

Cumva, cu toată puterea cea nou dobândită, trupul ei părea să ştie ce să facă. Coapsele ei se arcuiau în întâmpinarea lui, picioarele i s-au încolăcit în jurul lui, trăgându-l tot mai aproape, spre adăpostul feminităţii ei.

— Dumnezeule, Daphne, a gemut Simon, ridicându-se în coate. Vreau să… Nu pot…

Daphne l-a prins de umeri şi l-a tras spre ea.

— Nu pot s-o iau încet, a spus el.

— Nu-mi pasă.

— Mie da. Ochii îi ardeau.

Daphne îl privea şi încerca să-şi potolească ritmul respiraţiei. El s-a ridicat şi a început să o mângâie pe picior, trecând mai sus de genunchi.

— Mai întâi, a şoptit el, trebuie să scăpăm de hainele astea.

Daphne a icnit de uimire când Simon a ridicat-o în picioare, alături de el. Picioarele îi tremurau şi nu-şi putea ţine echilibrul. A susţinut-o şi a început să-i desfacă rochia, şoptindu-i la ureche:

— Mi-e greu să te dezbrac când stai întinsă.

Mâna lui i-a găsit rotunjimea sânilor şi a început să o mângâie uşor, cu mişcări circulare.

— Întrebarea este – a continuat el, tot în şoaptă – dacă să-ţi scot rochia pe sus sau pe jos.

Daphne s-a rugat ca el să nu aştepte vreun răspuns, pentru că nu era în stare să scoată niciun sunet.

— Ori amândouă? i-a spus încet, strecurând un deget sub corset.

Înainte ca ea să reacţioneze în vreun fel, i-a tras rochia în jos. Dacă nu ar fi avut cămaşa subţire de mătase ar fi rămas complet goală.

— Asta da surpriză, a murmurat Simon, atingându-i un sân prin material. Sfârcurile i se întăriseră şi împungeau acum mătasea.

— Nu aveam nici cea mai mică idee, a şoptit Daphne.

Simon se concentra acum pe celălalt sân.

— Despre ce?

— Că eşti atât de păcătos.

El i-a zâmbit. Şi-a lipit buzele de urechea ei şi i-a şoptit:

— Erai sora prietenului meu. Deci îmi erai complet interzisă. Ce era să fac?

Daphne s-a cutremurat de dorinţă. Răsuflarea lui fierbinte îi trimitea fiori în tot corpul.

— Nu puteam face nimic, a continuat el. Doar să-mi imaginez.

— Te gândeai la mine? l-a întrebat în şoaptă Daphne, tremurând de plăcere. La asta?

Mâna lui i-a strâns cu putere şoldul.

— În fiecare noapte. În fiecare clipă, înainte să adorm, până când pielea îmi lua foc iar trupul îmi cerşea eliberarea.

Daphne a simţit că nu o mai ţineau picioarele, dar el a sprijinit-o.

— Iar când adormeam… Şi-a mutat buzele pe gâtul ei, atingând-o uşor. Abia atunci deveneam cu adevărat obraznic.

Ea a gemut, incoerentă, copleşită de dorinţă.

Breteaua cămăşii i-a alunecat de pe umăr chiar în clipa în care Simon descoperise locul incitant dintre sânii ei.

— Dar în noaptea asta, i-a şoptit, dezvelindu-i complet sânii, în noaptea asta toate visele mele se vor împlini.

Gura lui i-a găsit sfârcul şi a pus stăpânire pe el.

— Asta voiam să fac acolo, în grădina lady-ei Trowbridge. Ştiai?

Ea a clătinat din cap cu convingere şi s-a agăţat de umerii lui. Spasme îi treceau prin tot corpul, lăsând-o fără aer, fără echilibru, fără raţiune.

— Bineînţeles că nu, a murmurat el. Eşti atât de inocentă!

Cu degete pricepute, de cunoscător, Simon a dezbrăcat-o complet. După care a aşezat-o uşor pe pat, ştiind că era excitată dar şi agitată, deopotrivă.

Mişcările lui erau complet necontrolate atunci când a încercat să scape de hainele lui. Pielea îi ardea, tot trupul îi luase foc de dorinţă. Dar nu şi-a luat nici măcar o secundă ochii de la ea. Daphne era întinsă pe pat, o tentaţie cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Pielea ei de culoarea piersicii strălucea în lumina lumânărilor iar părul ei lung, desprins din coafura complicată, îi încadra sălbatic faţa.

Degetele lui, cele care o dezbrăcaseră cu atâta fineţe şi pricepere, deveniseră acum neîndemânatice, când era vorba de nasturii lui.

În timp ce se lupta cu pantalonii a văzut-o că se acoperea cu un cearşaf.

— Nu, i-a spus, abia recunoscându-şi glasul.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei când i-a spus:

— Eu voi fi pătura ta.

Şi-a dat jos şi restul de haine şi s-a apropiat, acoperind-o cu trupul lui. A simţit-o că-şi ţinea respiraţia şi că s-a încordat.

— Şşt, i-a şoptit, mângâindu-i coapsa şi sărutând-o pe gât. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am, i-a răspuns ea cu voce tremurată. Numai că aş fi vrut să nu fiu atât de ignorantă.

El a râs.

— Încetează! l-a scuturat ea de umăr.

— Nu râd de tine, i-a răspuns Simon. Mă gândeam doar cât de norocos sunt şi cât mă bucură inocenţa ta. A sărutat-o uşor pe buze. Sunt onorat pentru că sunt singurul bărbat care să te atingă astfel.

Ochii ei străluceau, cu o puritate neprefăcută.

— Adevărat? a şoptit.

— Adevărat, i-a spus Simon. În plus, s-ar putea să fiu nevoit să-l ucid pe bărbatul care te va fixa cu privirea, a bombănit el.

Spre marea lui surprindere, Daphne a izbucnit în râs.

— Oh, Simon, a spus ea, mi se pare atât de minunat să fiu obiectul unei asemenea gelozii iraţionale! Îţi mulţumesc.

— O să-mi mulţumeşti mai târziu, i-a promis el.

— Şi poate, a murmurat ea, cu ochi de seducătoare, îmi vei mulţumi la rândul tău.

Simon şi-a lipit bărbăţia de pântecul ei şi a sărutat-o pe umăr, îngropându-şi în el cuvintele:

— O fac deja, crede-mă.

Nicicând nu fusese mai recunoscător pentru autocontrolul atât de îndelung exersat de-a lungul vieţii. Întregul său trup ardea de dorinţa de a se cufunda în ea, dar ştia că această noapte – noaptea nunţii lor – era a lui Daphne, nu a lui.

Pentru ea era prima oară. El era primul ei iubit – *şi singurul,* şi-a spus aproape cu sălbăticie – şi era dator să-i ofere doar plăcere.

Ştia că ea îl dorea. Respiraţia îi era necontrolată, ochii îi străluceau. Abia dacă putea să-i privească chipul, pentru că ori de câte ori îi vedea buzele întredeschise şi tremurând uşor de dorinţă era aproape copleşit de nevoia de a o poseda.

A sărutat-o. A sărutat-o peste tot şi a încercat să ignore pulsaţiile trupului său, ori de câte ori ea gemea.

Într-un final când ea s-a arcuit sub el, şi-a strecurat mâna între picioarele ei şi a atins-o.

Singurul cuvânt pe care l-a mai putut rosti, cu un geamăt, a fost numele ei. Daphne era pregătită pentru el, mai umedă şi mai fierbinte decât visase vreodată. Şi totuşi, ca să fie complet sigur – şi poate ca să se mai chinuiască încă puţin, dintr-un impuls pervers – el şi-a strecurat un deget înăuntrul ei, testându-i căldura.

— Simon! a exclamat ea, încordându-se. Muşchii i se încordaseră, era aproape de împlinire. Şi-a retras mâna repede, ignorându-i sunetele de protest.

S-a aşezat între picioarele ei, pregătit să o pătrundă.

— S-ar p-putea să te d-doară puţin, i-a şoptit, dar îţi p-promit…

— Fă-o, a gemut ea.

Iar el a ascultat-o. A pătruns-o dintr-o singură mişcare energică. Ea nici nu a clipit, nu a părut să o doară atunci când a dezvirginat-o.

— Eşti bine? a întrebat el, încercând să nu se mişte încă în acelaşi ritm cu ea.

Daphne a dat din cap, cu respiraţia întretăiată.

— Mă simt ciudat, a recunoscut ea.

— Dar nu e rău? a întrebat-o, aproape ruşinat de disperarea din glasul lui.

— Nu e rău deloc, i-a şoptit. Dar înainte… când tu… cu degetul…

Chiar şi în lumina slabă a văzut-o cum roşea.

— Asta vrei? a întrebat-o, retrăgându-se pe jumătate.

— Nu! a strigat ea.

— Atunci poate că asta vrei. S-a împins şi mai tare.

Ea a gemut.

— Da. Nu. Amândouă.

A început să se mişte în acelaşi ritm cu ea, cât de lent putea. Fiecare mişcare a lui îi smulgea câte un geamăt, înnebunindu-l şi mai tare.

Când gemetele ei s-au transformat, căpătând o altă tonalitate, a ştiut că se apropia de extaz. S-a mişcat mai rapid, strângând din dinţi ca să nu-şi piardă controlul.

Ea i-a şoptit numele, apoi i l-a strigat şi a rămas nemişcată sub el, cu trupul rigid. S-a agăţat cu putere de umerii lui şi a urmat o ultimă cutremurare puternică, după care a rămas inertă sub el, copleşită de forţa cu care se eliberase.

Simon s-a îngropat în moliciunea ei, savurându-i căldura şi dulceaţa.

A sărutat-o cu pasiune şi s-a retras, revărsându-şi sămânţa lângă ea, pe cearşaf.

A fost doar prima dintr-un lung şir de nopţi pasionale. Tinerii căsătoriţi au ajuns la Clyvedon şi apoi – spre stânjeneala lui Daphne – s-au închis mai bine de o săptămână în dormitor.

(De fapt, Daphne a încercat doar o dată să părăsească dormitorul, şi atunci fără prea mare tragere de inimă.)

Când au ieşit în sfârşit din dormitor, Daphne a făcut turul castelului – lucru necesar, de vreme ce nu reuşise să vadă, la venire, decât drumul de la uşa de la intrare până la dormitorul ducelui. A stat de vorbă câteva ore cu personalul de rang mai înalt. Îi fuseseră prezentaţi formal toţi servitorii, când ajunseseră, dar Daphne a vrut să-i cunoască mai bine pe cei mai importanţi dintre ei.

Pentru că Simon nu mai fusese de mulţi ani la Clyvedon, unii servitori nici nu-l cunoşteau, însă cei mai vechi, care erau acolo de pe vremea copilăriei sale, păreau extrem de devotaţi soţului ei. Ea a râs pe

această temă când au ieşit amândoi în grădină şi a fost uimită când el i-a răspuns cu o privire mustrătoare.

— Am locuit aici până să plec la Eton, a fost tot ce i-a spus, de parcă ar fi fost o explicaţie suficientă.

Lui Daphne nu i-a plăcut tonul lui aparent indiferent.

— Nu ai călătorit niciodată pe când erai mic? Nici măcar la Londra? În copilărie, noi…

— Am locuit doar aici.

Tonul lui îi cerea să înceteze discuţia, dar Daphne a decis să renunţe la prudenţă şi să insiste:

— Cred că ai fost un copil foarte drăguţ, i-a spus pe un ton vesel, de ai inspirat atâta devotament. Sau poate că ai fost un neastâmpărat.

El nu a scos niciun cuvânt.

Daphne a continuat:

— Fratele meu Colin este aşa. Mic, a fost un adevărat drăcuşor, dar atât de fermecător că toţi servitorii îl adorau. O dată…

A rămas cu gura căscată. Nu mai avea rost să continue. Simon se întorsese pe călcâie şi era deja departe.

*

Nu-l interesaseră niciodată trandafirii. Şi nici violetele. Dar acum se sprijinea de gard şi privea faimoasa grădină de flori a domeniului Clyvedon, de parcă se gândea serios la o carieră în horticultură.

Şi asta pentru că nu-i putea răspunde lui Daphne la întrebările legate de copilăria lui.

Adevărul era că ura acele amintiri. Şi îi dispreţuia pe cei care le pomeneau. Chiar şi şederea lui aici, la Clyvedon, era stânjenitoare. Singurul motiv pentru care o adusese aici pe Daphne era că fusese singura

lui reşedinţă aflată la o distanţă convenabilă care era pregătită pentru a-i primi imediat.

Amintirile îl făceau să retrăiască acele sentimente. Iar Simon nu dorea să se mai simtă ca un băieţel. Nu voia să-şi amintească numărul scrisorilor pe care i le trimisese tatălui său, aşteptând în van un răspuns. Nu voia să-şi amintească zâmbetele amabile ale servitorilor şi nici privirile lor pline de milă. Îl iubeau, da, dar îl şi compătimeau.

Iar faptul că îl urau pe tatăl lui nu-l făcuse deloc să se simtă mai bine. Nu fusese – şi nu era nici acum, cu toată onestitatea – atât de nobil încât să nu-i facă plăcere lipsa de popularitate a tatălui său, dar asta nu însemna că stânjeneala sau senzaţia neplăcută dispăruseră definitiv.

Sau ruşinea.

Voia să fie admirat, nu compătimit. Iar acest lucru venise doar atunci când ajunsese la Eton. Atunci simţise pentru prima oară gustul succesului.

Ajunsese până aici, călătorise până în iad şi înapoi.

Nimic din toate astea nu era vina lui Daphne. Ştia că nu avusese niciun motiv ascuns când îi pusese întrebări despre copilăria lui. Cum ar fi putut să aibă? Nu ştia nimic despre ocazionalele lui dificultăţi de vorbire. Se străduise din răsputeri să le ascundă de ea.

Nu, şi-a spus oftând, de fapt nici nu trebuise să se străduiască foarte tare în prezenţa ei. Cu ea era liniştit, în largul lui. În ultimele zile se bâlbâise extrem de puţin, doar atunci când fusese furios.

Iar alături de Daphne nu avusese motive să fie mânios sau agitat.

S-a sprijinit mai bine de gard, simţindu-se vinovat. Se purtase îngrozitor cu ea. Asta părea să fie soarta lui: să se poarte urât cu ea, iar şi iar.

— Simon?

Îi simţise prezenţa înainte să-l strige. Se apropiase prin spatele lui, păşind fără zgomot pe iarbă. Dar ştia că era acolo. Îi simţise parfumul dulce şi auzise cum vântul îi adia prin păr.

— Ce frumoşi sunt trandafirii! a spus ea. Încerca, şi-a dat el seama, să-l scoată din dispoziţia morocănoasă. Ştia că murea de curiozitate, că ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar era mai înţeleaptă decât majoritatea femeilor de vârsta ei, şi oricât i-ar fi plăcut lui să o necăjească pe acest subiect, ştia destule despre bărbaţi şi despre toanele lor. Aşa că nu avea să-l mai întrebe nimic. Nu azi, în orice caz.

— Mi s-a spus că au fost plantaţi de mama, i-a răspuns el. Tonul lui era destul de tăios, dar spera ca ea să-şi dea seama că-i întindea, totuşi, o ramură de măslin. Cum ea nu a spus nimic, a adăugat: a murit la naşterea mea.

Daphne a dat din cap.

— Am auzit. Îmi pare rău.

Simon a ridicat din umeri.

— N-am cunoscut-o.

— Asta nu însemnă că nu a fost o mare pierdere.

Simon s-a gândit la copilărie. N-avea de unde să ştie dacă mama lui ar fi intervenit în tensiunile dintre el şi tatăl lui, dar cu siguranţă lucrurile nu ar fi putut lua o întorsătură şi mai proastă.

— Da, a spus în şoaptă. Bănuiesc că a fost.

*

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, în timp ce Simon verifica nişte registre, Daphne a decis că venise momentul să o cunoască mai bine pe doamna Colson, menajera. Deşi nu discutase cu Simon unde aveau să

locuiască, Daphne nu vedea niciun motiv pentru care să nu petreacă un timp destul de îndelungat la Clyvedon. Şi învăţase un lucru de la mama ei: că doamna casei *trebuia* să aibă o relaţie bună cu menajera ei.

Daphne nu era prea îngrijorată în ceea ce o privea pe doamna Colson. Atunci când o cunoscuse i se păruse o femeie vorbăreaţă şi prietenoasă.

S-a oprit în biroul doamnei Colson – o încăpere minusculă, chiar lângă bucătărie – înainte de ora ceaiului. Menajera, *o* femeie frumoasă de vreo cincizeci de ani, stătea la birou şi scria meniurile săptămânii.

Daphne a bătut în uşa întredeschisă.

— Doamnă Colson?

Menajera a ridicat privirea şi s-a ridicat imediat în picioare.

— Alteţă, a spus făcând o plecăciune. Trebuia să mă chemaţi la dumneavoastră.

Daphne a zâmbit stânjenită. Nu se obişnuise încă cu trecerea de la „domnişoară” la titlul nobiliar.

— Mă plimbam, şi-a explicat ea prezenţa în zona rezervată servitorilor, şi m-am gândit să ne cunoaştem mai bine, dat fiind că sunteţi aici de mulţi ani – şi pentru încă mulţi de-acum încolo, sper.

Doamna Colson a zâmbit, plăcut impresionată de tonul ei cald.

— Bineînţeles, Alteţă. Doriţi să aflaţi ceva în mod special?

— Nu, deloc. Dar consider că am multe de învăţat despre Clyvedon. Ce-ar fi să servim ceaiul în salonul galben? îmi place foarte mult cum este decorat. Şi este foarte însorit. Speram să-l transform în salonul meu personal.

Doamna Colson a privit-o într-un anume fel.

— Şi răposata ducesă gândea la fel.

— Oh, a spus Daphne.

— Am avut mare grijă de această încăpere de-a lungul anilor, a continuat doamna Colson. Este orientată spre sud şi este în bătaia soarelui. Acum trei ani am tapiţat din nou toată mobila. A ridicat cu mândrie bărbia: am fost până la Londra ca să găsesc acelaşi material.

— Înţeleg, i-a răspuns Daphne în timp ce ieşea din birou. Răposatul duce trebuie să-şi fi iubit mult soţia dacă a dorit ca încăperea ei preferată să rămână neschimbată.

Doamna Colson şi-a ferit privirea.

— A fost decizia mea, a spus încet. Ducele îmi punea la dispoziţie o sumă de bani pentru casă. M-am gândit că astfel îi folosesc bine.

Daphne a aşteptat ca menajera să cheme o servitoare şi să ceară să li se aducă ceaiul.

— Este o cameră fermecătoare, a spus pe când ieşeau din bucătărie. Deşi ducele nu a avut şansa să-şi cunoască mama, sunt convinsă că a fost încântat că aţi păstrat-o neschimbată.

— N-am făcut mare lucru. La urma-urmei, eu nu am servit dintotdeauna familia Basset.

— Oh? a exclamat Daphne, curioasă. În general servitorii de rang mai înalt erau loiali, servind generaţii în şir aceeaşi familie.

— Da. Am fost camerista personală a ducesei. Doamna Colson s-a oprit în pragul salonului galben ca să o lase pe Daphne să intre prima. Iar mama i-a fost doică. Familia Alteţei sale a avut amabilitatea de a mă lăsa să învăţ împreună cu ducesa.

— Aţi fost probabil foarte apropiate, a murmurat Daphne.

Doamna Colson a încuviinţat.

— După moartea ei am ocupat mai multe poziţii în această casă iar în final am devenit menajeră.

— Înţeleg. Daphne i-a zâmbit şi s-a aşezat pe sofa. Ia loc te rog, i-a spus făcându-i semn spre scaunul din faţa ei.

Doamna Colson nu părea prea obişnuită cu astfel de gesturi, dar într-un final s-a aşezat.

— Inima mea s-a frânt când a murit, a spus ea. Sper că nu vă supăraţi că vă spun toate astea.

— Bineînţeles că nu, a spus repede Daphne. Era îngrozitor de curioasă în legătură cu copilăria lui Simon. Îi povestise atât de puţine! Te rog, spune-mi mai multe. Aş vrea să ştiu cum era.

Ochii doamnei Colson s-au umplut de lacrimi.

— Era cel mai blând suflet de pe pământ. Ea şi ducele – ei bine, nu s-au căsătorit din dragoste, dar se înţelegeau destul de bine. Erau chiar prieteni, într-un fel anume. A ridicat privirea. Îşi luau amândoi foarte în serios îndatoririle de duce şi ducesă.

Daphne a dat din cap, înţelegătoare.

— Era hotărâtă să-i dăruiască un fiu. A tot încercat, chiar şi după ce doctorii i-au spus că nu mai era cazul. Îmi plângea în braţe în fiecare lună, atunci când îi venea ciclul.

Daphne a dat din nou din cap, încercând să-şi ascundă propria tristeţe. Îi venea greu să asculte poveşti despre cupluri care nu puteau să aibă copii. Dar trebuia să se obişnuiască. I se vor pune întrebări la care nu va şti ce să răspundă.

Iar întrebările vor fi numeroase. Lipsite de tact, compătimitoare.

Din fericire, doamna Colson nu a observat nimic. Şi-a suflat nasul şi a continuat povestea:

— Îmi spunea mereu că nu este o ducesă adevărată pentru că nu-i poate dărui soţului ei un fiu.

Îmi zdrobea inima. Cu fiecare lună care trecea.

Daphne s-a întrebat dacă şi ea avea să sufere la fel, lună după lună. Probabil că nu. Ea ştia de la început că nu va avea copii. Speranţele mamei lui Simon se năruiau însă, o dată la patru săptămâni.

— Bineînţeles că toată lumea vorbea despre asta ca şi cum ar fi fost doar vina ei. De unde puteau să ştie, vă întreb? Nu este întotdeauna vina femeii. Uneori este şi a bărbatului, ştiţi.

Daphne nu a spus nimic.

— I-am repetat asta iar şi iar, dar continua să se simtă vinovată. S-a înroşit: pot să vă vorbesc deschis?

— Te rog.

— Îi spuneam ce ştiam şi eu de la mama. Că un pântec nu rodeşte fără sămânţă sănătoasă, puternică.

Faţa lui Daphne era ca o mască, lipsită de expresie.

— Într-un târziu l-a avut pe conaşul Simon. Doamna Colson a oftat şi a privit-o neliniştită pe Daphne. Îmi pare rău, a spus repede. N-ar trebui să-i mai spun aşa. E duce de-acum.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte, i-a spus Daphne zâmbind.

— E greu să te mai schimbi, la vârsta mea. Iar o parte din mine îl va vedea mereu în el pe bietul băieţel de-atunci. A privit-o pe Daphne, clătinând din cap. Ar fi dus o viaţă mult mai uşoară dacă trăia ducesa.

— În ce sens mai uşoară? a şoptit Daphne, sperând ca doamna Colson să-i dezvăluie mai multe.

— Ducele nu şi-a înţeles niciodată băiatul, a spus menajera. Îl bruftuluia, îi spunea mereu că e prost şi…

Daphne s-a cutremurat.

— Ducele îl credea prost pe Simon? Era de neconceput. Simon era cel mai inteligent bărbaţi din câţi cunoscuse. Îl întrebase odată despre Oxford şi

aflase cu uimire că ramura matematicii pe care o studiase acolo nici măcar nu folosea cifre.

— Ducele nu vedea mai departe de lungul nasului, a pufnit dispreţuitor menajera. Nu i-a dat niciodată vreo şansă băiatului.

Daphne îi sorbea cuvintele. Ce îi făcuse oare ducele lui Simon? Şi care era motivul pentru care acesta îngheţa ori de câte ori era pomenit numele tatălui său?

Doamna Colson şi-a şters ochii cu batista.

— Ar fi trebuit să vedeţi cât a muncit băiatul. Mi se frângea inima. Pur şi simplu îmi frângea inima.

Daphne şi-a încleştat mâna în braţul canapelei. Doamna Colson chiar nu mai avea de gând să-i spună ceva concret?

Chiar în clipa aceea a intrat o servitoare cu ceaiul. Daphne ar fi fost în stare să ţipe din cauza frustrării. A durat mai bine de două minute până când le-a fost turnat ceaiul în ceşti, iar doamna Colson a pălăvrăgit despre biscuiţi, întrebând-o pe Daphne dacă îi prefera simpli sau cu o crustă de zahăr.

Daphne şi-a retras mâna de pe braţul canapelei, de teamă că-i va găuri tapiţeria la care menajera ţinea atât de mult. Într-un final, servitoarea a plecat, doamna Colson a sorbit din ceaşcă şi a spus:

— Unde rămăsesem?

— Îmi povesteai despre duce, i-a spus repede Daphne. Despre răposatul duce. Şi despre faptul că, după părerea lui, soţul meu nu era bun de nimic…

— Dumnezeule, *chiar* aţi fost atentă! a spus doamna Colson. Sunt flatată.

— Spuneai că… a insistat Daphne.

— Ah, da, bineînţeles. Voiam doar să vă spun că ducele nu şi-a iertat niciodată fiul pentru că nu era perfect.

— Dar niciunul dintre noi nu este, a spus încet Daphne.

— Bineînţeles că nu, dar… Ochii ei au strălucit plini de dispreţ la adresa ducelui. Dacă l-aţi fi cunoscut aţi fi înţeles. A aşteptat mulţi ani venirea pe lume a fiului său. În mintea lui, numele Basset era sinonim cu perfecţiunea.

— Iar soţul meu nu a fost fiul pe care şi-l dorise? a întrebat Daphne.

— Nu-şi dorea un fiu. Ci o copie a lui.

Daphne nu-şi mai putea stăpâni curiozitatea.

— Dar ce anume a făcut Simon de a fost respins de propriul lui tată?

Doamna Colson a făcut ochii mari, surprinsă. A dus mâna la piept.

— Nu ştiaţi? a spus. Oh, bineînţeles că nu aţi ştiut.

— Ce anume?

— Nu a vorbit.

Daphne era şocată.

— Poftim?

— Nu putea să vorbească, nu a scos niciun cuvânt până la patru ani. Iar când a vorbit, se bâlbâia îngrozitor. Inima mi se frângea ori de câte ori deschidea gura. Se vedea că era un băieţel inteligent, dar nu putea rosti cuvintele aşa cum se cuvine.

— Dar acum vorbeşte atât de bine! a spus Daphne, luată prin surprindere de tonul ei defensiv. Nu l-am auzit niciodată bâlbâindu-se. Sau poate că a făcut-o, dar nu am observat eu! Oricine se poate poticni atunci când este nervos.

— A muncit din greu, timp de şapte ani, dacă-mi amintesc bine. Şapte ani încheiaţi a tot făcut exerciţii cu doica lui. Doamna Colson s-a încruntat: cum o chema oare? Ah, da, Hopkins. Era o sfântă. Îi era atât

de devotată băiatului de parcă ar fi fost copilul ei.

— Şi i-a fost greu? a şoptit Daphne.

— Uneori. Dar era atât de încăpăţânat! N-am mai văzut pe nimeni atât de hotărât. Doamna Colson a clătinat din cap cu tristeţe: iar tatăl lui a continuat să-l respingă. Îţi…

— Frângea inima, i-a terminat Daphne fraza. Şi mie mi-ar fi frânt-o, sunt sigură.

Doamna Colson a mai luat o înghiţitură de ceai în tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat între ele.

— Mulţumesc că mi-aţi permis să iau ceaiul cu Alteţa voastră, a spus, interpretându-i greşit tăcerea.

— Mulţumesc şi eu, a şoptit Daphne, distrasă.

— Dar nu v-am spus nimic despre Clyvedon, a spus brusc doamna Colson.

Daphne a clătinat din cap:

— Rămâne pe altă dată, a spus încet. Avea multe lucruri la care să se gândească acum.

Simţind că stăpâna ei dorea să rămână singură, doamna Colson a făcut o plecăciune şi a ieşit.

CAPITOLUL 16

Căldura înăbuşitoare din această săptămână a amorţit înalta societate londoneză. Autoarea a zărit-o pe domnişoara Prudence Featherington leşinând la balul dat de familia Huxley, dar i-a fost imposibil să discearnă dacă această pierdere temporară de verticalitate s-a datorat căldurii excesive sau prezenţei domnului Colin Bridgerton, care a făcut ravagii printre domnişoare de la întoarcerea sa de pe continent.

Căldura a mai făcut o victimă: pe lady Danbury, care a părăsit Londra cu câteva zile în urmă, sub pretextul că pisica ei (un animal cu blana deasă, lungă) nu mai poate suporta această vreme. Se pare că s-ar fi retras la reşedinţa din Surrey.

Singurii care nu au fost afectaţi de temperaturile ridicate sunt ducele şi ducesa de Hastings, care se află pe coastă, unda briza mării este întotdeauna o plăcere. Autoarea nu vă poate garanta însă că au parte de confort, pentru că nu are spioni în toate casete importante, şi, cu siguranţă, nu şi în afara oraşului!

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
2 iunie 1813

Era ciudat, îşi spunea Simon: deşi erau căsătoriţi abia de două săptămâni, aveau deja tabieturi. Chiar în clipa aceea stătea desculţ în prag şi-şi lărgea nodul de la cravată în timp ce-şi privea soţia care îşi peria părul.

Făcuse exact acelaşi lucru şi ieri. I se părea ceva reconfortant în asta.

Şi de fiecare dată se gândise cum să o atragă mai repede în patul lor. Şi avusese succes de fiecare dată.

A lăsat cravata să cadă pe podea şi a făcut un pas înainte.

Va avea succes şi azi, sigur.

S-a oprit lângă Daphne, care era aşezată la măsuţa ei de toaletă. Ea a ridicat ochii spre el.

Degetele lui i-au acoperit mâna cu care ţinea peria.

— Îmi place să te privesc periindu-ţi părul, i-a spus el, dar aş vrea să o fac eu.

Daphne l-a privit intens şi a dat uşor drumul periei.

— Ai terminat cu registrele? Ai lipsit destul de

mult timp.

— E o treabă plictisitoare, dar necesară. Şi... S-a oprit. La ce te uiţi?

Ea şi-a desprins ochii de la el.

— La nimic.

Simon a clătinat uşor din cap şi a început să-i perie părul. Preţ de o clipă i se păruse că se uita fix la gura lui.

S-a cutremurat. Toată copilăria lui, oamenii îi fixau cu privirea buzele. Se uitau, cu o oribilă fascinaţie, apoi încercau să se uite în altă parte, dar reveneau la gura lui, de parcă nu reuşeau să-şi imagineze cum de un om normal putea să scoată asemenea sunete îngrozitoare.

Probabil că-şi imaginase doar. De ce s-ar fi uitat Daphne la gura lui?

I-a trecut cu blândeţe peria prin păr, mângâindu-i şuviţele cu vârful degetelor.

— Ai avut o discuţie plăcută cu doamna Colson? a întrebat-o.

Ea a tresărit. A fost o mişcare aproape imperceptibilă şi a ascuns-o destul de bine, dar el a observat-o totuşi.

— Da, i-a răspuns. Ştie o mulţime de lucruri.

— Ar trebui. Este aici dintotdeauna. La ce te uiţi?

Daphne aproape că a sărit de pe scaun.

— La oglindă, a insistat ea.

Ceea ce era adevărat, însă Simon continua să fie suspicios. Ochii ei se concentraseră asupra unui singur punct.

— După cum spuneam, s-a grăbit să adauge Daphne, sunt sigură că doamna Colson se va dovedi de nepreţuit când voi începe să învăţ cum se administrează Clyvedon. Este un domeniu imens şi sunt multe de aflat.

— Nu trebuie să faci eforturi prea mari, i-a spus. Nu vom petrece mult timp aici.

— Nu?

— Mă gândeam să locuim în casa mea din Londra. Văzând-o cât era de surprinsă, a adăugat: vei fi aproape de familia ta, chiar şi în perioadele în care se vor retrage la ţară. M-am gândit că-ţi va face plăcere.

— Bineînţeles, i-a răspuns ea. Îmi este dor de ei. N-am stat niciodată departe de ei un timp prea îndelungat. Bineînţeles că am ştiut că atunci când mă voi mărita, când voi avea familia mea şi…

A urmat o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, acum tu eşti familia mea, a spus ea repede.

Simon a oftat iar peria din argint s-a oprit din drum.

— Daphne, i-a spus, familia ta va rămâne mereu familia ta. Nu îi voi lua niciodată locul.

— Aşa este, a încuviinţat ea. S-a întors cu faţa la el, cu ochi calzi, şi i-a şoptit: dar poţi să fii mult mai mult.

În clipa aceea, Simon a înţeles că planurile pe care şi le făcuse pentru a-şi seduce soţia erau zadarnice. Ea era cea care intenţiona să-l seducă pe el.

Daphne s-a ridicat iar capotul verde din mătase i-a alunecat de pe umeri. Pe dedesubt avea o cămaşă de noapte din acelaşi material, care mai mult dezvăluia decât acoperea.

Simon i-a acoperit cu palma unul dintre sâni.

— Îţi place culoarea aceasta, nu-i aşa? i-a spus răguşit.

Ea i-a zâmbit, uitând să mai respire.

— Se asortează cu ochii mei, îţi aminteşti?

Simon i-a zâmbit la rândul lui, deşi nu ştia care ar

fi fost motivul. Uneori, dorinţa de a o atinge era atât de mare încât devenea dureroasă.

A tras-o lângă el. *Trebuia* să o aibă aproape, altfel înnebunea.

— Vrei să spui că le-ai cumpărat pentru mine?

— Bineînţeles, i-a răspuns ea exact în clipa în care vârful limbii lui îi atingea lobul urechii. Cine altcineva mă mai vede îmbrăcată cu ele?

— Nimeni, i-a jurat el. A cuprins-o în braţe şi a lipit-o ferm de erecţia lui. Niciodată.

Ea a părut uşor amuzată văzându-l atât de posesiv.

— În plus, a adăugat ea, face parte din trusoul meu.

Simon a gemut.

— Îmi place trusoul tău. Îl ador. Ţi-am mai spus asta?

— Nu în atât de multe cuvinte, a oftat ea. Dar nu mi-a fost deloc greu să-mi dau seama.

— Şi mai mult îmi place când îl dai jos, i-a spus el împingând-o uşor spre pat şi dezbrăcându-se de cămaşă în acelaşi timp.

Daphne a uitat pe loc ce voia să-i răspundă.

Simon a întins-o pe pat şi a acoperit-o cu trupul lui. I-a ridicat mâinile deasupra capului, ţinând-o prizonieră. I-a privit braţele şi a strâns-o uşurel.

— Eşti foarte puternică, ştii. Mai puternică decât majoritatea femeilor.

Daphne i-a aruncat o privire ucigaşă.

— Nu vreau să ştiu nimic despre alte femei.

Simon a râs:

— Dar nu eşti cât mine de puternică. I-a cuprins ambele încheieturi cu o singură mână iar cu cealaltă a început să-i exploreze trupul.

Şi a explorat temeinic.

— Dacă nici tu nu eşti femeia perfectă, a suspinat el ridicându-i cămaşa de noapte, înseamnă că lumea este…

— Încetează, i-a spus Daphne. Ştii bine că nu sunt perfectă.

— Ştiu asta? i-a zâmbit păcătos şi şi-a strecurat mâna sub una din fese. Cred că ai fost informată greşit, pentru că acesta – a strâns-o uşor – este de-a dreptul perfect.

— Simon!

— În ceea ce priveşte restul… A ridicat mâna şi i-a acoperit sânul cu palma, jucându-se cu sfârcul ei. Nu trebuie să-ţi mai spun ce părere am.

— Ai înnebunit.

— Tot ce se poate, a fost el de acord. Dar am gusturi excelente. Iar tu… s-a aplecat şi a sărutat-o – ai şi gust bun.

Daphne a chicotit.

Simon a ridicat o sprânceană:

— Îndrăzneşti să râzi de mine?

— În mod normal aş fi făcut-o, dar nu îndrăznesc, pentru că am ambele mâini prizoniere.

Cu mâna rămasă liberă, Simon a început să-şi desfacă pantalonii.

— M-am însurat cu o femeie foarte raţională, e clar.

Daphne privea cu dragoste şi cu mândrie cum rostea fără cusur cuvintele. Cine îl auzea vorbind acum nu ar fi bănuit că în copilărie se bâlbâise.

Se căsătorise cu un bărbat remarcabil. Îşi învinsese handicapul prin forţa minţii şi a voinţei. Era cu siguranţă cel mai puternic şi mai disciplinat bărbat din câţi cunoscuse.

— Mă bucur atât de mult că m-am măritat cu tine, a spus într-un acces de tandreţe. Sunt atât de

mândră că eşti al meu!

Simon a rămas nemişcat, surprins de tonul grav al cuvintelor ei. Cu voce joasă, i-a spus la rândul lui:

— Şi eu sunt mândru că eşti a mea. Şi îţi voi arăta imediat cât de mult. Se lupta în continuare cu pantalonii. Când voi reuşi să-i dau jos pe blestemaţii ăştia.

Daphne a chicotit iar.

— Poate dacă ţi-ai folosi ambele mâini, i-a sugerat.

I-a aruncat o privire care spunea: *cât de prost mă crezi?*

— Asta ar însemna să-ţi dau drumul.

Ea a înclinat puţin capul:

— Şi dacă ţi-aş promite să nu mă mişc?

— Nu te-aş crede în niciun caz.

Zâmbetul ei a devenit sugestiv de vicios:

— Bine, atunci dacă ţi-aş promite că mă mişc?

— Aşa mi se pare mai interesant. A sărit din pat şi s-a dezbrăcat complet în câteva secunde. După care s-a lungit la loc, lângă ea: unde rămăsesem?

— Pe aici, pe undeva, a râs Daphne.

— Aha! S-a prefăcut că o privea acuzator. N-ai fost deloc atentă. Eram chiar – s-a suit pe ea, făcând ca trupul ei să se adâncească în saltea – aici.

Ea a râs în toată regula.

— Nu te-a învăţat nimeni să nu râzi de un bărbat care încearcă să te seducă?

— Oh, Simon, a spus ea. Te iubesc.

El a rămas nemişcat.

— Poftim?

Daphne i-a zâmbit şi l-a mângâiat pe obraz. Acum îl înţelegea mult mai bine. Fusese respins, copil fiind, şi probabil că se considera acum nedemn pentru a fi iubit. Şi nici nu ştia cum să răspundă la un astfel de

sentiment. Dar ea avea răbdare. Putea să aştepte. Îl va aştepta o viaţă întreagă.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, i-a şoptit. Vreau doar să ştii că te iubesc.

În privirea lui Simon se îngemănau bucuria şi uimirea. Daphne s-a întrebat dacă îi mai spusese vreodată cineva aceste cuvinte. Crescuse fără familie, fără dragostea şi căldura de care se bucurase ea.

Când a reuşit să vorbească, vocea îi era aspră, răguşită:

— D-Daphne, eu…

— Şşt, i-a spus ea ducându-i degetul la buze. Nu trebuie să spui nimic acum. Doar să mă săruţi, a continuat ea, dorind să treacă peste momentul stânjenitor. Sărută-mă, te rog.

Iar el a ascultat-o.

A sărutat-o cu o intensitate feroce, cu toată pasiunea şi dorinţa de care era în stare. Buzele şi mâinile lui o atingeau peste tot, sărutând, strângând şi mângâind până când cămaşa ei de noapte şi cearşafurile răsucite s-au strâns grămadă la piciorul patului.

Dar spre deosebire de nopţile de dinainte, ea nu şi-a mai pierdut complet controlul. Avea prea multe lucruri la care să se gândească şi nici măcar cele mai intime nevoi ale trupului nu i-au putut opri gândurile. Dorinţele puseseră stăpânire pe ea, dar cu toate astea mintea ei continua să analizeze.

Când ochii lui atât de albaştri s-au cufundat într-ai ei, ea nu a putut să nu se gândească dacă intensitatea nu se datora emoţiilor pe care nu reuşea să le exprime în cuvinte. Când i-a şoptit numele, ea a ascultat atentă dacă nu s-a bâlbâit câtuşi de puţin. Iar când s-a cufundat cu totul înăuntrul ei, eliberându-se, s-a întrebat de ce arăta ca şi cum ar fi suferit.

Să fi fost durere? De ce?

— Simon? a spus, temătoare. Eşti bine?

El a dat din cap, strângând din dinţi, i-a şoptit fierbinte la ureche:

— Te doresc din nou. Aici. Vei fi a mea.

Ceea ce nu era deloc greu, şi-a spus Daphne. Părea să ştie întotdeauna ce să facă, cum să o atingă, când să se mişte şi când să o chinuiască, rămânând nemişcat.

A simţit cum aluneca din nou într-o plăcută uitare de sine. Şi era atât de bine…

— Te rog, a implorat-o el strecurându-şi mâna sub trupul ei, ca să o aducă şi mai aproape. Vreau să… Acum, Daphne, acum!

Iar ea a făcut ce îşi dorise el. Lumea a explodat în jurul ei şi i s-a părut că a auzit muzică – sau poate că erau doar gemetele ei îngânând o melodie alături de bătăile inimii.

Cu un geamăt care a părut să-i sfâşie sufletul, Simon s-a retras brusc şi s-a eliberat, aşa cum o făcea de fiecare dată, pe cearşaful de pe marginea patului.

În clipa următoare avea să se întoarcă spre ea şi să o ia în braţe. Era un ritual pe care ajunsese să-l aştepte cu nerăbdare. Avea să o strângă cu putere în braţe şi să-şi îngroape nasul în părul ei. Iar apoi, când îşi recăpătau ritmul respiraţiei, aveau să adoarmă.

Numai că noaptea aceasta era diferită. Daphne era ciudat de neliniştită. Trupul îi era amorţit şi sătul, dar ceva nu se lega. Ceva îi tortura adâncurile minţii, chinuindu-i subconştientul.

Simon s-a întors şi s-a lipit de ea, împingând-o uşor spre partea curată a patului. Întotdeauna proceda aşa, folosindu-şi trupul pe post de barieră, pentru ca ea să nu nimerească în partea pe care o murdărise. Era un gest plin de atenţie, dar…

Daphne a făcut ochii mari.

Pântecul nu poate rodi fără sămânţă puternică şi sănătoasă.

Daphne nu se mai gândise la cuvintele doamnei Colson, preocupată fiind de povestea despre copilăria chinuită a lui Simon, gândindu-se doar cum putea aduce suficientă dragoste în viaţa lui ca să alunge pentru totdeauna acele amintiri.

Daphne s-a ridicat brusc şi a aprins o lumânare, cu degetele tremurând.

Simon a deschis ochii, somnoros.

Ea nu a spus nimic, ci doar s-a uitat la locul umed de la capătul patului.

Sămânţa lui.

— Daff?

Îi spusese că nu poate avea copii. O minţise.

— Ce s-a întâmplat, Daphne? Simon s-a ridicat. Pe chip i se citea îngrijorarea.

Şi asta era tot o minciună, oare?

A arătat cu degetul:

— Ce este asta? a întrebat abia şoptit.

— Ce anume? Ochii lui i-au urmat linia degetului, fără să-şi dea seama. Ce vrei să spui?

— De ce nu poţi avea copii, Simon?

Ochii lui s-au întunecat. Nu a scos niciun cuvânt.

— De ce, Simon? aproape că a strigat Daphne.

— Detaliile nu contează, Daphne.

Tonul lui era blând, aproape condescendent. Daphne a simţit cum ceva se frângea înăuntrul ei.

— Ieşi afară, i-a spus.

El a rămas cu gura căscată.

— Este dormitorul meu.

— Atunci ies eu. A sărit din pat ca o furtună, cu cearşafurile înfăşurate în jurul ei.

Simon a venit imediat după ea.

— Să nu îndrăzneşti să ieşi din cameră, a şuierat el.

— M-ai minţit.

— Niciodată nu…

— M-ai minţit! a ţipat ea. M-ai minţit şi n-o să te iert niciodată!

— Daphne…

— Ai profitat de naivitatea mea. Cât de fericit trebuie să fi fost când ai aflat că ştiu atât de puţine despre relaţiile conjugale.

— Se numeşte „a face dragoste”, Daphne, i-a răspuns el.

— Nu şi între noi.

Simon a tresărit simţindu-i ura din glas. A rămas pironit în mijlocul camerei, complet dezbrăcat, încercând să găsească ceva de spus care să salveze situaţia. Nu era prea sigur ce anume ştia ea – sau de fapt *ce credea ea* că ştia.

— Daphne, a spus cu grijă, atent ca nu cumva emoţiile să-l facă să stâlcească vreun cuvânt, cred că ar trebui să-mi spui despre ce este vorba.

— Ah, vrei într-adevăr să jucăm acest joc? a pufnit ea. Foarte bine. Să-ţi spun o poveste: a fost odată…

Furia din glasul ei era ca un pumnal înfipt în inima lui.

— Daphne, a spus încet. Nu trebuie să faci asta.

— A fost odată ca niciodată, a repetat ea ceva mai tare, o tânără. Să spunem că se numea Daphne.

Simon şi-a tras pe el un halat. Există anumite lucruri cu care un bărbat nu doreşte să aibă de-a face când este complet gol.

— Iar Daphne era foarte, foarte prostuţă.

— Daphne!

— Foarte bine. A făcut un gest prin aer.

Ignorantă, fie. Era foarte, foarte ignorantă.

Simon şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Daphne nu ştia nimic din ce se petrece între un bărbat şi o femeie. Nu ştia decât că totul se întâmpla în pat şi că, la un moment dat, putea să apară şi un copil.

— Ajunge, Daphne.

— Vezi tu, ea nu ştia cum anume se fac copiii, aşa că atunci când soţul ei i-a spus că nu poate avea copii…

— Ţi-am spus asta înainte să ne căsătorim. Ţi-am dat posibilitatea să alegi. Puteai să mă refuzi. Să nu îndrăzneşti să uiţi asta.

— M-ai făcut să-mi pară rău pentru tine!

— Ei da, *asta* chiar că-şi doreşte să audă orice bărbat! a mârâit el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon, a răbufnit ea, ştii prea bine că nu m-am măritat cu tine din milă!

— Atunci de ce?

— Pentru că te iubeam! Şi pentru că nu voiam să mori dintr-o prostie!

El nu avea niciun răspuns pregătit, aşa că s-a mulţumit s-o privească.

— Să nu încerci să dai vina pe mine! a continuat ea cu patimă. Nu eu sunt cea care a minţit. Tu mi-ai spus că nu poţi avea copii, dar adevărul este că *nu vrei* să ai.

El nu a spus nimic, dar răspunsul se citea în ochii lui.

Ea a făcut un pas spre el, abia stăpânindu-şi furia:

— Dacă nu ai fi putut avea copii, n-ar fi contat unde ajunge sămânţa ta, nu-i aşa? N-ai încerca cu frenezie, noapte după noapte, să te asiguri că ea

ajunge oriunde, numai înăuntrul meu nu.

— Nu ştii nimic d-despre t-toate astea, Daphne. Cuvintele lui mânioase erau uşor tremurate.

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Atunci spune-mi tu.

— Eu nu voi avea niciodată copii, i-a spus printre dinţi. *Niciodată,* ai înţeles?

— Nu.

Furia începea să pună stăpânire pe el. Simţea că explodează. Mânia nu era însă îndreptată împotriva ei şi nici măcar împotriva lui însuşi. Era, ca de obicei, orientată spre bărbatul a cărui prezenţă – sau lipsa ei – îi controlase dintotdeauna viaţa.

— Tatăl meu – a început el, încercând cu disperare să nu-şi piardă controlul – nu a fost un bărbat prea iubitor.

Daphne i-a susţinut privirea.

— Am aflat despre tatăl tău.

Îl luase prin surprindere.

— Ce anume ştii?

— Ştiu că te-a rănit. Că te-a respins. Ceva i-a făcut ochii să strălucească. Nu era milă, dar era ceva pe-aproape. Ştiu că te-a considerat prost.

Inima lui Simon bătea cu putere. Nu şi-a dat seama cum de a reuşit să vorbească, sau să respire – dar a reuşit totuşi să spună:

— Înseamnă că ştii…

— Că te bâlbâiai, a sfârşit ea propoziţia în locul lui.

El i-a mulţumit tăcut pentru asta. Ca o ironie, nu reuşea niciodată să spună cuvântul „bâlbâit”.

Daphne a ridicat din umeri:

— A fost un idiot.

Simon se holba la ea, incapabil să înţeleagă cum putea să creadă că ştergea cu un singur cuvânt zeci de

ani de furie.

— Nu înţelegi, a spus el clătinând din cap. Nici nu ai avea cum, cu o familie ca a ta. Singurele care contau pentru el erau titlul şi sângele nobil. Iar când s-a dovedit că nu eram perfect – Daphne, a spus lumii întregi că am murit!

Daphne a pălit.

— N-am ştiut că a fost chiar atât de rău, i-a şoptit.

— A fost chiar mai rău, a continuat el. I-am trimis scrisori. Sute de scrisori, implorându-l să vină să mă vadă. Nu mi-a răspuns nici măcar o dată.

— Simon…

— A-ai ştiut că am vorbit a-abia la patru ani? Când m-a auzit, m-a zgâlţâit cu putere şi m-a ameninţat cu bătaia. A-acesta a fost t-tatăl meu.

Daphne a încercat să nu bage de seama că începuse să se poticnească atunci când vorbea. A încercat şi să ignore răul care o cuprinsese, de la stomac, precum şi furia pe care o resimţea auzind cât de îngrozitoare fusese copilăria lui Simon.

— Dar nu mai este în viaţă, i-a spus cu vocea tremurând. El nu mai este, dar tu eşti aici, cu mine.

— Mi-a s-spus că nici nu suportă să mă v-vadă. Ani de zile se rugase pentru un moştenitor. Nu pentru *un fiu,* a spus ridicând tonul, ci un moştenitor. Şi p-pentru ce? Averea familiei Hastings urma să revină unui gângăvit. Preţiosul lui ducat avea să fie condus de un idiot!

— Dar se înşela, a şoptit Daphne.

— Nu-mi pasă că se înşela! a tunat Simon. Nu-i păsa decât de titlul lui. Nu s-a gândit nici măcar o dată la mine, la felul în care mă simţeam!

Daphne s-a dat un pas înapoi, tulburată de forţa furiei lui. O furie care răbufnea după ani întregi de

resentimente.

Simon s-a apropiat de ea şi şi-a lipit faţa de-a ei.

— Dar ştii ce? Eu sunt cel care râde la urmă. Gândul că nimic nu poate fi mai rău decât ca Hastings să revină unui debil mintal…

— Simon, nu eşti…

— Chiar nu mă asculţi? s-a răstit el.

Speriată, Daphne a făcut câţiva paşi înapoi, spre uşă, în eventualitatea în care ar fi fost nevoită să fugă.

— Ştiu şi eu că nu sunt i-idiot, a strigat el. Iar într-un final a ş-ştiut şi el asta. Ceea ce cred că l-a consolat într-un fel. Hastings era în siguranţă. Şi doar asta conta. Ce dacă suferisem atât?

Daphne simţea că o ia cu leşin. Ştia ce va urma.

Simon a zâmbit. Expresia lui era crudă, dură, aşa cum Daphne nu o mai văzuse niciodată.

— Hastings va muri odată cu mine, a spus el. Toţi verii aceia pe care nu voia să-i vadă moştenind totul… A râs amar. Au cu toţii fete. Ce zici de asta? A ridicat din umeri: poate că de aceea a decis brusc că nu eram idiot. Pentru că ştia că sunt ultima lui speranţă.

— Poate că şi-a dat seama că se înşelase, i-a spus Daphne cu hotărâre. Îşi amintise deodată de scrisorile pe care i le încredinţase ducele de Middlethorpe. Cele pe care i le scrisese tatăl lui. Le lăsase acasă, la Londra. Ceea ce era foarte bine, pentru că deocamdată nu se simţea în stare să decidă ce va face cu ele.

— Nu mai contează, a spus Simon. După moartea mea titlul se va stinge. Iar eu nu aş putea fi mai fericit.

Acestea fiind spuse, a ieşit din cameră, folosind uşa care dădea spre dressing.

Daphne s-a aşezat, încă înfăşurată în cearşaf. Ce putea face?

Tremura violent, fără să se poată controla. Abia

atunci şi-a dat seama că plângea. Fără să scoată vreun sunet, plângea.

Dumnezeule, ce putea să facă?

CAPITOLUL 17

Să spui că bărbaţii văd roşu în faţa ochilor este o insultă pentru tauri.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 2 iunie 1813

În final, Daphne a făcut singurul lucru la care era convinsă că se pricepea. Familia Bridgerton fusese mereu gălăgioasă şi nestăpânită, dar nimeni nu avea secrete şi nu purta pică cuiva.

A încercat să discute cu Simon. Să-l facă să raţioneze.

În dimineaţa următoare (nu avea idee unde îşi petrecuse noaptea, cert era că nu dormise în patul lor) l-a găsit în biroul lui. Era o încăpere întunecată, copleşitor de masculină, decorată probabil de tatăl lui Simon. Daphne era surprinsă că Simon se simţea bine în acea cameră. Doar ştia cât de mult ura Simon orice îi amintea de tatăl lui.

Dar Simon părea să se simtă confortabil. Era aşezat la birou, cu picioarele proptite insolent de bucata de piele care proteja lemnul de cireş. Învârtea între degete o piatră lustruită, trecând-o dintr-o mână într-alta. Lângă el era o sticlă de whisky. Probabil că fusese acolo toată noaptea.

Şi totuşi nu băuse prea mult din ea. Iar Daphne era recunoscătoare.

Uşa era larg deschisă, aşa că nu a mai bătut. Dar

nici nu a fost suficient de curajoasă să intre.

— Simon? a spus, oprindu-se lângă uşă. El s-a uitat la ea şi a ridicat o sprânceană.

— Eşti ocupat?

Simon a pus piatra pe masă.

— Este evident că nu sunt. A făcut un gest spre piatră:

— Din călătoriile tale?

— Da, din Caraibe. O amintire de pe plajă. Daphne a observat că vorbea perfect. Nici urmă de poticnelile de cu o seară înainte. Era calm acum. Aproape enervant de calm.

— Plaja este mult diferită de cele de aici?

— Acolo este mai cald.

— Păi da. Atâta lucru mi-am imaginat şi eu. A privit-o cu ochi pătrunzători.

— Daphne, ştiu că n-ai venit să discutăm despre tropice.

Avea bineînţeles dreptate, dar nu urma o conversaţie tocmai plăcută, iar Daphne încerca doar să o amâne câteva clipe. A inspirat adânc.

— Trebuie să discutăm despre cele întâmplate azi-noapte.

— Sunt convins că tu crezi că trebuie.

Ar fi vrut să-i poată şterge expresia nonşalantă.

— Nu cred. *Ştiu* că trebuie.

El a tăcut câteva momente, apoi a spus:

— Îmi pare rău că te simţi trădată…

— Nu e numai asta.

— … dar trebuie să-ţi reamintesc că eu am încercat să evit să mă însor cu tine.

— Frumos spus, a murmurat ea.

El vorbea rar, ca şi cum i-ar fi ţinut o predică.

— Ştii bine că nu intenţionam să mă căsătoresc vreodată.

— Nu e vorba de asta.

— Ba tocmai de asta. Şi-a coborât picioarele de pe birou. De ce crezi că am evitat căsătoria cu atâta ardoare? Pentru că nu voiam să-mi fac soţia să sufere, refuzându-i dreptul de a avea copii.

— Nu te-ai gândit niciodată la o eventuală soţie, ci doar la tine, a ripostat ea.

— Poate, a admis el. Dar când tu ai devenit acea potenţială soţie, totul s-a schimbat.

— Nu mi s-a părut, i-a răspuns cu amărăciune.

El a ridicat din umeri.

— Ştii prea bine cât te preţuiesc. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

— O faci chiar acum, i-a şoptit ea.

În ochi i se citea remuşcarea, dar aceasta a fost imediat înlocuită de o determinare de oţel.

— Nu uita că am refuzat să-ţi cer mâna chiar şi atunci când m-a forţat fratele tău. Chiar şi dacă asta însemna moartea mea.

Daphne nu l-a contrazis. Ştiau amândoi că putea să moară pe câmpul de duel.

— Am făcut-o pentru că ştiam că nu-ţi pot fi un soţ bun. Ştiam că îţi doreai copii. Mi-ai spus-o de nenumărate ori iar eu nu te învinovăţesc în niciun fel. Doar provii dintr-o familie numeroasă şi iubitoare.

— Ai putea avea şi tu o asemenea familie.

El a continuat ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Iar apoi, când tu ai întrerupt duelul şi m-ai rugat să mă căsătoresc cu tine, te-am avertizat. Ţi-am spus că nu voi avea copii.

— Mi-ai spus că *nu poţi* avea copii, l-a întrerupt ea, cu ochii strălucind de furie. Este o mare diferenţă.

— Nu şi pentru mine, i-a răspuns cu răceală. Eu *nu pot* să am copii. Sufletul meu nu-mi permite.

— Înţeleg. Daphne simţea cum i se strângea

inima. Nu ştia cum să combată o asemenea declaraţie. Ura lui Simon faţă de tatăl lui era evident mai mare decât iubirea pentru ea.

— Foarte bine, i-a spus cu voce stinsă. Este clar că nu este un subiect pentru care să fii pregătit.

El a înclinat scurt capul.

Daphne i-a răspuns la fel.

— Bună ziua.

Şi a ieşit.

*

Simon a stat singur mare parte din zi. Nu ţinea neapărat să o vadă pe Daphne, pentru că nu ar fi făcut decât să-i dea un sentiment de vinovăţie. Nu că s-ar fi făcut vinovat de ceva. Îi spusese înainte de căsătorie că nu putea avea copii. Îi dăduse şansa de a renunţa iar ea alesese să se mărite cu el, oricum. El nu o forţase în niciun fel. Nu era vina lui că îi interpretase greşit cuvintele şi crezuse că el nu era în stare, *fizic* vorbind, să conceapă un copil.

Şi chiar dacă o umbră de vinovăţie plana asupra lui atunci când se gândea la ea (ceea ce însemna o mare parte din zi) şi chiar dacă stomacul i se strângea când îşi amintea expresia ei rănită (ceea ce însemna că a avut probleme cu stomacul cam toată ziua), a simţit că i se ia o mare povară de pe umeri ştiind că totul fusese rostit tare şi răspicat.

Secretele se puteau dovedi mortale, iar acum între ei nu mai exista niciunul. Trebuia, cu siguranţă, să fie un lucru bun.

La căderea nopţii aproape că se convinsese că nu făcuse nimic rău. Aproape nimic. Intrase în această căsnicie ştiind că-i va frânge inima lui Daphne şi asta îl neliniştise. Pentru că o plăcea pe Daphne. Probabil că

o plăcea mai mult decât orice persoană pe care o cunoscuse în viaţa lui şi tocmai de aceea ezitase să se căsătorească cu ea. Nu voise să-i spulbere visele. Nu voise să o lipsească de familia pe care şi-o dorise dintotdeauna, cu disperare. Fusese de-a dreptul pregătit să facă pasul înapoi şi să o lase să se mărite cu altcineva, cu un bărbat care să-i dăruiască o casă plină de copii.

Simon s-a cutremurat. Nu putea suporta imaginea lui Daphne cu un alt bărbat. Cu o lună în urmă, poate că ar fi simţit altfel, dar acum nu putea. Acum era soţia lui. Era *a lui.*

Totul era diferit acum.

Ştiuse cu câtă disperare îşi dorea ea copii şi se căsătorise cu ea, ştiind prea bine că nu-i va dărui niciunul.

Dar ai avertizat-o, şi-a repetat în gând. Ştia foarte bine în ce se bagă.

Simon şi-a îndreptat brusc umerii. Nu o înşelase. Nu cu adevărat. Îi spusese că nu vor avea copii şi ea fusese totuşi de acord să se mărite cu el. Poate că era dezamăgită aflându-i motivele, dar nu putea pretinde că intrase în această căsătorie cu speranţe sau aşteptări.

S-a ridicat în picioare. Venise vremea să poarte o altă discuţie, de data aceasta iniţiată de el. Daphne nu coborâse la cină, îl lăsase să mănânce singur. Nu-şi mai văzuse soţia de dimineaţa. Venise vremea să dea ochii cu ea.

Era soţia lui, şi-a reamintit în gând. Putea să o vadă ori de câte ori avea chef.

A traversat holul şi a deschis uşa dormitorului lor, cel care îi aparţinuse ducelui, fiind pregătit să-i ţină un discurs. Numai că ea nu era acolo.

Simon a clipit. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Unde naiba era? Era aproape miezul nopţii. Ar fi trebuit să fie în pat.

— Daphne? a strigat, apropiindu-se de uşa dressingului. Daphne insista mereu să se schimbe în cămaşă de noapte şi halat, deşi nu dura mai mult de trei minute să-i fie date jos de Simon. A deschis uşa. Nu era nici acolo.

A tras cu putere de şnurul clopoţelului, După care a ieşit pe hol, în întâmpinarea servitorului care avusese nenorocul să răspundă la chemarea lui.

Era una dintre cameriste, o fată blondă al cărei nume nu şi-l amintea. Ea l-a privit şi a pălit.

— Unde este soţia mea? a tunat el.

— Soţia dumneavoastră, Alteţă?

— Da, a răspuns el nerăbdător. Soţia mea.

Ea îl privea fără să scoată vreun cuvânt.

— Bănuiesc că ştii despre cine este vorba. Este cam ca tine de înaltă, cu părul lung… Ar fi spus mai multe, dar expresia îngrozită a fetei l-a oprit. A respirat adânc. Ştii unde este? a întrebat-o îmblânzindu-şi tonul, care nu putea totuşi fi descris ca blând.

— Nu este în pat, Alteţă?

Simon a făcut un semn spre camera goală.

— Evident că nu.

— Dar doamna nu doarme aici, Alteţă.

Ochii i-au scăpărat.

— Poftim?

— Nu… Camerista făcuse ochii mari, înspăimântată. A dat să se întoarcă, încercând să găsească o scăpare sau pe cineva care să-i sară în ajutor.

— Vorbeşte! s-a răstit el.

Camerista i-a răspuns cu voce stinsă.

— Nu este cumva în dormitorul ducesei?

— Al ducesei… De când?

— De azi, bănuiesc. Am presupus cu toţii că veţi ocupa camere separate după ce se va termina luna de miere.

— Aţi presupus?

Camerista începuse să tremura.

— Aşa au procedat şi părinţii dumneavoastră şi…

— *Noi doi nu suntem la fel cu părinţii mei!* a tunat el.

Camerista s-a dat un pas înapoi.

— Iar eu, a adăugat pe un ton grav, nu sunt tatăl meu.

— Bineînţeles, Alteţă.

— Vrei să-mi spui te rog ce cameră şi-a ales soţia mea?

Fata i-a arătat o uşă din capătul coridorului.

— Mulţumesc. A făcut câţiva paşi, apoi s-a întors. Poţi pleca. În dimineaţa următoare servitorii vor avea ce bârfi: faptul că Daphne se mutase din dormitorul lor. Nu era cazul ca fata să asiste la o ceartă monstruoasă, ca să dea noi motive de bârfă.

Simon a aşteptat-o să coboare scările apoi s-a apropiat de noul dormitor al lui Daphne. S-a oprit în faţa uşii, gândindu-se la ce avea să-i spună. Când şi-a dat seama că nu avea nici cea mai mică idee, şi-a luat inima în dinţi şi a ciocănit.

Niciun răspuns.

A bătut mai tare.

Niciun răspuns.

A ridicat pumnul să bată din nou când şi-a dat seama că ea probabil nici nu încuiase uşa. A apăsat pe clanţă.

O încuiase. Simon a murmurat o înjurătură.

— Daphne! Daphne!

A auzit în sfârşit zgomot de paşi prin cameră.

— Da? a auzit-o întrebând.

— Dă-mi voie înăuntru.

Tăcere, după care:

— Nu.

Simon privea şocat uşa masivă. Nu-i trecuse măcar prin minte că-l va nesocoti. Era nevasta lui, la naiba! Nu jurase să-l asculte mereu?

— Daphne, a spus furios, deschide imediat uşa!

Probabil era foarte aproape de uşă, pentru că a auzit-o oftând înainte să-i răspundă:

— Simon, singurul motiv pentru care te-aş lăsa înăuntru ar fi să-ţi dau voie în patul meu, ceea ce nu am de gând, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare – cred că toţi din casă ţi-ar fi – dacă te-ai duce în camera ta şi te-ai culca.

Simon rămăsese cu gura căscată. A început să cântărească uşa în minte, să calculeze de câtă forţă avea nevoie să o dărâme.

— Daphne, i-a spus pe un ton calm care l-a înspăimântat chiar şi pe el, dacă nu deschizi uşa în clipa aceasta o pun la pământ.

— Nu te cred în stare.

El nu a spus nimic, doar şi-a încrucişat mâinile la piept. Ştia că Daphne îşi imagina exact expresia lui din clipa aceea.

— Nu-i aşa că n-ai face asta?

A decis din nou că tăcerea era cel mai bun răspuns.

— Aş vrea să nu faci asta, a adăugat ea, rugătoare.

El continua să privească uşa.

— O să te loveşti, a continuat ea.

— Atunci deschide nenorocita asta de uşă, a mârâit el.

Din nou tăcere, urmată de sunetul cheii care se răsucea în broască. Simon a avut suficientă minte

încât să nu se arunce asupra uşii – Daphne era mai mult ca sigur de cealaltă parte. A intrat şi a văzut-o la câţiva paşi de el, cu braţele încrucişate şi picioarele depărtate, ca un soldat.

— Să nu mai încui niciodată uşa, a răbufnit el.

Ea a ridicat din umeri. A ridicat din umeri!

— Am vrut să fiu singură.

Simon a înaintat câţiva paşi.

— Mâine dimineaţă vreau să-ţi duci lucrurile înapoi în dormitorul nostru. Iar tu vii acum cu mine.

— Nu.

— Cum adică nu?

— Tu ce crezi? a ripostat ea. Nu înseamnă nu.

— Eşti soţia mea! a urlat el. Te vei culca cu mine. În patul *meu.*

— Nu.

— Daphne, te avertizez…

Ea a strâns din ochi.

— Ai ales să-mi ascunzi ceva. Ei bine, şi eu am ales să-ţi „ascund" ceva. Pe mine.

El rămăsese fără replică.

Nu era valabil şi pentru ea. S-a apropiat de uşă şi i-a făcut semn să iasă:

— Pleacă din camera mea.

Simon începuse să tremure de furie.

— Camera asta este a mea. *Tu* eşti a mea. Eu sunt stăpânul.

— Tu nu ai nimic, în afară de titlul moştenit de la tatăl tău. Nici măcar nu-ţi eşti propriul stăpân.

O furie oarbă pusese stăpânire pe el. A rămas ţintuit locului, de teamă să nu cumva să-i facă vreun rău.

— Ce n-naiba v-vrei să spui?

Ea a ridicat din nou din umeri.

— O să-ţi dai seama şi singur.

Toate intenţiile bune l-au părăsit. S-a repezit spre ea şi a prins-o de braţe. Ştia că o strângea prea tare dar nu se putea stăpâni.

— Explică-te, i-a spus printre dinţi. Acum.

— Nu eşti propriul tău stăpân, i-a spus simplu. Tatăl tău îţi conduce şi acum viaţa, din mormânt.

Simon continua să tremure din cauza furiei. A rămas tăcut.

— Toate faptele tale, a continuat ea cu o privire tristă, tot ce îţi doreşti, tot ce ai nevoie. Orice mişcare pe care o faci, orice cuvânt pe care îl rosteşti – totul este doar ca să i te împotriveşti, să-l învingi. Vocea i s-a frânt. Iar el nici măcar nu mai este în viaţă.

Simon a făcut un pas înainte, cu graţia unei feline.

— Nu chiar fiecare mişcare, i-a spus. Nu fiecare cuvânt.

Daphne s-a dat un pas înapoi, înfricoşată de privirea lui.

— Simon? a spus cu voce nesigură, lipsită brusc de curajul care o făcuse să-l provoace pe bărbatul de două ori mai mare ca ea şi probabil de trei ori mai puternic.

El a atins-o de-a lungul braţului cu vârful degetului. Ea era îmbrăcată cu un halat din mătase dar i-a simţit căldura prin materialul subţire. A tras-o lângă el şi i-a cuprins fesele în palme, strângându-le.

— Când te ating aşa, i-a şoptit periculos de aproape de ureche, nu are nicio legătură cu el.

Daphne s-a înfiorat. Nu ar fi vrut să-l dorească, dar nu se putea abţine.

— Când buzele mele te ating, i-a spus el în şoaptă, prinzându-i lobul urechii între dinţi, nu are nimic de-a face cu el.

Ea a încercat să-l respingă, dar când mâinile ei i-

au găsit umerii a putut doar să se agaţe de ei.

Începuse să o împingă încet spre pat.

— Iar când te am în patul meu, a adăugat el, când pielea ta o atinge pe a mea, suntem numai noi doi…

— Când mă ai în patul tău, a răbufnit ea, nu suntem niciodată doar noi doi. Tatăl tău este mereu acolo.

Degetele lui i s-au înfipt în carne. Nu a spus nimic, dar nici nu era cazul. Furia de gheaţă din ochii lui spunea totul.

— Poţi să mă priveşti în ochi, i-a şoptit ea, şi să-mi spui că atunci când te retragi din mine şi te eliberezi pe cearşaf te gândeşti numai la mine?

Chipul îi era împietrit iar ochii lui îi fixau gura.

Ea a clătinat din cap şi s-a tras de lângă ea.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Se îndepărtase de el dar şi de pat. Ştia sigur că el o putea seduce cu uşurinţă dacă dorea. O putea săruta şi mângâia, o putea duce la extaz iar a doua zi dimineaţă ea l-ar fi urât pentru asta.

Şi s-ar fi urât pe ea însăşi, chiar mai mult.

În încăpere era linişte. Stăteau unul în faţa celuilalt. Simon stătea cu mâinile pe lângă corp, având întipărit pe faţă un amestec de şoc, durere şi furie. Şi mai presus de toate, părea confuz.

— Cred, i-a spus încet, că ar fi mai bine să pleci.

El a ridicat privirea spre ea:

— Eşti soţia mea.

Ea nu a spus nimic.

— Legal, îmi aparţii.

Daphne continua să-l privească atunci când i-a spus:

— Este adevărat.

El a acoperit într-o clipă distanţa dintre ei şi i-a

pus mâinile pe umeri.

— Pot să te fac să mă doreşti, i-a şoptit.

— Ştiu.

Vocea lui a coborât şi mai mult:

— Şi chiar dacă nu aş putea, eşti a mea. Îmi aparţii. Te-aş putea forţa să mă laşi să rămân.

— N-ai face niciodată asta.

El ştia că avea dreptate, aşa că nu a făcut altceva decât să se smulgă de lângă ea şi să iasă furtunos din cameră.

CAPITOLUL 18

Să fie oare autoarea singura care a observat că zilele acestea domnii din lumea bună au băut ceva mai mult ca de obicei?

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 4 iunie 1813

Simon a plecat de acasă şi s-a îmbătat. Nu îi stătea în obicei. Nici măcar nu-i făcea mare plăcere, dar totuşi a făcut-o.

Erau destule cârciumi la câţiva kilometri depărtare de Clyvedon, pe malul râului. Şi destui marinari dornici să se ia la bătaie. Doi dintre aceştia l-au găsit pe Simon. I-a făcut praf pe amândoi.

În el sălăşluia de mulţi ani o furie adâncă. Iar acum ea îşi croise drum spre suprafaţă. La cea mai mică provocare sărise la bătaie.

Era suficient de beat ca atunci când i-a lovit să nu le vadă chipurile, ci pe cel al tatălui său. Şi s-a simţit bine. Nu se considerase niciodată un bărbat violent, dar se simţise al naibii de bine.

După ce a terminat cu cei doi, nimeni altcineva nu a mai îndrăznit să se apropie. Localnicii recunoşteau forţa şi mai presus de toate puteau recunoaşte furia. Iar dintre cele două, cea din urmă se putea dovedi mortală.

Simon a rămas la cârciumă până în zori. A băut pe îndelete din sticla pe care o plătise iar când a venit vremea să plece acasă şi-a îndesat sticla în buzunar şi a pornit, nesigur pe picioare.

A mai tras câte o duşcă pe drum, iar whiskey-ul prost îi ardea gâtul. Era tot mai beat, dar un gând se contura tot mai clar, în ciuda aburilor beţiei: o voia pe Daphne înapoi.

Era nevasta lui, naiba s-o ia! Se obişnuise cu ea prin preajmă. Nu putea să se mute pur şi simplu din dormitorul lor.

Trebuia să o aducă înapoi. Să o vrăjească, să o cucerească şi…

Când a ajuns la castel, era beat de-a dreptul. Iar când s-a împiedicat de pragul uşii lui Daphne a făcut suficient zgomot să trezească toată casa.

— Daphneeeeeeeee! a strigat încercând să-şi mascheze disperarea din glas. Nu voia să sune patetic.

S-a încruntat: pe de altă parte, dacă avea o voce disperată poate că ea era mai dispusă să deschidă uşa. Aşa că a strigat din nou:

— Daphneeeeeeeee!

Ea nu i-a răspuns, aşa că s-a sprijinit de uşa grea (mai mult ca să-şi păstreze echilibrul):

— Oh, Daphne, a oftat, lipindu-şi fruntea de uşă. Dacă nu...

Uşa s-a deschis şi Simon s-a prăbuşit înăuntru.

— De ce… ai deschis-o aşa repede? a mormăit el.

Daphne s-a uitat la grămada umană prăbuşită pe podea, abia recunoscându-şi soţul.

— Dumnezeule, Simon, a spus. Ce-ai…? S-a aplecat să-l ridice dar s-a ferit imediat ce el i-a suflat în faţă. Eşti beat! i-a spus acuzator.

El a dat solemn din cap.

— Mă tem că da.

— Unde-ai fost? l-a întrebat.

El a clipit des şi s-a uitat la ea de parcă nu mai auzise niciodată o întrebare mai prostească.

— În sat, să mă îmbăt.

— Simon, ar trebui să fii în pat.

El a dat din nou din cap, de data aceasta cu mai multă vigoare.

— Da, da, ar trebui. A încercat să se ridice în picioare dar nu a reuşit decât să stea în genunchi, apoi a căzut la loc pe covor. Hmm, a spus, uitându-se la partea inferioară a corpului său. Ce ciudat! Puteam să jur că alea erau picioarele mele.

Daphne a dat ochii peste cap.

Simon a încercat din nou să se ridice, cu aceleaşi rezultate.

— Membrele mele nu par să funcţioneze cum trebuie, a spus el.

— *Creierul* nu-ţi funcţionează cum trebuie, a răbufnit Daphne. Ce mă fac cu tine?

El s-a uitat zâmbind la ea.

— Mă iubeşti? Mi-ai spus că mă iubeşti, ţii minte? S-a încruntat: nu cred că-ţi mai poţi retrage cuvintele.

Daphne a oftat prelung. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el – la naiba, chiar era furioasă! — dar îi era greu să-i arunce priviri mânioase când el arăta atât de patetic.

Şi apoi, cu trei fraţi, avea ceva experienţă. Trebuia doar să doarmă, atâta tot. Se va trezi cu o durere de cap îngrozitoare, pe care o merita, de altfel şi va insista să bea un amestec dubios care să-i facă să

dispară efectele beţiei.

— Simon? l-a întrebat răbdătoare. Cât de beat eşti?

El a privit-o cu tristeţe,

— Foarte.

— Aşa mă gândeam şi eu, a murmurat ea. S-a aplecat şi a încercat să-l ridice. Hopa sus! Trebuie să ajungi în pat.

El nu s-a mişcat însă. Stătea în şezut şi o privea cu o expresie prostească.

— De ce să mă ridic? a gângăvit el. Vino să stai aici, cu mine, Daphne. Şi a prins-o în braţe.

— Simon!

El a bătut cu palma deschisă locul de lângă el:

— E bine aici.

— Nu, Simon, nu mă aşez lângă tine, a bufnit ea, încercând să se desprindă din îmbrăţişare. Trebuie să te bagi în pat. A încercat din nou să-l mişte, cu acelaşi rezultat. Dumnezeule, a şoptit în bărbie, de ce a trebuit să ieşi şi să te îmbeţi în halul acesta?

Nu ar fi vrut ca el s-o audă, dar probabil că asta s-a întâmplat, de vreme ce el a înclinat puţin capul şi i-a spus:

— Te voiam înapoi.

Ea a rămas cu gura căscată. Ştiau amândoi prea bine ce ar fi trebuit să facă el ca să o recucerească, dar era prea beat ca să poarte acea discuţie tocmai atunci. Aşa că s-a mulţumit să-i spună:

— Discutăm mâine, Simon.

El a clipit de câteva ori.

— Cred că este deja mâine. Şi-a întors privirea spre fereastră. Draperiile erau trase, dar lumina zorilor se filtra deja prin ele. E zi de-a dreptul, a şoptit el. Vezi? A făcut semn spre fereastră. E deja mâine.

— Atunci vorbim pe seară, i-a răspuns ea cu o

uşoară disperare. Te rog, Simon, hai să încetăm.

— Chestia este, Daphne… A clătinat din cap şi pentru o clipă a semănat cu un câine care se scutura de apă. Daphne, a rostit cu grijă. Daphne. Daphne.

Daphne nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Da, Simon?

— Problema este că tu nu înţelegi, a continuat el scărpinându-se în creştet.

— Ce anume nu înţeleg? l-a întrebat cu blândeţe.

— De ce nu pot s-o fac, i-a răspuns el. Şi-a ridicat faţa la acelaşi nivel cu a ei. N-am vrut să-ţi fac rău, Daphne. Niciodată. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea a dat din cap.

— Ştiu, Simon.

— Asta e bine, pentru că… A inspirat adânc. Nu pot să fac ce vrei tu.

Ea a tăcut.

— Toată viaţa mea, a spus Simon cu tristeţe. A câştigat doar el, toată viaţa mea. De data asta a venit şi rândul meu. Şi-a întins mâna într-un arc orizontal, teatral, şi şi-a proptit degetul arătător în piept. Eu. Vreau să câştig şi eu, măcar o dată.

— Oh, Simon, a şoptit ea, ai câştigat demult. Din clipa în care i-ai depăşit aşteptările. De fiecare dată când ţi-ai făcut un prieten sau ai călătorit pe un alt meleag, ai învins. De fiecare dată când ai făcut ceva ce el nu şi-ar fi imaginat că ai putea face. L-a scuturat uşor de umeri. Ai câştigat. L-ai înfrânt. Cum de nu vezi asta?

Simon a clătinat din cap.

— Nu vreau să devin ce şi-ar fi dorit el. Chiar dacă… A sughiţat. Tot ce şi-a d-dorit a fost fiul p-perfect, ducele p-perfect, care să se c-căsătorească cu ducesa perfectă, să aibă copii p-perfecţi…

Daphne şi-a muşcat buzele. Începuse iar să se

bâlbâie. Era cu adevărat supărat. A simţit că i se frângea inima pentru băieţelul care nu-şi dorise nicicând altceva decât să-i fie pe plac tatălui său.

Simon a înclinat capul şi i-a aruncat o privire surprinzător de sigură.

— Pe tine te-ar fi acceptat.

— Oh, a spus Daphne, neştiind cum să-i interpreteze cuvintele.

— Dar – a ridicat el din umeri, zâmbindu-i – eu tot m-am însurat cu tine.

Îi era greu să nu-l ia în braţe ca să-l consoleze. Numai că indiferent cât de adâncă îi era durerea, cât de rănit era sufletul lui, nu trebuia să trăiască aşa. Cea mai bună răzbunare ar fi fost să ducă o viaţă fericită, împlinită. Să obţină toată gloria pe care tatăl i-o refuzase cu încăpăţânare.

Daphne a oftat. Nu vedea cum ar fi putut duce o viaţă fericită când toate alegerile lui erau influenţate de dorinţele unui mort.

Nu era însă momentul să discute toate astea. Era obosită iar el era prea beat.

— Hai să te duc în pat, i-a spus.

El a privit-o lung iar în ochi i se citea nevoia de consolare.

— Nu mă părăsi, i-a şoptit.

— Simon, a reuşit ea să spună.

— Te rog. El a plecat. Toată lumea a plecat. Şi apoi eu. A strâns-o de mână. Tu trebuie să rămâi.

Ea a dat din cap, ezitând şi s-a ridicat în picioare.

— Poţi dormi în patul meu, i-a spus. Sunt sigură că te vei simţi mai bine dimineaţă.

— Dar rămâi cu mine?

Era o greşeală. Ştia asta, şi totuşi i-a răspuns:

— Rămân.

— Bine. A încercat să se ridice, şovăielnic. Pentru

că n-aş putea să… A oftat şi a privit-o chinuit: am nevoie de tine.

Ea l-a dus spre pat şi aproape că a căzut peste el când s-a prăbuşit pe saltea.

— Nu te mişca, i-a spus şi a îngenuncheat să-i scoată ghetele. O mai făcuse şi altădată, cu fraţii ei, aşa că ştia cum să le apuce, dinspre călcâi şi nu dinspre vârf. A căzut pe podea când gheata strâmtă i-a ieşit în sfârşit. Dumnezeule, a oftat Daphne. Şi se spune că femeile sunt sclavele modei!

Simon a scos un sunet care aducea suspect de mult cu un sforăit.

— Ai adormit? l-a întrebat Daphne. S-a aplecat peste cea de-a doua gheată, care a ieşit ceva mai uşor, apoi i-a ridicat picioarele pe pat.

El părea mult mai tânăr ca în realitate, cu genele lungi umbrindu-i obrajii. Daphne l-a mângâiat uşor pe păr:

— Somn uşor, iubitule, i-a şoptit.

Dar când a dat să se îndepărteze el a cuprins-o cu braţul.

— Mi-ai promis că rămâi.

— Am crezut că ai adormit!

— Asta nu-ţi dă dreptul să-ţi încalci promisiunea. Şi-a încleştat şi mai tare braţul în jurul ei. Într-un final, Daphne a renunţat să i se mai împotrivească şi s-a lipit de el. Era fierbinte şi era al ei. Şi chiar dacă viitorul o înfricoşa, în clipa aceea tot ce conta era îmbrăţişarea lui.

Daphne s-a trezit după o oră, surprinsă că adormise. Simon era lângă ea şi sforăia încetişor. Erau amândoi îmbrăcaţi, el în hainele mirosind a alcool iar ea în halatul de noapte.

L-a mângâiat uşor pe obraz.

— Ce mă fac eu cu tine? i-a şoptit. Te iubesc, ştii

asta prea bine, dar urăsc ce-ţi faci cu mâna ta. Şi mie. Urăsc ce-mi faci şi mie.

El s-a mişcat şi preţ de o clipă Daphne s-a temut că se trezise.

— Simon? a şoptit ea şi a răsuflat uşurată când el nu i-a răspuns. Oh, Simon, a oftat şi a închis ochii pentru că îi dăduseră lacrimile. Ar fi trebuit să se ridice din pat. Trebuia, chiar atunci. Să-l lase să se odihnească. Înţelegea de ce era atât de hotărât să nu aducă un copil pe lume, dar încă nu-l iertase şi în niciun caz nu era de acord cu el. Iar dacă se trezea şi o găsea lângă el ar fi crezut că ea acceptase ceea ce înţelegea el prin familie.

A încercat să se retragă fără ca el sa o simtă. El a sporit strânsoarea şi i-a şoptit somnoros:

— Nu.

— Simon, eu…

A tras-o şi mai aproape iar Daphne a constatat că era excitat.

— Simon? a şoptit făcând ochii mari. Eşti treaz, măcar?

Răspunsul lui a fost tot o bolboroseală somnoroasă.

Daphne a clipit, surprinsă. Nu ştiuse că un bărbat poate dori o femeie şi în somn.

L-a privit şi i-a atins uşor obrazul. El a gemut înfundat. Sunetul era răguşit şi profund şi i-a dat idei. Cu vârful degetelor i-a deschis nasturii cămăşii şi l-a mângâiat coborând uşor spre buric.

S-a foit în pat, neliniştit, iar Daphne a simţit cum o inunda un sentiment ciudat, îmbătător. Ea deţinea acum controlul, a realizat. El dormea şi era beat în continuare, aşa că putea să facă orice voia cu el.

Putea *obţine* orice dorea de la el.

L-a privit cu atenţie şi a văzut că dormea încă,

aşa că i-a desfăcut repede pantalonii. Era tare, dornic, aşa că i-a cuprins bărbăţia în mână, simţind cum sângele îi pulsa printre degete.

— Daphne, a gemut el. A deschis ochii şi a gemut din nou, adânc. E atât de bine!

— Şşt, a şoptit Daphne şi şi-a dat jos halatul. Lasă-mă pe mine.

El s-a întins pe spate şi s-a lăsat mângâiat. O învăţase multe în cele două săptămâni de căsătorie, aşa că foarte curând era copleşit de dorinţă şi respira întretăiat.

Şi ea îl dorea la fel de mult, iar sentimentul că deţinea controlul era cel mai bun afrodiziac. Îl dorea înăuntrul ei, umplând-o, dându-i tot ce îi putea oferi un bărbat unei femei.

— Oh, Daphne, a spus el. Te vreau. Acum.

Ea s-a urcat deasupra lui şi i-a imobilizat umerii cu palmele. După care l-a ghidat cu mâna spre intrarea deja umedă, pregătită pentru el.

Simon s-a arcuit sub ea şi a pătruns-o uşor, aproape până la capăt.

— Mai mult, a gemut el. Acum.

Daphne a lăsat capul pe spate şi şi-a coborât total trupul, respirând sacadat. El o pătrunsese complet şi simţea că putea să moară de atâta plăcere. Nu se mai simţise niciodată atât de împlinită, atât de femeie în adevăratul sens al cuvântului.

Trupul ei se arcuia de plăcere, mâinile ei îi frământau pieptul, după care s-a atins pe sâni.

Simon a gemut gutural văzând-o ce făcea. Ochii îi ardeau.

— Dumnezeule, a spus el răguşit. Ce-mi faci tu mie? Ce… După care a văzut-o cum îşi atingea sfârcurile şi a întrebat-o: unde ai învăţat asta?

Ea l-a privit şi i-a zâmbit:

— Nu ştiu.

— Încă, i-a spus el. Vreau să te privesc.

Daphne nu ştia prea bine ce trebuia să facă, aşa că şi-a lăsat instinctul să o călăuzească. A început să-şi mişte circular şoldurile şi şi-a arcuit spatele, şi-a cuprins sânii în palme şi i-a strâns uşor, jucându-se cu sfârcurile dar fără să-şi desprindă privirea de la chipul lui Simon.

Şoldurile lui au început să se mişte frenetic şi a prins cu disperare cearceaful în pumni. Daphne şi-a dat seama că era aproape de orgasm. Era întotdeauna foarte atent cu ea, lăsând-o pe ea să simtă mai întâi plăcerea, dar de data aceasta avea să explodeze primul.

Era şi ea aproape de orgasm, dar nu la fel de aproape ca el.

— Oh, Dumnezeule! a izbucnit el, cu vocea răguşită de dorinţă. O să… Nu pot… Ochii lui o priveau straniu, rugător, şi a făcut o mişcare abia perceptibilă să se retragă.

Daphne s-a apăsat pe el cu toată puterea.

A explodat înăuntrul ei iar ea l-a ţinut cât de aproape a fost în stare. De dat asta nu-l va mai pierde. Era şansa ei.

Simon a deschis ochii când a ajuns la orgasm, realizând prea târziu ce făcuse, dar trupul nu-l mai asculta şi nu se mai putea opri. Dacă ar fi fost el deasupra, poate că ar fi găsit în el puterea de a se retrage, dar aşa, dedesubt, era complet neajutorat în faţa forţei cu care o dorea.

A strâns din dinţi, simţind cum îşi strecura mâinile mici sub el, să-l tragă şi mai aproape, l-a surprins extazul întipărit pe chip şi atunci şi-a dat seama – o făcuse dinadins. Plănuise totul.

Daphne îl excitase în somn şi profitase de el în

timp ce aburii beţiei nu se risipiseră cu totul, apoi îl ţinuse strâns, ca să nu-i piardă sămânţa.

A făcut ochii mari:

— Cum ai putut? i-a şoptit.

Ea nu a spus nimic, dar expresia i s-a schimbat şi a ştiut că-l auzise.

Simon a împins-o exact când carnea ei se strângea în jurul bărbăţiei lui, negându-i cu sălbăticie extazul pe care abia îl cunoscuse.

— Cum ai putut? a repetat. Ai ştiut. Ai ştiut că e-eu…

Cu o înjurătură, Simon a ţâşnit în picioare. A deschis din nou gura ca să rostească invective la adresa ei, să o pedepsească pentru că îl trădase, pentru că profitase de el, dar gâtul i s-a strâns şi nu a reuşit să continue.

— T-tu… a reuşit într-un sfârşit.

Daphne îl privea speriată.

— Simon? a şoptit.

El nu voia asta. Nu voia ca Daphne să-l privească de parcă ar fi fost o ciudăţenie. Dumnezeule, parcă avea din nou şapte ani! Nu putea vorbi. Nu putea să-şi mişte buzele. Era pierdut.

Daphne era îngrijorată.

— Eşti bine? i-a şoptit. Poţi respira?

— S-să n-nu… Ar fi vrut să-i spună să nu-l privească cu milă, dar nu a putut. Simţea prezenţa batjocoritoare a tatălui său, ea era cea care îl strângea de gât, îi încleşta limba.

— Simon? a spus Daphne, venind lângă el. Din voce îi răzbătea panica. Spune ceva, Simon!

A întins mâna să-l mângâie dar el a respins-o.

— Să nu mă atingi! a explodat el.

— Văd că poţi totuşi să rosteşti anumite lucruri, i-a spus ea cu tristeţe.

Simon se ura pe el însuşi şi îşi ura soţia pentru puterea ei de a-i spulbera şi ultima fărâmă de autocontrol. Luptase toată viaţa lui ca să scape de dificultăţile de vorbire, de sentimentul acela de strangulare, iar ea readusese totul într-o clipă, ca o răzbunare.

Nu putea să-i permită să facă asta. Nu o putea lăsa să-l readucă la cel care fusese cândva. A încercat să-i rostească numele dar nu a reuşit. Trebuia să plece. Nu o putea privi măcar. Nu mai putea sta lângă ea. Chiar şi pe el abia dacă se putea suporta, dar nu avea încotro.

— S-să nu te a-apropii de mine, a bâiguit arătând-o cu degetul. T-tu ai f-făcut asta!

— Ce-am făcut? a strigat Daphne, înfăşurându-se în cearşaf. Spune-mi, Simon. Cu ce-am greşit? Mă doreai. Ştii bine că mă doreai.

— A-asta! a izbucnit el, arătând spre gât. Apoi a întins mâna spre abdomenul ei. Şi asta!

Nu mai putea suporta să o vadă, aşa că a ieşit ca un fulger din cameră.

*

Zece ore mai târziu, Daphne a găsit următorul bilet:

Probleme importante mă cheamă la o altă moşie de-a mea. Sunt încrezător că-mi vei da de ştire dacă încercările de a concepe au dat roade.

Stewardul meu îţi va da detalii despre locaţie, în cazul în care vei avea nevoie.

Simon

Hârtia i-a alunecat printre degete şi a aterizat pe

podea. A oftat adânc şi şi-a dus mâna la gură, ca şi cum ar fi încercat să stăvilească valul de emoţii.

Plecase. O părăsise cu adevărat. Ştiuse că era furios, se gândise că îi va fi greu să o ierte, dar nu se gândise că va pleca.

Fusese convinsă – chiar şi atunci când ieşise furtunos din dormitor – că vor fi în stare să-şi rezolve problemele, dar acum nu mai era atât de sigură.

Poate că fusese prea idealistă. Crezuse că îl va putea vindeca, că-i va alina inima. Acum îşi dădea seama că îşi atribuise mai multă putere decât avea în realitate. Crezuse că dragostea ei era atât de pură, de strălucitoare, încât Simon avea să uite toţi anii de resentimente şi durere.

Cât de puternică se simţise! Şi cât de proastă se simţea acum.

Unele lucruri erau mai presus de ea. Nu-şi dăduse seama de asta până acum, pentru că fusese protejată o viaţă întreagă. Nu se aşteptase ca lumea întreagă să i se aştearnă la picioare, dar îşi închipuise mereu că dacă se străduia, dacă îi trata pe ceilalţi aşa cum îşi doreau să fie trataţi, recompensele nu puteau întârzia.

Nu şi de data aceasta. Simon era mai presus de puterile ei.

Casa era neobişnuit de liniştită când a coborât în camera galbenă. S-a întrebat dacă nu cumva servitorii aflaseră de plecarea soţului ei şi acum încercau să o evite. Probabil că auziseră frânturi din disputa lor de cu o noapte înainte.

A oftat. Durerea era şi mai greu de suportat când aveai în jur o armată de privitori.

De privitori invizibili, de fapt, şi-a spus pe când suna clopoţelul. Nu-i putea vedea, dar ştia că erau acolo, şoptind pe la spatele ei şi compătimind-o.

Ciudat, până atunci nu dăduse deloc atenţie bârfelor servitorilor. Dar acum se simţea atât de singură! La ce altceva se putea gândi?

— Alteţă?

Daphne a ridicat privirea. O servitoare apăruse în prag. A făcut o plecăciune scurtă şi a aşteptat.

— Ceaiul, te rog. Fără biscuiţi, doar ceai.

Fata a încuviinţat şi a zbughit-o.

Daphne şi-a dus mâna la abdomen, a închis ochii şi s-a rugat: Dumnezeule, te rog, fă ca aici să fie un copil.

Probabil că nu va avea o a doua şansă.

Nu-i era ruşine de ceea ce făcuse. Probabil că ar fi trebuit, dar nu-i era.

Nu plănuise asta. Nu-l privise în timp ce dormea şi-şi spusese: *probabil că este încă beat. Pot să fac dragoste cu el, să-i prind sămânţa în trupul meu iar el nu va şti niciodată.*

Nu se întâmplase aşa.

Nu era foarte sigură cum se întâmplase, dar se trezise deasupra lui, iar în clipa următoare ştiuse că el nu se va putea retrage la timp şi se asigurase că nu o s-o poată face…

Sau poate că… A închis ochii. Poate că se întâmplase complet invers. Poate că profitase de acea clipă, poate că profitase de el.

Nu ştia, pur şi simplu. Totul i se amesteca în minte. Poticnelile lui Simon, dorinţa ei disperată de a avea copii, ura faţă de tatăl lui… toate i se rostogoleau în cap, fără să-şi dea seama unde începea şi unde se sfârşea totul.

Şi se simţea atât de singură!

A auzit un zgomot şi s-a întors, crezând că era servitoarea cu ceaiul. Era însă doamna Colson, trasă la faţă, cu o expresie îngrijorată.

Daphne i-a zâmbit:

— Credeam că este altcineva, a murmurat.

— Aveam ceva de făcut în camera învecinată aşa că v-am adus eu ceaiul, i-a răspuns doamna Colson.

Daphne ştia că minţea, dar a încuviinţat.

— Fata a spus că nu doriţi biscuiţi, dar v-am pus câţiva, pentru că ştiu că nu aţi luat nici micul dejun.

— Mulţumesc. Daphne nu-şi recunoştea propria voce, parcă i-ar fi aparţinut altcuiva. Sunteţi foarte amabilă.

— Nu-i niciun deranj, vă asigur. Menajera părea să fi dorit să spună mai multe, dar şi-a îndreptat umerii şi a întrebat: asta e tot?

Daphne a dat din cap.

Doamna Colson s-a îndreptat spre uşă şi preţ de o clipă Daphne a fost tentată să o cheme înapoi. Să-i spună pe nume şi să o invite să ia ceaiul cu ea. Apoi să-i spună secretele ei şi să plângă.

Şi asta nu pentru că ar fi ţinut prea mult la menajeră, ci pentru că nu avea pe nimeni apropiat.

Nu a strigat-o însă iar doamna Colson a ieşit din cameră.

Daphne a luat un biscuit de pe farfurie şi a muşcat din el. Poate că venise vremea să se întoarcă acasă, şi-a spus.

CAPITOLUL 19

Noua ducesă de Hastings a fost zărită azi în Mayfair. Philipa Featherington a văzut-o pe fosta domnişoară Daphne Bridgerton luând aer, a strigat-o, dar ducesa s-a prefăcut că nu o aude.

Suntem sigure că ducesa doar s-a prefăcut,

pentru că toată lumea ştie că nu ai cum să nu o auzi pe domnişoara Featherington atunci când strigă pe cineva.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 9 iunie 1813

O inimă frântă nu se vindecă niciodată, avea să afle Daphne. Durerea aceea violentă, ca o înjunghiere cu un cuţit se estompa, doar, dar nu o puteai ignora complet.

A părăsit castelul Clyvedon a doua zi după plecarea lui Simon şi s-a îndreptat spre Londra cu intenţia de a reveni în casa Bridgerton. Dar a se întoarce în casa părintească era sinonim cu a-şi recunoaşte eşecul, aşa că s-a răzgândit în ultimul moment şi i-a spus vizitiului să o ducă la reşedinţa Hastings. Avea să fie aproape de familie dacă simţea nevoia de ajutor şi companie, dar locuia în casa soţului ei, pentru că era o femeie măritată.

Aşa că s-a prezentat singură servitorilor care au acceptat-o fără vreo întrebare (dar cu multă curiozitate) şi şi-a început noua viaţă, cea de soţie părăsită.

Prima care a vizitat-o a fost mama ei. Daphne nu anunţase pe nimeni altcineva că se întorsese, aşa că nu a fost o surpriză pentru ea.

— Unde este? a întrebat Violet fără vreun alt preambul.

— Soţul meu, probabil?

— Nu, bătrânul tău unchi Edmund, a răbufnit Violet. Bineînţeles că de soţul tău întreb.

Daphne nu a privit-o în ochi atunci când i-a răspuns:

— Bănuiesc că se ocupă de moşiile lui.

— *Bănuieşti?*

— Bine, ştiu, s-a corectat Daphne.

— Şi mai ştii şi de ce nu eşti cu el?

Daphne s-a gândit să mintă. Să inventeze pe loc ceva despre nişte arendaşi care aveau o urgenţă sau despre o boală care atacase turmele de animale, sau orice altceva. Dar ochii i s-au umplut de lacrimi şi a spus cu voce joasă:

— Pentru că nu m-a luat cu el.

Violet i-a luat mâinile într-ale ei.

— Oh, Daff, a oftat ea, ce s-a întâmplat?

Daphne s-a aşezat pe sofa iar mama a luat loc lângă ea.

— Mai multe decât ţi-aş putea povesti.

— Nu vrei să încerci?

Daphne a clătinat din cap. Nu-i ascunsese niciodată nimic mamei, până atunci. Şi nu i se păruse că ar fi existat vreun subiect pe care să nu-l poată discuta cu ea.

Dar totul se schimbase. A bătut-o uşurel pe mână şi i-a spus:

— Totul va fi bine.

Violet nu părea deloc convinsă.

— Eşti sigură?

— Nu. Daphne îşi pironise privirea în podea. Dar trebuie să cred asta.

Violet a plecat iar Daphne şi-a pus mâna pe pântec şi a început să se roage.

*

Colin a fost cel de-al doilea vizitator. Trecuse o săptămână de la vizita mamei, iar când Daphne s-a întors de la o plimbare prin parc l-a găsit în camera de zi furios, cu mâinile încrucişate la piept.

— Înţeleg că ai aflat că m-am întors, i-a spus în

timp ce-şi scotea mănuşile.

— Ce naiba se petrece? a întrebat-o el.

Colin nu moştenise nimic din subtilitatea mamei lor, şi-a spus Daphne.

— Vorbeşte! s-a răstit el.

A închis ochii pentru o secundă. De câteva zile o chinuia o durere de cap insuportabilă. Nu voia să-i povestească nimic lui Colin. Nici măcar cât îi spusese mamei, deşi probabil că asta aflase deja. Veştile circulau repede în casa familiei Bridgerton.

Fără să-şi dea seama de unde a găsit atâta energie, şi-a îndreptat umerii, a ridicat o sprânceană şi a spus:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Unde este soţul tău? a mârâit Colin.

— Este ocupat în altă parte, i-a răspuns Daphne. Suna mai bine decât „m-a părăsit”.

— Daphne… Vocea lui era ameninţătoare.

— Ai venit singur? l-a întrebat ea, ignorându-i tonul.

— Anthony şi Benedict sunt plecaţi la ţară, toată luna, dacă asta ai vrut să mă întrebi.

Daphne şi-a înăbuşit un oftat de uşurare. Nu voia să dea ochii cu fratele ei cel mare. Îl mai împiedicase o dată să-l omoare pe Simon şi nu era prea sigură că va reuşi şi a doua oară. Până să spună ceva, Colin a adăugat:

— Daphne, îţi poruncesc să-mi spui unde se ascunde ticălosul.

Daphne a îngheţat. Ea avea dreptul să-i spună în tot felul soţului ei, nu şi fratele ei.

— Înţeleg că te referi la soţul meu.

— Ai al naibii de multă dreptate că…

— Trebuie să-ţi cer să pleci.

Colin o privea nedumerit.

— Poftim?

— Nu am de gând să-mi discut căsnicia cu tine, aşa că dacă nu te poţi abţine să-mi spui opinia pe care nici nu ţi-am cerut-o va trebui să pleci.

— Nu-mi poţi spune să plec, i-a răspuns el, neîncrezător.

Şi-a încrucişat la rândul ei mâinile la piept.

— Este casa mea.

Colin a privit-o, după care s-a uitat în jurul lui, părând că realiza abia atunci că se afla în casa ducesei de Hastings şi că sora lui era acum o femeie în toată firea.

A luat-o de mână:

— Te las să faci ce crezi că este mai bine, Daff.

— Mulţumesc.

— *Deocamdată,* a avertizat-o el. Să nu crezi că această situaţie va continua la nesfârşit.

Nici nu trebuia să continue la nesfârşit, şi-a spus Daphne o jumătate de oră mai târziu, după plecarea lui Colin. Peste două săptămâni va şti cu siguranţă.

În fiecare dimineaţă, când se trezea, Daphne îşi ţinea răsuflarea, îşi muşca buzele, spunea o rugăciune scurtă şi studia cearşafurile, căutând urme de sânge.

Şi în fiecare dimineaţă cearşafurile erau albe ca neaua.

La o săptămână după ce ar fi trebuit să-i vină ciclul şi-a permis să spere pentru prima oară. Ciclul nu îi venea regulat, ştia prea bine, dar totuşi nu-i întârziase niciodată *atât de mult…*

O săptămână mai târziu se trezea zâmbind dimineţile. Secretul era comoara ei. Nu era pregătită să-l împărtăşească nimănui, încă. Nici cu mama, nici cu fraţii ei şi nici cu Simon.

Nu se simţea teribil de vinovată că ţinea totul secret faţă de el. Mai presus de toate se temea de

reacţia lui când va afla şi nu putea lăsa ca dispreţul lui să-i strice momentul perfect de fericire. I-a scris totuşi stewardului, cerându-i să-i spună adresa lui Simon.

În cea de-a treia săptămână s-a aşezat la birou şi i-a scris o scrisoare.

Din nefericire, ceara sigiliului nici nu apucase să se usuce bine când fratele ei Anthony a năvălit în încăpere. Daphne se afla la etaj, unde se presupunea că nu primea vizite, aşa că nici nu voia să se gândească câţi servitori dăduse el deoparte, furios, ca să poată ajunge la ea.

Ştia că nu trebuia să-l provoace, dar a riscat, totuşi:

— Cum de ai ajuns până aici? Nu am majordom?

— Ai avut, a mârâit el.

— Oh, Doamne!

— Unde este?

— Nu este aici, evident. Nu avea niciun rost să se prefacă, să pretindă că nu ştia despre cine era vorba.

— Îl omor.

Daphne s-a ridicat. Ochii îi străluceau.

— În niciun caz!

Anthony, care o privea ameninţător, cu mâinile în şolduri, s-a aplecat spre ea:

— I-am jurat ceva lui Hastings atunci când s-a însurat cu tine, ştiai?

Ea a clătinat din cap.

— I-am reamintit că eram gata să-l omor ca să-ţi salvez reputaţia. Şi că doar Dumnezeu îl va mai putea ajuta dacă îţi va distruge sufletul.

— Dar nu mi l-a distrus, Anthony. Chiar din contră, a spus ea ducându-şi mâna la pântec.

Nu a aflat niciodată dacă spusele ei i-au părut stranii lui Anthony, pentru că acesta a fixat cu privirea hârtiile de pe birou şi a întrebat-o:

— Ce e asta?

Daphne i-a urmărit privirea până la teancul de hârtii care erau de fapt încercările ei de a-i scrie lui Simon.

— Nimic, a spus şi a întins repede mâna să ascundă dovezile.

— Îi scrii o scrisoare, nu-i aşa? Anthony devenise aproape sălbatic. Nu încerca să negi! I-am văzut numele, chiar în primul rând.

Daphne a mototolit hârtiile şi le-a aruncat în coşul de sub birou.

— Nu te priveşte.

Anthony s-a uitat la coş de parcă era gata să plonjeze sub birou şi să culeagă hârtiile scrise pe jumătate. Într-un final s-a întors spre Daphne şi i-a spus:

— Nu va scăpa prea uşor.

— Nu este treaba ta, Anthony.

El s-a făcut că nu o aude.

— O să-l găsesc, să ştii. Iar când îl găsesc îl omor…

— Pentru numele lui Dumnezeu! a explodat Daphne. Este vorba de căsnicia mea, Anthony, nu de a ta. Iar dacă te amesteci în treburile mele îţi jur că nu-ţi mai vorbesc niciodată, pe Dumnezeul meu!

Privirea îi era neclintită iar tonul ferm. Anthony a părut uşor descumpănit de cuvintele ei.

— Prea bine, i-a spus. Nu-l omor.

— Mulţumesc, i-a răspuns sarcastică Daphne.

— Dar îl voi găsi, a jurat Anthony. Şi-i voi spune clar că dezaprob toate astea.

Daphne l-a privit şi şi-a dat seama că era adevărat.

— Foarte bine, a spus şi a deschis sertarul în care se afla scrisoarea terminată deja. Te las pe tine să-i

duci asta.

— Prea bine. A întins mâna după plic.

Daphne şi-a retras mâna.

— Doar dacă-mi promiţi două lucruri.

— Care?

— În primul rând trebuie să-mi promiţi că nu o vei citi.

El a părut ofensat de ideea că ar fi putut gândi măcar aşa ceva.

— Nu afişa expresia ta cea onorabilă, a pufnit Daphne. Te cunosc prea bine, Anthony Bridgerton şi ştiu că te-ai repezi să o citeşti dacă ai şti că poţi scăpa basma curată.

Anthony o privea în ochi.

— Mai ştiu, a continuat Daphne, că nu-ţi vei călca promisiunea făcută. Aşa că va trebui să-mi promiţi, Anthony.

— Nu e necesar, Daff.

— Promite-mi! i-a poruncit Daphne.

— Bine, a mormăit el. Îţi promit.

— Aşa. I-a întins scrisoarea. Şi încă ceva: promite-mi că nu-i vei face niciun rău.

— Stai puţin, Daphne, a izbucnit Anthony. Îmi ceri prea mult.

Ea a întins mâna spre el.

— Înseamnă că-mi dai scrisoarea înapoi.

Anthony a ascuns-o la spate.

— Mi-ai dat-o deja.

— Dar nu ţi-am dat şi adresa.

— Pot s-o aflu.

— Nu, nu poţi şi o ştii prea bine, i-a răspuns Daphne. Simon are o mulţime de moşii. Ţi-ar trebui câteva săptămâni să afli unde anume este.

— Aha! a spus triumfător Anthony. Deci este la una dintre moşiile lui. Ai dezvăluit un indiciu important,

draga mea.

— Pentru tine toate astea sunt doar un joc? l-a întrebat uimită Daphne.

— Spune-mi unde este.

— Doar dacă-mi promiţi că nu vei face uz de violenţă, Anthony. Vorbesc foarte serios.

— Bine, bine, a mormăit el.

— Spune-o.

— Eşti o femeie foarte dură, Daphne Bridgerton.

— Mă numesc Basset acum şi am avut profesori buni.

— Îţi promit, i-a spus el printre dinţi.

— Vreau mai mult decât atât. A făcut un gest de parcă încerca să-i smulgă cuvintele din gură. Îţi promit că nu…

— Îţi promit că nu o să-i fac niciun rău idiotului tău de soţ, a răbufnit Anthony. Este de ajuns?

— Cu siguranţă, i-a răspuns Daphne. A deschis sertarul din care a scos scrisoarea primită de la stewardul lui Simon, în care acesta îi indica adresa. Poftim.

Anthony aproape că i-a smuls-o din mână. A privit rândurile scrise şi i-a spus:

— Mă întorc peste patru zile.

— Pleci azi? l-a întrebat surprinsă Daphne.

— Nu ştiu cât voi reuşi să-mi mai ţin în frâu accesele de violenţă, a mârâit el.

— Atunci trebuie să pleci azi, negreşit.

Şi aşa a făcut.

*

— Dă-mi un motiv pentru care să nu-ţi smulg inima din piept.

Simon a ridicat ochii din hârtiile de pe birou şi l-a

văzut pe Anthony, acoperit de colbul drumului, fumegând de furie.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Anthony.

Anthony intrase ca un fulger în cameră, îşi proptise palmele de biroul lui Simon şi-l privise ameninţător.

— Vrei să-mi spui de ce sora mea este la Londra şi plânge în fiecare zi, în timp ce tu eşti în… S-a uitat în jur şi a continuat: unde naiba suntem?

— În Wiltshire.

— În timp ce tu eşti în Wiltshire şi te faci că rezolvi problemele moşiei?

— Daphne este la Londra?

— Ar trebui să ştii, doar este soţia ta.

— Ar trebui să ştiu multe, a murmurat Simon. Trecuseră două luni de când plecase de la reşedinţa din Clyvedon, două luni de când o privise pe Daphne, incapabil să rostească un cuvânt. Două luni de pustiu.

Trebuia să recunoască, sincer, că fusese surprins de faptul că Daphne lăsase să treacă atâta timp până să-i dea un semn. Nu ştia sigur de ce, dar se aşteptase ca ea să-l fi căutat mai curând, chiar dacă asta însemna să-i spargă timpanele. Daphne nu era genul care să fiarbă în suc propriu atunci când era supărată. Se aşteptase ca ea să-i ia urma şi să-i dea cel puţin şase motive pentru care îl considera neghiob.

Adevărul-adevărat era că, după vreo două săptămâni, ajunsese să-şi dorească asta.

— Ţi-aş fi smuls capul de pe umeri, a mârâit Anthony întrerupându-i lui Simon şirul gândurilor, dacă nu i-aş fi promis lui Daphne că nu-ţi fac niciun rău.

— Sunt sigur că nu ţi-a fost uşor să-i promiţi asta, i-a răspuns Simon.

— Şi nici nu este o promisiune uşor de ţinut, i-a spus Anthony încrucişându-şi braţele la piept şi

privindu-l în ochi.

Simon şi-a dres vocea. Ar fi vrut să-l întrebe pe Anthony despre Daphne, fără să pară prea interesat. Îi era dor de ea. Se simţea ca ultimul idiot, dar îi lipsea. Îi lipseau râsul şi parfumul ei, felul în care îşi încolăcea noaptea picioarele între ale lui.

Simon era obişnuit să fie singur, dar nu mai fusese niciodată atât de singur.

— Te-a trimis să mă aduci înapoi? l-a întrebat într-un final.

— Nu. Anthony a dus mâna la buzunar şi a scos un plic de culoarea fildeşului. L-a pus pe masă. Am trecut pe la ea tocmai când voia să tocmească un mesager să-ţi aducă scrisoarea asta.

Simon privea cu oroare scrisoarea. Putea însemna un singur lucru. A încercat să spună ceva neutru, cum ar fi „înţeleg”, dar nu putea vorbi.

— M-am oferit să aduc eu scrisoarea, a continuat sarcastic Anthony.

Simon l-a ignorat. A întins mâna spre plic, sperând ca Anthony să nu observe că-i tremurau degetele.

Dar Anthony a băgat de seamă.

— Ce naiba e cu tine? l-a întrebat direct. Arăţi ca naiba.

Simon a tras plicul spre el.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, a reuşit să spună într-un târziu.

Anthony îl privea atent cu un amestec de ură şi îngrijorare. Şi-a dres glasul de câteva ori şi în final l-a întrebat:

— Eşti bolnav?

— Bineînţeles că nu.

Anthony a pălit.

— Atunci e Daphne bolnavă?

Simon a tresărit.

— Nu mi-a spus să fie. De ce? Arată rău? Este…?

— Nu, arată foarte bine. Ochii lui Anthony trădau curiozitatea. A clătinat din cap şi a continuat: ce cauţi aici, Simon? Este evident că o iubeşti. Şi din câte am înţeles, şi ea te iubeşte.

Simon şi-a apăsat tâmplele cu vârful degetelor, încercând să stăvilească durerea puternică de cap care îl necăjea de multe zile.

— Sunt anumite lucruri pe care nu le ştii, a spus încet. Lucruri pe care nu le poţi înţelege.

Anthony a tăcut un minut. Într-un final i-a spus, apropiindu-se de uşă:

— Nu te iau cu forţa cu mine la Londra. Ar trebui, dar n-o s-o fac. Daphne trebuie să vadă că te-ai întors pentru ea, nu că ai venit din cauză că fratele ei ţi-a pus pistolul la tâmplă.

Simon era gata să-i spună că de asta se însurase cu ea, dar şi-a muşcat limba. Nu era acesta adevărul. Nu întreg adevărul, oricum. Într-o altă viaţă, ar fi îngenuncheat în faţa ei şi i-ar fi cerut mâna.

— Ar trebui să ştii, însă, a continuat Anthony că lumea a început să vorbească. Daphne s-a întors singură la Londra, la două săptămâni de la căsătoria voastră pripită. Încearcă să facă faţă situaţiei, dar nu ştiu cât va mai suporta privirile compătimitoare şi toate porcăriile pe care le scrie femeia aceea, Whistledown.

Simon nu petrecuse prea multă vreme la Londra, dar îi fusese suficient să afle că fictiva lady Whistledown putea provoca mult rău şi multe suferinţe.

Anthony a înjurat printre dinţi.

— Cheamă un doctor, Hastings. Şi apoi întoarce-te la nevasta ta. Acestea fiind spuse, a ieşit pe uşă.

Simon a rămas privind scrisoarea preţ de câteva minute, înainte să o deschidă. Venirea lui Anthony fusese un adevărat şoc. Inima i se strânsese la gândul că el o văzuse de curând pe Daphne.

La naiba! Nu se aşteptase să-i fie atât de dor de ea.

Asta nu însemna că nu mai era furios pe ea. Luase de la el ceva ce el nu fusese dispus să-i dea. El nu-şi dorea copii. Şi i-o spusese foarte clar. Se căsătorise cu el ştiind asta. Şi îl păcălise.

Sau se păcălise singură? S-a frecat la ochi, încercând să-şi amintească exact ce se întâmplase în acea dimineaţă fatidică.

Probabil că nu era însărcinată, oricum, şi-a spus. Mamei lui îi trebuiseră zece ani să conceapă un copil care să şi supravieţuiască.

Dar noaptea, când era singur în patul lui, trebuia să recunoască evidenţa: nu fugise pentru că Daphne nu-l ascultase şi nici pentru că exista posibilitatea să fi conceput un copil.

Plecase pentru că nu putuse suporta cum era în prezenţa ei. Redevenise copilul bâlbâit de odinioară, cel care amuţea de teamă că nu va reuşi să spună ceea ce simţea.

Nu era sigur că va putea trăi alături de ea dacă asta însemna să se întoarcă în timp, să fie din nou băiatul care abia putea să vorbească. A încercat să-şi amintească perioada în care o curtase – când totul ar fi trebuit să fie o prefăcătorie, şi-a spus zâmbind – când puteau discuta despre orice, cu uşurinţă. Dar toate amintirile plăcute se estompau în faţa celei din dimineaţa aceea oribilă când el se poticnise iar şi iar.

Şi se ura pentru că fusese aşa. Plecase la una din moşiile lui – şi avea destule. Aceasta se afla în Wiltshire, nu foarte departe de Clyvedon. Drumul dura

o zi şi jumătate, dacă nu se oprea prea des. Asta nu însemna că fugise în adevăratul sens al cuvântului, de vreme ce se putea întoarce relativ repede la ea.

Se părea că venise timpul să se întoarcă. A inspirat adânc, a luat un coupe-papier şi a desfăcut plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie pe care scria:

Eforturile mele – aşa cum le-ai numit – au fost încununate de succes. Am venit la Londra ca să fiu aproape de familia mea.

Aştept instrucţiunile tale.

A ta,
Daphne.

Simon nu ştia cât timp a rămas la birou, abia respirând, ţinând între degete hârtia crem. Într-un final s-a trezit din reverie, a sărit în picioare şi şi-a chemat majordomul.

— Pregăteşte trăsura, i-a strigat. Plec la Londra.

CAPITOLUL 20

Căsătoria sezonului pare să fie un eşec. Ducesa de Hastings (fosta domnişoară Bridgerton) s-a întors la Londra cu aproape două luni în urmă iar autoarea nu a văzut nici urmă de duce.

Se zvoneşte că nu ar fi la Clyvedon, acolo unde cândva fericitul cuplu şi-a petrecut luna de miere. Iar autoarea nu a găsit până acum pe nimeni care să-i poată spune unde s-ar afla. (Dacă Alteţa Sa ştie, nu pare să dorească să spună nimănui şi nici nu poate fi întrebată, fiind protejată pretutindeni de numeroasa ei

familie).

Este, bineînţeles, menirea autoarei să se întrebe şi să facă speculaţii asupra acestui subiect, dar chiar şi ea este nevoită să-şi recunoască mirarea. Păreau atât de îndrăgostiţi…

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 2 august 1813

Călătoria a durat două zile, cu două zile mai mult decât şi-ar fi dorit Simon să petreacă în singurătate, doar cu gândurile lui. Îşi luase cu el câteva cărţi, în speranţa că îi vor distrage atenţia în timpul plicticoasei călătorii, dar s-a mulţumit să deschidă una şi să o lase să-i cadă în poală.

Îi era greu să nu se gândească la Daphne.

Şi îi era şi mai greu să nu se gândească la perspectiva paternităţii.

Odată ajuns la Londra, i-a spus vizitiului să-l ducă direct la reşedinţa Bridgerton. Era obosit de pe drum şi probabil că ar fi fost mai bine să-şi schimbe hainele, dar îşi petrecuse cele două zile gândindu-se numai la confruntarea cu Daphne şi nu avea sens să o amâne câtuşi de puţin.

Când a intrat în casa familiei Bridgerton a constatat cu surprindere că Daphne nu era acolo.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat pe majordom. Cum adică ducesa nu este aici?

— Vreau să spun, Alteţă, că nu este la această reşedinţă, i-a răspuns fără pic de graţie majordomul.

— Am primit o scrisoare de la soţia mea – Simon a băgat mâna în buzunar dar nu a găsit-o. Ei bine, trebuie să fie pe undeva pe-aici. În ea mă înştiinţa că este în Londra.

— Aşa şi este, Alteţă.

— Atunci unde naiba este? a ridicat tonul Simon.

Majordomul a ridicat o sprânceană.

— La reşedinţa Hastings, Alteţă.

Simon a închis gura. Nu era nimic mai umilitor decât să fii pus la punct de un majordom.

— La urma-urmei, a continuat bărbatul, părând să se amuze copios pe seama lui Simon, este căsătorită cu dumneavoastră, nu-i aşa?

Simon l-a privit furios.

— Eşti foarte sigur de slujba ta, aşa-i?

— Destul de sigur.

Simon a dat scurt din cap (doar nu era să-i mulţumească…) şi a ieşit, cu sentimentul că fusese luat de fraier. Bineînţeles că Daphne era la Hastings House. Doar nu ea îl părăsise pe el. Dorise numai să fie aproape de familia ei.

Îi venea să-şi dea palme singur, în drumul către trăsură.

Ar fi putut să meargă pe jos, pentru că reşedinţa lui era de cealaltă parte a Grosvenor Square, vis a vis de cea a familiei Bridgerton. Ar fi putut să străbată distanţa în numai câteva secunde. Dar timpul nu a părut prea important, pentru că atunci când a deschis larg uşa casei lui şi a năvălit în hol a descoperit că soţia lui nu era acasă.

— S-a dus să călărească, i-a spus Jeffries.

Simon îl privea şi nu-i venea să creadă.

— Să călărească? a repetat, neîncrezător.

— Da, Alteţă. Să călărească. Pe un cal.

Simon s-a întrebat care era oare pedeapsa dacă omorai un servitor.

— Unde s-a dus?

— În Hyde Park, cred.

Inima a început să-i bată cu putere. Călărea? Îşi ieşise din minţi? Pentru numele lui Dumnezeu, *chiar şi el* ştia că femeile însărcinate nu aveau voie să

călărească.

— Vreau să-mi înşeuaţi un cal, a poruncit Simon. Imediat.

— Vreun cal anume? a întrebat Jeffries.

— Unul rapid, a spus Simon. Şi mişcaţi-vă repede. De fapt, mai bine mă ocup eu. S-a întors pe călcâie şi a ieşit.

*

Nu era ca atunci când călărea băieţeşte, dar măcar călărea repede.

La ţară, unde crescuse, îi împrumuta adesea pantalonii lui Colin şi-şi însoţea fraţii când plecau călare. Mama ei era în pragul unui atac de cord ori de câte ori o vedea întorcându-se acasă plină de noroi şi mai mereu cu câte o zgârietură nouă, dar lui Daphne nici că-i păsa. Nu-i păsa nici pe unde călăreau, atâta vreme cât o făceau în mare viteză.

În oraş nu avea cum să poarte pantaloni, aşa că era nevoită să stea în şa pe o parte, dar dacă ieşea din casă dimineaţa foarte devreme, când înalta societate era încă în pat şi se mulţumea cu zonele mai ferite din Hyde Park, se putea apleca în şa şi îndemna calul la galop. Vântul îi răvăşea părul şi îi făcea ochii să lăcrimeze, dar măcar o ajuta să uite.

Călare pe iapa favorită, străbătând întinderile verzi, se simţea liberă. Nu exista leac mai bun pentru o inimă frântă.

Îl lăsase demult în spate pe servitorul ei, prefăcându-se că nu-l auzise strigând:

— Aşteptaţi, Alteţă! Aşteptaţi!

Avea să-şi ceară scuze mai târziu. Servitorii din casa Bridgerton erau obişnuiţi cu isprăvile ei şi ştiau că stătea foarte bine în şa. Dar acesta era unul dintre

servitorii soţului ei şi probabil că-şi făcea griji pentru ea.

Daphne s-a simţit puţin vinovată – doar puţin. Simţea nevoia să fie singură. Şi să se mişte repede.

A încetinit când a ajuns într-o zonă împădurită şi a inspirat adânc aerul răcoros de toamnă. A închis o clipă ochii, lăsând ca aromele şi sunetele să-i umple simţurile. Şi-a amintit de bărbatul orb pe care îl cunoscuse cândva, care îi spusese că restul de simţuri îi deveniseră mai ascuţite de când îşi pierduse vederea.

A ciulit urechile, recunoscând mai întâi ciripitul păsărilor, apoi zgomotul făcut de veveriţele care îşi făceau provizii pentru iarnă. Iar apoi…

S-a încruntat şi a deschis ochii. La naiba! Auzise clar un alt călăreţ apropiindu-se.

Daphne nu dorea companie. Voia să fie singură cu gândurile şi cu durerea ei şi nu avea chef să-i explice vreunui binevoitor de ce era singură în parc. A ascultat din nou, a identificat direcţia dinspre care venea călăreţul şi a pornit în partea opusă. Dar călăreţul părea să o urmeze, indiferent în ce parte o lua.

A îndemnat şi mai tare calul, mai mult decât ar fi fost cazul în acea zonă împădurită. Erau mult prea multe ramuri joase şi rădăcini descoperite. Dar Daphne era speriată de-acum. Pulsul îi răsuna în urechi şi mii de întrebări îi asaltau mintea.

Şi dacă nu era vorba, aşa cum crezuse, de un călăreţ din lumea bună? Dacă era un criminal? Sau un beţiv? Era foarte devreme şi nu era nimeni în jur. Cine să o audă, chiar dacă ţipa?

Servitorul ei! A răsuflat uşurată. El trebuia să fie. S-a întors puţin să se uite în urmă. Toţi servitorii familiei Hastings aveau livrele roşii, aşa că-şi va da

imediat seama dacă…

Buf!

O creangă a lovit-o chiar în capul pieptului. A gemut şi a simţit cum calul se îndepărta, fără ea. Cădea… cădea…

A aterizat cu o bufnitură şi a simţit cum i se frângeau oasele. Stratul de frunze de pe jos nu era suficient de gros ca să-i amortizeze căzătura. S-a chircit imediat, ca un făt, ca şi cum dacă se făcea mică şi durerea avea să fie pe măsură.

Doamne, cât de rău o durea! O durea peste tot. A strâns din ochi şi s-a concentrat asupra respiraţiei. Mintea îi era plină de înjurături pe care nu îndrăznise să le rostească vreodată. Dar o durea îngrozitor, chiar şi atunci când respira.

Dar trebuia. Respiră. *Respiră, Daphne,* şi-a poruncit. *Respiră. Respiră. Poţi s-o faci.*

— Daphne!

Nu a răspuns. Singurele sunete pe care era în stare să le scoată erau nişte gemete înăbuşite.

— Daphne! Doamne-Dumnezeule, Daphne!

A auzit cum cineva descăleca şi apoi zgomotul făcut de frunzele pe care călca.

— Daphne?

— Simon? a şoptit, neîncrezătoare. Nu-i venea să creadă că el era acolo, şi totuşi era vocea lui. Deşi nu deschisese ochii, îl simţea. Aerul părea să se schimbe în prezenţa lui.

A atins-o uşor, să se asigure că nu avea nimic rupt.

— Spune-mi unde te doare, i-a spus.

— Peste tot, a şoptit ea.

— Deschide ochii, i-a spus încet. Uită-te la mine. Concentrează-ţi privirea pe faţa mea.

Ea a clătinat din cap.

— Nu pot.

— Poţi.

L-a auzit cum îşi scotea mănuşile şi i-a simţit degetele fierbinţi pe tâmple, încercând să-i alunge încordarea.

— Lasă durerea să se estompeze. Deschide ochii, Daphne.

L-a ascultat, cu greutate. Avea chipul lui în faţa ochilor şi pentru moment a uitat tot ce se întâmplase între ei. Ştia doar că îl iubea, că el era acolo şi că o putea ajuta ca durerea să dispară.

— Uită-te la mine, a repetat Simon. Priveşte-mă şi nu-ţi dezlipi ochii de la mine.

Ea a dat din cap, uşurel, şi şi-a lipit privirea de ochii lui.

— Încearcă să te relaxezi, i-a spus. Vocea îi era blândă dar fermă, exact ce avea ea nevoie. În timp ce-i vorbea, mâinile lui continuau să-i cerceteze trupul, dar ochii nu i-au părăsit nicio clipă pe ai ei.

Continua să-i vorbească şoptit, liniştitor. Nu părea să aibă nimic rupt, avea doar câteva zgârieturi, iar copilul...

A pălit. Înfricoşat de ce ar fi putut să păţească Daphne, uitase complet de copilul ei. De copilul lui.

Copilul lor.

— Daphne, i-a spus încet, cu grijă. Crezi că eşti bine?

A dat din cap.

— Mai ai dureri?

— Puţin, a recunoscut ea, înghiţind greu. Dar parcă sunt ceva mai bine.

— Sigur?

Ea a încuviinţat.

— Bine, i-a spus calm. A tăcut câteva clipe, după care aproape că a strigat la ea: *ce făceai, pentru*

numele lui Dumnezeu?

Daphne era nedumerită. A clipit de câteva ori şi a dat să spună ceva, fără să reuşească. Iar Simon a continuat, cu şi mai multă forţă:

— Ce căutai aici, fără servitor, galopând pe un teren atât de accidentat? De fapt, ce căutai călare?

— Călare? a întrebat încet Daphne.

— Nu-ţi pasă deloc de copilul nostru? Nu te-ai gândit nicio clipă la siguranţa lui?

— Simon… a început Daphne.

— O femeie însărcinată nu trebuie nici măcar să se apropie de un cal! Ar fi trebuit să te gândeşti!

L-a privit în ochi:

— Ţie ce-ţi pasă? Nu ai vrut oricum copilul.

— Nu l-am vrut, dar asta nu înseamnă că voiam să-l omori.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Şi-a muşcat buzele. Nu e niciun copil.

Simon şi-a ţinut răsuflarea.

— Cum adică?

— Nu sunt însărcinată.

— Nu eşti… Nu a putut sfârşi fraza. Avea un sentiment ciudat. Părea dezamăgire, dar nu era foarte sigur. M-ai minţit? i-a şoptit.

Ea a clătinat energic din cap.

— Nu! Aşa am crezut, îţi jur! Dar… A suspinat şi a strâns din ochi, încercând să-şi stăvilească lacrimile. S-a strâns ca un ghem şi şi-a lipit fruntea de genunchi.

Simon n-o mai văzuse niciodată aşa, atât de îndurerată. Se uita la ea şi se simţea îngrozitor de neajutorat. Voia să o facă să se simtă mai bine, dar nu ştia cum.

— Dar ce, Daphne?

A ridicat într-un final chipul spre el. Ochii îi erau mari, plini de suferinţă.

— Nu ştiu. Poate că mi-am dorit atât de mult un copil că mi-am amânat cumva ciclul, cu puterea minţii. Eram atât de fericită luna trecută! A suspinat din nou. Am aşteptat şi iar am aşteptat şi… nimic.

— Nimic? Simon nu mai auzise aşa ceva.

— Nimic. Buzele îi tremurau. N-am mai fost atât de fericită în viaţa mea.

— Nu-ţi era deloc rău?

Ea a clătinat din cap.

— Nu mă simţeam diferit. Numai că nu aveam sângerări. Dar acum două zile…

Simon i-a acoperit mâna cu mâna lui:

— Îmi pare rău, Daphne.

— Nu e adevărat, i-a răspuns cu tristeţe, dându-i mâna deoparte. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă minţi din nou! Nu ţi-ai dorit niciodată acest copil. A râs cu amărăciune. *Acest* copil? Dumnezeule, vorbesc de parcă ar fi existat cu adevărat! Ca şi cum ar fi fost altceva decât produsul imaginaţiei mele. A privit în jos şi a continuat: sau al viselor mele.

Simon a făcut o pauză, apoi a reuşit să-i spună:

— Nu-mi place să te văd atât de supărată.

L-a privit cu neîncredere şi regret deopotrivă.

— Nu înţeleg la ce altceva te aşteptai.

— Eu… eu… A înghiţit în sec şi a spus ce simţea în clipa aceea: te vreau înapoi.

Ea nu a scos niciun cuvânt. Simon o implora în gând să-i răspundă, dar ea nu a făcut-o.

— Când ne-am certat, a spus rar, mi-am pierdut controlul. Eu… nu am mai reuşit să vorbesc. A închis ochii, torturat, pentru că simţea cum falca începea să i se încleşteze. A respirat adânc şi a continuat: şi m-am urât pentru asta.

Daphne a înclinat capul, încruntată.

— De asta ai plecat?

A dat din cap o dată.

— Nu din cauza a… ce am făcut?

El i-a căutat privirea.

— Nu mi-a plăcut ce ai făcut.

— Dar nu ai plecat din cauza asta? a insistat ea.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care el i-a spus:

— Nu am plecat din cauza asta.

Daphne îi cântărea cuvintele. În tot acest răstimp crezuse că el o părăsise pentru că o ura, dar de fapt se urâse pe el însuşi.

I-a spus încet:

— Ştii că nu te consider cu nimic mai prejos atunci când te bâlbâi.

— Eu da.

Daphne ştia asta. Simon era mândru şi încăpăţânat şi toată lumea bună îl privea cu admiraţie. Bărbaţii încercau să-i intre pe sub piele, femeile erau înnebunite după el şi flirtau încontinuu. Şi în tot acest timp el fusese terorizat, ori de câte ori deschisese gura.

Poate nu chiar de fiecare dată, şi-a spus Daphne privindu-l. Când erau doar ei doi, el vorbea liber şi îi răspundea atât de repede încât ea ştia că nu se concentra în mod special pe fiecare cuvânt.

Şi-a pus mâna pe mâna lui:

— Nu mai eşti băieţelul pe care îl credea tatăl tău.

— Ştiu asta, i-a răspuns dar şi-a ferit privirea.

— Uită-te la mine, Simon, l-a rugat ea. Şi a repetat ce-i spusese mai devreme: nu mai eşti băieţelul pe care îl credea tatăl tău.

— Ştiu asta, a spus el din nou, părând mirat.

— Eşti sigur? l-a întrebat încet.

— La naiba, Daphne, ştiu foarte bine că… A

început să tremure şi Daphne a crezut că va începe să plângă. Dar nu i-a curs nicio lacrimă, iar când a ridicat privirea spre ea tot ce a spus a fost: îl urăsc, Daphne. Îl u-u-u…

I-a cuprins obrajii în palme şi i-a îndreptat faţa spre ea, forţându-l să o privească în ochi.

— Înţeleg, i-a spus. Înţeleg că a fost un om îngrozitor. Dar trebuie să te desprinzi de toate astea.

— Nu pot.

— Poţi. Este în regulă să fii mânios dar nu trebuie să laşi ca furia să-ţi controleze viaţa. Chiar şi acum îi dai voie să-ţi dicteze alegerile pe care le faci.

Simon şi-a ferit privirea.

Daphne şi-a coborât mâinile de pe obrajii lui şi le-a pus pe genunchi. Trebuia să-l simtă. Era ciudat, dar i se părea că dacă pierdea acum legătura cu el îl pierdea pentru totdeauna.

— Te-ai întrebat vreodată dacă *tu* îţi doreşti o familie? Sau un copil al tău? Ai fi un tată minunat, Simon, iar tu nici măcar nu vrei să te gândeşti la această posibilitate. Crezi că te răzbuni şi când colo îl laşi să-ţi controleze viaţa de acolo, din mormânt.

— Dacă îi dăruiesc un copil înseamnă că a învins, a şoptit Simon.

— Nu. Dacă îţi dăruieşti fie un copil înseamnă că *tu* ai învins. Învingem cu toţii.

Simon nu a spus nimic, dar continua să tremure.

— Dacă tu nu-ţi doreşti un copil este una, dar dacă îţi negi această bucurie pentru un mort, înseamnă că eşti un laş.

A clipit când insulta i-a ţâşnit printre buze dar a ştiut că trebuia să o spună.

— La un moment dat va trebui să-l laşi în urma ta şi să-ţi trăieşti propria viaţă. Să dai mânia deoparte şi să…

Simon a clătinat din cap. Privirea îi era lipsită de speranţă.

— Nu-mi cere asta. Este tot ce am avut. Nu înţelegi că *este tot ce am avut?*

— Nu înţeleg.

A ridicat tonul:

— De ce crezi că am învăţat să vorbesc corect? Ce crezi că m-a mânat să o fac? Furia, mereu furia, dorinţa de a-i demonstra ceva.

— Simon…

A râs amar.

— Nu ţi se pare amuzant? Îl urăsc. Îl urăsc atât de mult şi totuşi el este cel care m-a determinat să reuşesc.

Daphne a clătinat din cap.

— Nu este adevărat, i-a spus cu ardoare. Ai fi reuşit oricum. Eşti încăpăţânat şi inteligent şi *te cunosc.* Ai învăţat să vorbeşti datorită ţie, nu lui. Cum el nu spunea nimic, a adăugat: dacă te-ar fi iubit ţi-ar fi fost însă mai uşor.

Simon a dat să clatine din cap, dar ea l-a prins de mână şi l-a strâns.

— Eu am fost iubită dintotdeauna, i-a şoptit. Nu am cunoscut altceva decât iubire şi devotament toată viaţa mea. Crede-mă, totul este mai uşor aşa.

Simon a rămas nemişcat câteva clipe, încercând să-şi stăvilească emoţiile. Într-un final, când începuse deja să se teamă că totul era pierdut, el a ridicat spre ea o privire chinuită:

— Vreau să fiu fericit, i-a şoptit.

— Vei fi, i-a jurat Daphne, îmbrăţişându-l. Vei fi.

CAPITOLUL 21

Ducele de Hastings s-a întors!
Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 6 august 1813.

Simon nu a scos niciun cuvânt în drum spre casă. Iapa lui Daphne a fost găsită ceva mai departe, păscând liniştită. Deşi insistase că poate călări şi singură, Daphne a fost luată de Simon pe şaua lui şi s-au îndreptat spre Grosvenor Square. În fond, simţea nevoia să o simtă aproape. Ajunsese la concluzia că avea nevoie de ceva stabil în viaţă şi poate că Daphne avea dreptate. Poate că furia nu era soluţia. Poate – doar poate – că va reuşi să se bazeze pe iubire de-aici înainte.

Au ajuns la reşedinţa Hastings şi un servitor le-a alergat în întâmpinare, să se ocupe de cai. Simon şi Daphne au urcat cele câteva trepte de la intrare şi au pătruns în hol.

S-au trezit fixaţi cu privirea de cei trei fraţi mai mari Bridgerton.

— Ce naiba căutaţi în casa mea? i-a întrebat Simon. Tot ce-şi dorea era să urce în grabă la etaj şi să facă dragoste cu soţia lui, nu să fie întâmpinat de acel trio războinic. Băieţii stăteau în aceeaşi postură: cu picioarele depărtate, mâinile în şold şi bărbiile ieşite în afară. Dacă Simon nu ar fi fost într-atât de iritat de prezenţa lor, poate că ar fi fost alarmat, măcar puţin.

Era convins că putea înfrunta unul, poate chiar doi, dar cu trei… nu avea nicio şansă.

— Am auzit că te-ai întors, a spus Anthony.

— Este adevărat, i-a răspuns Simon. Acum puteţi pleca.

— Nu te grăbi, a intervenit Benedict, încrucişându-şi braţele.

Simon s-a întors spre Daphne.

— Pe care să-l împuşc mai întâi?

Ea s-a strâmbat la fraţii ei.

— Nu am nicio preferinţă.

— Vrem să-ţi punem câteva întrebări înainte să o lăsăm să rămână, a spus Colin.

— Ce întrebări? a sărit Daphne.

— Este *soţia mea!* a tunat Simon.

— Mai întâi a fost sora noastră, a mârâit Anthony. Iar tu ai făcut-o nefericită.

— Nu este treaba voastră, a insistat Daphne.

— *Tu* eşti treaba noastră, a ripostat Benedict.

— Este doar treaba mea, a intervenit Simon. Aşa că plecaţi naibii din casa mea.

— Abia după ce vă veţi căsători, toţi trei, veţi putea să-mi daţi sfaturi, le-a spus Daphne furioasă. Până atunci ar fi bine să vă abţineţi.

— Îmi pare rău, Daff, a spus Anthony, dar nu ne poţi convinge.

— Ce să vă conving? Nu este treaba voastră!

Colin a făcut un pas înainte.

— Nu plecăm până nu ne convingem că te iubeşte.

Daphne a pălit. Simon nu-i spusese niciodată că o iubea. I-o arătase în mii de feluri, dar nu i-o spusese niciodată în cuvinte. Şi nu voia să-l audă acum, când era ameninţat de fraţii ei. Voia ca asta să vină din inimă, la momentul potrivit.

— Nu e cazul, Colin, i-a şoptit ea, nemulţumită de tonalitatea patetică a vocii ei. Trebuie să mă laşi să-mi port singură propriile bătălii.

— Daff…

— Te rog.

Simon s-a interpus între ei.

— Te rog să ne scuzi. A luat-o pe Daphne cu el în celălalt colţ al încăperii, să poată discuta. Ar fi mers în altă cameră, dar nu era foarte sigur că idioţii ei de fraţi nu i-ar fi urmat.

— Scuze pentru fraţii mei, i-a spus în şoaptă Daphne. Sunt nişte tâmpiţi care nu ar fi trebuit să dea buzna în casa ta. După toate astea, nu m-ar mira să nu mai vrei deloc copii, *niciodată…*

Simon a redus-o la tăcere punându-i un deget pe buze.

— Mai întâi de toate este casa noastră, nu doar a mea. În ceea ce-i priveşte pe fraţii tăi, e adevărat că mă enervează îngrozitor, dar te iubesc. A tras-o mai aproape şi i-a şoptit: şi cine i-ar putea învinovăţi?

Lui Daphne i-a stat inima în loc.

Simon s-a lipit şi mai mult de ea, lipindu-şi nasul de al ei.

— Te iubesc, Daff.

Inima ei a reînceput să bată.

— Adevărat?

El şi-a frecat nasul de al ei.

— N-am încotro.

— Nu eşti teribil de romantic, i-a zâmbit ea.

— Este adevărat, i-a răspuns el ridicând din umeri. Ştii mai bine ca oricine că nu mi-am dorit nimic din toate astea. Nu am vrut nici familie, nici soţie şi în niciun caz nu mi-am dorit să mă îndrăgostesc. Şi-a lipit uşor buzele de ale ei, înfiorând-o. Dar am descoperit – i-a atins din nou buzele – că mi-este imposibil să nu te iubesc.

Daphne s-a topit în braţele lui.

— Oh, Simon, a oftat.

Gura lui a pus stăpânire pe a ei, încercând să-i arate prin sărut ceea ce nu reuşea prin cuvinte. O iubea. O adora. Ar fi trecut prin foc pentru ea. Şi… era asistat de cei trei fraţi ai ei.

S-a smuls cu greu din sărut şi a întors capul. Anthony, Benedict şi Colin erau tot acolo. Anthony studia tavanul, Benedict se prefăcea că-şi inspectează unghiile în timp ce Colin se holba la ei, fără ruşine.

Simon a strâns-o şi mai tare pe Daphne lângă el şi i-a întrebat:

— Ce naiba mai căutaţi în casa mea?

Deloc surprinzător, niciunul dintre ei nu avea vreun răspuns pregătit.

— Afară! a strigat Simon.

— Vă rog, a spus şi Daphne, fără vreo urmă de politeţe în glas.

— Da, a răspuns Anthony şi i-a tras o palmă peste ceafă lui Colin. Cred că nu mai avem ce face aici, băieţi.

Simon a început să o împingă pe Daphne în sus, pe scări.

— Nu e nevoie să vă conducem, sunt sigur, le-a strigat peste umăr.

Anthony a dat din cap şi le-a făcut semn spre uşă fraţilor lui.

— Bine, a spus Simon. Noi mergem sus.

— Simon! a exclamat Daphne.

— Doar nu-ţi închipui că nu ştiu ce-o să facem acolo, i-a şoptit el la ureche.

— Totuşi… sunt fraţii mei.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi! a murmurat el.

Înainte ca Simon şi Daphne să ajungă sus, uşa de la intrare a fost dată de perete, urmată de un şir de invective rostite de un glas hotărât de femeie.

— Mamă? a spus temător Daphne.

Dar Violet avea ochi numai pentru fiii ei.

— Ştiam că vă găsesc aici, i-a acuzat. Dintre toţi prostănacii încăpăţânaţi…

Daphne nu a auzit şi restul discursului, pentru că Simon râdea cu hohote chiar în urechea ei.

— A făcut-o nefericită! a protestat Benedict. În calitate de fraţi ai ei, este de datoria noastră să…

— Să-i respectaţi inteligenţa şi să o lăsaţi să-şi rezolve singură problemele. Şi nu mi se pare foarte nefericită, acum că o văd.

— Asta pentru că…

— Dacă îndrăzniţi să-mi spuneţi că este aşa pentru că voi aţi dat buzna în casa ei ca o turmă de oi proaste, vă dezmoştenesc pe toţi trei.

Băieţii au tăcut.

— Cred că este cazul să plecăm, nu-i aşa? Văzând că fiii ei nu se mişcau, a ridicat mâna şi…

— Te rog, mamă, a strigat Colin. Nu de…

L-a tras de ureche.

— Ureche, a sfârşit el propoziţia.

Daphne l-a prins pe Simon de braţ. Râdea atât de tare că s-a temut că se va rostogoli pe trepte.

Violet şi-a încolonat băieţii cu un *Marş!* după care s-a întors spre Simon şi Daphne:

— Mă bucur să văd că ai venit la Londra, Hastings. I-a zâmbit larg. Dacă mai trecea o săptămână veneam eu după tine.

A ieşit, închizând uşa în urma ei.

Simon s-a întors spre Daphne, continuând să hohotească.

— Este mama ta?

— Are profunzimi nebănuite.

— Evident.

Daphne a redevenit serioasă.

— Scuze pentru fraţii mei…

— Prostii, a spus el. Fraţii tăi nu m-ar putea forţa să spun ceva ce nu simt cu adevărat. A înclinat capul şi s-a gândit câteva secunde: nu fără un pistol, în niciun caz.

Daphne i-a dat una în umăr.

Simon a tras-o aproape.

— Am crezut ceea ce am spus, i-a şoptit cuprinzându-i talia. Te iubesc. O ştiu de ceva vreme, dar…

— Nu e nevoie să-mi explici, i-a spus Daphne lipindu-şi obrazul de pieptul lui.

— Ba da, a insistat el. Eu… Nu-şi găsea însă cuvintele. Sufletul lui adăpostea prea multe emoţii şi sentimente. Vreau să-ţi arăt, i-a spus răguşit. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Daphne i-a răspuns înălţându-şi chipul ca să-i primească sărutul. Iar când buzele li s-au atins din nou, i-a şoptit:

— Şi eu te iubesc.

Simon a strâns-o în braţe de parcă s-ar fi temut să nu dispară şi a sărutat-o cu lăcomie.

— Haide sus, i-a şoptit. Vino cu mine, acum.

Ea a dat din cap şi nu a apucat să facă niciun pas. S-a trezit luată pe sus şi dusă în braţe până la etaj.

— Ce cameră ai folosit? a întrebat-o când au ajuns pe palier.

— Pe-a ta, i-a răspuns ea, surprinsă de întrebare.

El a mormăit ceva aprobator şi a intrat în camera lui – a lor – închizând uşa în urma lui cu o lovitură a piciorului.

— Te iubesc, i-a spus în timp ce o punea pe pat. Acum, că reuşise să-i spună pentru prima oară, cuvintele parcă îl ardeau, cerând să fie rostite iar şi iar.

Trebuia să-i spună, trebuia să fie sigur că ea înţelegea ce însemna pentru el. Te iubesc, i-a spus din nou încercând cu disperare să-i desfacă rochia.

— Ştiu, i-a răspuns ea. I-a prins faţa între palme şi i-a căutat privirea: şi eu te iubesc. După care l-a sărutat cu o dulce inocenţă care l-a făcut să-şi piardă minţile.

— Dacă îţi mai fac vreun rău vreodată, i-a spus cu ardoare, vreau să mă ucizi.

— Niciodată, i-a răspuns el zâmbind.

Buzele lui călătoreau acum şi mai departe, spre lobul urechii ei.

— Atunci să-mi faci ceva, nu ştiu. Să-mi răsuceşti o mână, să-mi fracturezi glezna.

— Nu fii prostuţ, i-a spus atingându-i uşor bărbia şi întorcându-i chipul spre ea. Tu nu-mi poţi face rău, niciodată.

Dragostea pentru ea îl împlinea. Îi inunda pieptul, îi făcea ca degetele să-i tremure, îi accelera respiraţia.

— Uneori, i-a şoptit, simt că te iubesc atât de mult că mă sperie. Ştii că ţi-aş pune lumea la picioare dacă aş putea, nu-i aşa?

— Te vreau doar pe tine, i-a răspuns tot în şoaptă Daphne. Nu am nevoie de o întreagă lume, doar de dragostea ta. Şi, poate, să-ţi scoţi ghetele.

Simon a zâmbit. Cumva, soţia lui ştia întotdeauna ce să spună. Exact în clipa care emoţiile păreau să-l copleşească, aducându-i lacrimi în ochi, ea reuşea să-l facă să zâmbească.

— Dorinţa ta este poruncă, i-a spus şi s-a întors pe o parte, să se descalţe.

O gheată a aterizat cu zgomot pe podea, urmată de a doua.

— Altceva, domniţă? a întrebat-o.

Ea l-a privit ştrengăreşte.

— Ar urma cămaşa.

El a ascultat-o imediat.

— Doar atât?

— Aceştia – a arătat spre pantaloni – ne încurcă teribil.

— Sunt de acord, a murmurat el, scoţându-i repede. Şi acum?

Ea şi-a ţinut răsuflarea.

— Păi… eşti gol.

— Adevărat, a încuviinţat el, arzându-i trupul cu privirea.

— Iar eu nu sunt.

— La fel de adevărat. Şi ce păcat!

Daphne a dat din cap. Rămăsese fără cuvinte.

— Ridică-te puţin, i-a spus el încet.

Ea l-a ascultat şi câteva secunde mai târziu rochia îi cădea la picioare.

— Aşa da, i-a spus el uitându-se flămând la sânii ei. Este o îmbunătăţire.

Erau acum amândoi în patul imens cu baldachin. Daphne îşi privea soţul iar pulsul i se accelera la vederea pieptului său puternic. A întins mâna tremurândă şi i-a mângâiat pielea caldă.

— Te doresc, i-a spus el.

— Ştiu, i-a răspuns coborându-şi privirea pe trupul lui.

Cu un geamăt, Simon a tras-o şi mai aproape.

— Vreau să fiu în inima ta. Vreau… S-a cutremurat când pielea li s-a atins. Vreau să fiu în sufletul tău.

— Oh, Simon, a spus ea trecându-şi degetele prin părul lui, eşti deja acolo.

După care cuvintele nu au mai existat, doar două trupuri îngemănate, în acelaşi ritm.

În pragul orgasmului, el i-a repetat:

— Te iubesc. Oh, Doamne, cât te iubesc! Şi s-a cufundat şi mai adânc în ea.

— Simon? a întrebat Daphne, deschizând ochii. Eşti sigur?

Ştiau amândoi ce voia să spună.

— Nu vreau să o faci doar pentru mine. Trebuie să fie şi pentru tine.

I s-a pus un nod în gât. Nu avea nicio legătură cu bâlbâielile. Nu era altceva decât iubire. I-au dat lacrimile şi a dat din cap, incapabil să vorbească.

A plonjat înainte şi a explodat înăuntrul ei. Dumnezeule, cât de bine era! Nimic în viaţa lui nu-l mai făcuse să se simtă astfel.

Daphne l-a mângâiat pe frunte şi i-a sărutat sprânceana.

— Te iubesc, i-a şoptit. Te voi iubi mereu.

Simon şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului ei, inspirându-i aroma trupului. Ea îl învăluia, îl ameţea, îl întregea.

*

Multe ore mai târziu, Daphne a deschis ochii şi s-a întins, leneş. Draperiile erau trase. Simon făcuse asta probabil, şi-a spus şi a căscat. Lumina se filtra discret, pe la margini.

S-a dat jos din pat şi a intrat în dressing, să-şi pună un halat. Nu-i stătea deloc în obicei să doarmă până la prânz. Numai că azi nu era o zi ca oricare.

Şi-a pus halatul şi i-a legat cordonul de mătase. Unde plecase oare Simon? Nu plecase demult de lângă ea. Încă îi mai simţea îmbrăţişarea, amintirea era proaspătă.

Apartamentul lor era compus din cinci încăperi: două dormitoare, fiecare cu câte un dressing, unite

printr-o imensă cameră de zi. Uşa ei era larg deschisă şi dinăuntru răzbătea o lumină puternică, semn că acolo draperiile fuseseră date deoparte.

Fără să facă vreun zgomot, Daphne s-a apropiat de prag şi a privit înăuntru.

Simon stătea la fereastră, privind spre stradă. Era îmbrăcat într-un halat vişiniu, cu picioarele goale. Ochii lui albaştri erau gânditori.

Daphne s-a încruntat, preocupată. A traversat camera spre el şi i-a spus încet:

— Bună ziua.

Simon s-a întors spre ea iar chipul chinuit i s-a îmblânzit.

— Bună ziua şi ţie, i-a răspuns şi a luat-o în braţe. S-au sărutat iar ea s-a întors, şi-a lipit spatele de trupul lui şi au privit împreună spre Grosvenor Square.

După câteva clipe şi-a luat inima în dinţi şi l-a întrebat:

— Vreun regret?

Nu-l vedea, dar l-a simţit dând din cap.

— Niciun regret, i-a răspuns încet. Numai… Gânduri.

Avea ceva în glas, ceva care nu i-a plăcut, aşa că s-a întors cu faţa spre el:

— Ce s-a întâmplat, Simon? i-a şoptit.

— Nimic. Dar privirea lui a evitat-o pe a ei.

Daphne l-a luat de mână şi l-a condus până la canapea, făcându-i semn să se aşeze lângă ea.

— Nu este nicio problemă dacă nu te simţi pregătit încă să devii tată, i-a spus.

— Nu e vorba de asta.

Daphne nu-l credea. Îi răspunsese mult prea repede iar tonul lui îi dădea un sentiment de nelinişte.

— Nu mă deranjează să mai aşteptăm, a continuat ea. Adevărul este, a adăugat ruşinoasă, că

aş vrea să mai petrecem un timp numai noi doi.

Simon nu a spus nimic, dar în ochi i se citea durerea.

Daphne simţea cum o copleşea panica, aşa că a vorbit repede:

— Nu este vorba că aş vrea un copil imediat. Numai că… aş vrea unul, într-o bună zi, asta e tot, şi mă gândeam că poate îţi doreşti şi tu, dacă stai să te gândeşti bine. Am fost supărată doar pentru că tu îţi negai dreptul la o familie doar ca să-i faci în ciudă tatălui tău. Nu e vorba de…

Simon i-a pus mâna pe picior.

— Opreşte-te, Daphne. Te rog.

A tăcut imediat, speriată de agonia din glasul lui. Şi-a muşcat buza. Era rândul lui să vorbească. Era vorba de ceva grav, era evident, de ceva la care se gândise întreaga zi şi pentru care căutase cuvintele potrivite.

— Nu pot spune că sunt încântat de ideea unui copil, i-a spus încet Simon.

Daphne a observat că-şi controla ritmul respiraţiei şi i-a pus mâna pe braţ, ca să-l aline.

O ruga din priviri să-l înţeleagă.

— Atâta vreme mi-am tot repetat că n-nu-mi d-doresc copii… A înghiţit cu dificultate. N-nu ştiu nici cum să încep să mă gândesc la asta.

Daphne i-a zâmbit liniştitor.

— Vei învăţa, i-a şoptit. Iar eu voi învăţa împreună cu tine.

— N-nu e vorba de asta, a spus el clătinând din cap. Nu… vreau… să-mi trăiesc viaţa doar făcându-i în necaz tatălui meu.

S-a întors spre ea iar Daphne a fost uimită de emoţiile care i se citeau pe chip. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-i aline temerile băieţelului dinăuntrul lui. Ar fi

vrut să facă o mie de lucruri, dar a rămas tăcută şi l-a încurajat din priviri să continue.

— Ai avut dreptate, a spus el. Ai avut dreptate tot timpul. În legătură cu tata. Că l-am lăsat să învingă.

— Oh, Simon, a murmurat Daphne.

— D-dar ce… Expresia puternică, plină de fermitate dispăruse acum. Ce se va î-întâmpla dacă vom avea un c-copil şi va ieşi aşa c-ca mine?

Daphne nu a reuşit să rostească niciun cuvânt. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi şi-a dus mâna la gură.

Simon şi-a ferit privirea chinuită de la ea.

— Dacă vom avea un copil care se va bâlbâi, a spus cu grijă Daphne, îl voi iubi. Şi-l voi ajuta. A înghiţit cu dificultate, rugându-se în gând să spună cuvintele potrivite. Şi-ţi voi cere sfatul, pentru că tu ai ştiut cum să depăşeşti toate astea.

S-a întors spre ea, uşurat.

— Nu vreau ca el să sufere aşa cum am suferit eu.

— Nu va suferi, i-a răspuns. Pentru că tu vei fi tatăl lui.

Expresia lui Simon nu s-a schimbat dar în ochi i-a apărut o licărire de speranţă.

— Tu ai respinge un copil care se bâlbâie? a întrebat încet Daphne

Răspunsul lui negativ a fost ferm.

— Înseamnă că nu am de ce să mă tem pentru copiii noştri.

Simon a rămas nemişcat câteva clipe, după care a tras-o în braţele lui şi şi-a îngropat faţa în umărul ei.

— Te iubesc, i-a spus. Te iubesc atât de mult!

Iar Daphne a fost sigură în sfârşit că totul va fi bine.

*

Câteva ore mai târziu, Daphne şi Simon erau tot pe canapeaua din salon. Îşi petrecuseră după-amiaza ţinându-se de mână, îmbrăţişaţi. Cuvintele erau de prisos – le era de ajuns să fie aproape unul de altul. Soarele strălucea, păsările ciripeau iar ei erau împreună.

Nu aveau nevoie de mai mult.

Ceva nu-i dădea însă pace lui Daphne şi abia când ochii i-au coborât pe birou şi-a dat seama ce anume.

Scrisorile de la tatăl lui Simon.

A închis ochii şi a inspirat adânc, adunându-şi tot curajul de care avea nevoie ca să i le dea lui Simon. Ducele de Middlethorpe îi spusese, atunci când îi dăduse pachetul cu scrisori, că ea va şti cu siguranţă care este momentul potrivit să i le dea.

S-a desprins din îmbrăţişarea lui Simon şi s-a îndreptat spre camera ducesei.

— Unde te duci? a întrebat-o Simon, pe jumătate adormit. Moţăia în lumina blândă care îi învăluia.

— Trebuie… să-ţi aduc ceva.

Probabil că i-a simţit ezitarea din glas pentru că a deschis ochii şi a întins gâtul s-o vadă mai bine.

— Ce să-mi aduci? a întrebat-o, curios.

Daphne a evitat să-i răspundă şi a grăbit pasul.

— Vin imediat, i-a strigat.

Păstrase scrisorile – legate cu o panglică roşu cu auriu, culorile familiei Hastings – într-un sertar al dulapului ei. Uitase de existenţa lor în primele zile petrecute la Londra. Le lăsase în vechiul ei dormitor, în casa familiei Bridgerton şi dăduse peste ele când îşi vizitase mama. Violet îi spusese să urce în camera ei să-şi mai ia din lucruri şi atunci dăduse peste ele, printre sticluţele cu parfumuri şi faţa de pernă pe care

o brodase pe când avea zece ani.

Fusese tentată uneori să le deschidă, în încercarea de a-şi cunoaşte mai bine soţul. Probabil că dacă nu ar fi fost sigilate cu ceară, ar fi lăsat scrupulele de-o parte şi le-ar fi citit.

A luat pachetul şi s-a întors încet în salon. Simon era încă aşezat pe canapea, dar se trezise de-a binelea şi o privea curios.

— Sunt pentru tine, i-a spus şi i-a întins pachetul.

— Ce este aici? a întrebat-o.

Din tonul vocii ea a înţeles că ştia deja.

— Scrisorile de la tatăl tău. Middlethorpe mi le-a dat mie. Îţi aminteşti?

El a dat din cap.

— Îmi amintesc totodată că i-am spus să le ardă.

Daphne a zâmbit slab.

— Se pare că nu a fost de acord.

Simon se uita fix la legătura din mâna ei.

— Şi nici tu nu ai fost, din câte se pare.

Ea a dat din cap şi s-a aşezat lângă el.

— Vrei să le citeşti?

Simon şi-a cântărit câteva secunde răspunsul, alegând să fie complet sincer.

— Nu ştiu.

— Te pot ajuta să laşi în urmă trecutul.

— Sau pot înrăutăţi totul.

— Tot ce se poate.

Se uita fix la scrisorile din mâna ei. Se aşteptase să simtă animozitate. Ură. În schimb, nu simţea…

Nimic.

Era cea mai stranie dintre senzaţii. Înaintea lui era un pachet cu scrisori, toate scrise de mâna tatălui său. Şi totuşi nu simţea nevoia să le arunce în foc sau să le facă bucăţi.

Dar nici nu simţea vreo dorinţă să le citească.

— Cred că mai pot aştepta, i-a răspuns Simon zâmbind.

Daphne a clipit de câteva ori. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu vrei să le citeşti? l-a întrebat.

El a clătinat din cap.

— Şi nici să le arzi?

El a ridicat din umeri.

— Nu în mod special.

Ea a privit în jos, spre scrisori, apoi din nou spre chipul lui.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Nimic.

— Nimic?

El a râs amar:

— Exact asta am spus.

— Oh. Era adorabilă aşa, nedumerită. Vrei să le pun la loc în dulapul meu?

— Dacă vrei.

— Şi le laşi acolo?

El a prins-o de poalele halatului şi a tras-o spre el.

— Mda.

— Dar… a început ea. Dar… dar…

— Încă un „dar” şi începi să semeni cu mine, a necăjit-o el.

Daphne rămăsese cu gura căscată. Simon nu era deloc surprins de reacţia ei.

— Scrisorile pot să mai aştepte, a spus lăsându-le să-i alunece din poală. Am reuşit în sfârşit, mulţumită ţie, să-l alung pe tata din viaţa mea. A clătinat din cap, zâmbind. Citindu-le, nu aş face altceva decât să-l poftesc la loc.

— Dar nu vrei să afli ce a avut de spus? a insistat ea. Poate că şi-a cerut iertare. Poate că era gata să-ţi

cadă la picioare! S-a aplecat să ridice scrisorile dar Simon a ţinut-o strâns lângă el, să nu ajungă până la ele.

— Simon! a exclamat ea.

El a ridicat o sprânceană:

— Da?

— Ce faci?

— Încerc să te seduc. Ţi se pare că reuşesc?

Ea a roşit.

— Probabil.

— Doar „probabil”? La naiba, am început să-mi pierd îndemânarea.

Şi-a strecurat mâna sub fesele ei, stârnindu-i un chicotit.

— Daphne, i-a spus pe un ton cât se poate de serios, am o propunere pentru tine.

— O propunere? a întrebat ea, mirată.

— De fapt este mai mult o cerere, s-a corectat el. Vreau să-ţi cer ceva.

Ea a înclinat capul şi i-a zâmbit.

— Ce fel de cerere?

Începuse deja să o împingă uşurel spre pragul dormitorului.

— Este de fapt o cerere formată din două părţi.

— Ce enigmatic eşti!

— Prima parte ne implică pe amândoi şi-a luat-o pe sus şi a pus-o pe pat – acest pat antic şi robust.

— Robust?

S-a aşezat deasupra ei.

— Bine-ar fi să fie aşa.

Ea a râs.

— Mie aşa îmi pare. Şi a doua parte a cererii care este?

— Asta va implica o anume perioadă de timp pe care să ţi-o asumi.

— Ce perioadă? Daphne a făcut ochii mici, dar continua să zâmbească.

— Cam nouă luni.

Reuşise să o surprindă.

— Eşti sigur?

— Că durează nouă luni? A râs. Aşa am auzit şi eu.

Ochii ei deveniseră serioşi.

— Ştii bine că nu asta am întrebat, i-a spus încet.

— Ştiu, i-a răspuns el cu o privire la fel de serioasă. Da, sunt sigur. Şi sunt speriat de moarte. Şi încântat deopotrivă. Şi asaltat de sute de alte emoţii pe care nu mi-am îngăduit să le simt înainte să apari tu.

Lui Daphne îi dăduseră lacrimile.

— Este cel mai dulce lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Este adevărul, i-a jurat el. „Acum” înseamnă deodată fericire, bucurie şi o soţie pe care o ador. Şi ştii ce?

Ea a clătinat din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

S-a aplecat şi a sărutat-o.

— „Acum” nu se compară cu ziua de mâine. Iar „mâine” nu poate concura cu următoarea zi. Oricât de perfect ar fi acest moment, cel de mâine va fi şi mai bun. Te voi iubi şi mai mult, Daff, cu fiecare zi. Îţi promit asta.

EPILOG

Ducele şi ducesa de Hastings au un băiat!

După trei fete, cel mai drăgăstos cuplu din înalta

societate a produs în sfârşit un moştenitor. Autoarea poate doar să-şi imagineze uşurarea din casa Hastings – la urma-urmei, este un adevăr îndeobşte cunoscut că un bărbat aflat în posesia unei mari averi trebuie să-şi dorească un moştenitor.

Numele bebeluşului nu a fost încă făcut public. Autoarea este însă înclinată să speculeze. În fond, după cele trei surori pe nume Amelia, Belinda şi Caroline, cum ar putea să se numească noul conte de Clyvedon altfel decât David?

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 15 decembrie 1817.

Simon a ridicat braţele în aer iar filele ziarului au zburat prin încăpere.

— De unde ştie? a întrebat. N-am mai spus nimănui că am hotărât să-i spunem David.

Daphne a încercat să nu zâmbească în timp ce-şi privea soţul care se învârtea furios prin încăpere.

— A ghicit, probabil, i-a spus, concentrându-şi atenţia asupra noului ei născut. Era prea devreme să ştie dacă ochii aveau să-i rămână albaştri sau să se schimbe în căprui, ca ai surorilor lui, dar un lucru era clar: semăna deja foarte mult cu tatăl lui.

— Probabil că are un spion în casa noastră, a spus el, punându-şi mâinile în şold. Asta trebuie să fie.

— Sunt sigură că nu are niciun spion pe aici, i-a spus Daphne fără să ridice privirea spre el. David tocmai o strângea de degetul arătător.

— Dar…

Daphne a ridicat capul.

— Eşti ridicol, Simon. Este doar o gazetă de scandal.

— Whistledown, ha! Nu am auzit de nimeni pe care să-l cheme Whistledown. Aş vrea să ştiu cine este

blestemata asta de femeie!

— Tu şi restul Londrei, i-a răspuns Daphne.

— Cineva ar trebui să-i închidă afacerea, odată pentru totdeauna.

— Dacă vrei ca afacerea să nu-i mai meargă ar trebui să nu o mai finanţezi cumpărându-i ziarul. Şi să nu îndrăzneşti să spui că-l cumperi pentru mine!

— Dar îl citeşti şi tu, mormăi Simon.

— Ca şi tine. Daphne l-a sărutat pe David pe creştet. Şi de obicei înainte să apuc să pun eu mâna pe el. Şi apoi, zilele astea chiar îmi este simpatică doamna Whistledown.

Simon a privit-o bănuitor.

— De ce?

— *Nu ai* citit ce-a scris despre noi? Suntem *cel mai drăgăstos cuplu din înalta societate.* Daphne a zâmbit. Îmi cam place cum sună.

Simon a mârâit:

— Asta numai pentru că Philipa Featherington…

— Este Philipa Berbrooke acum, i-a reamintit Daphne.

— Cum naiba o chema-o, cert este că are cea mai mare gură din toată Londra şi de când m-a auzit spunându-ţi „inima mea” la teatru, luna trecută, nici nu m-am mai putut duce la club măcar, pentru că nu mai pot da ochii cu băieţii.

— Este atât de demodat să-ţi iubeşti nevasta? l-a tachinat Daphne.

Simon părea un băieţel pus în încurcătură.

— Lasă, a continuat Daphne. Nu vreau să-ţi aud răspunsul. L-a ridicat uşor pe David. Vrei să-l ţii în braţe?

— Bineînţeles. Simon a traversat încăperea şi şi-a luat fiul în braţe. L-a alintat câteva clipe după care s-a uitat spre Daphne şi a zâmbit: seamănă cu mine.

— Aşa este.

Simon l-a sărutat pe vârful nasului şi i-a şoptit:

— Nu trebuie să-ţi faci griji, micuţule. O să te iubesc mereu, o să te învăţ cifrele şi literele şi cum să stai în şa. Şi o să te apăr de toţi oamenii răi din lume, în special de femeia asta, Whistledown...

*

Într-o cameră mică, elegant mobilată, nu foarte departe de reşedinţa Hastings, o femeie tânără se aşeza la birou, în faţa unei foi de hârtie. Zâmbind, a luat peniţa şi a scris:

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown. Dragă cititorule, autoarea are plăcerea de a-ţi aduce la cunoştinţă că...

SFÂRŞIT